

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ

DEVİRİMCİ SOL

Mayıs 2012 SAYI: 23

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

Kadrolaşmada Eksiklerimizi Giderelim

“Temel sorunumuz, geniş halk kitlelerine devrimci politikalarımızı götürecek, onları bu politikalar çerçevesinde eğitecek, her türlü değişikliğe uyum sağlayacak taktikler üretecek, her şeyden önce de içinde bulunduğumuz koşulları her yönüyle kavramış kadrolar sorunudur.” (D.Karataş-1995)

Parti programının, politikalarının hayata geçiril-

mesinin, zaferimizin garantisi kadrolardır. Partinin motor gücü kadrolardır.

Dünyayı bir kez de Türkiye’den sarsma iddiası ile 42 yıldır mücadele ediyoruz. Türkiye devrimini yapmak için, sosyalizme, sınıfsız-sömürsüz topluma ulaşmak için, Anadolu halklarını özgürleştirmek için 42 yıldır savaşıyoruz. (Devamı 3. sayfada)

Devrimci Sol'dan:

Mücadele kadroların omuzlarındadır. Onun için düşman da kadrolarımıza, yöneticilerimize özellikle saldırıyor. Derneklerimizin, bürolarımızın basılması, yönetici kadrolarımızın tutuklanmaları düşmanın mücadelemizi engellemek için temel saldırılarından biri olmuştur. Faşizm koşullarında bu saldırılar hiç değişmeyecek de. O zaman tüm kadro ve yöneticilerimize düşen görev açıktır. Her kadronun birinci görevi kendi alternatifini yetiştirmesidir. Ve tüm Parti-Cephelilerin birinci görevi de kendini bir kadro aday olarak görmek ve hızla kendini eğitmektir. Daha büyük sorumluluklar üstlenmeye aday olmaktır. Özellikle genç yoldaşlarımızın; "ben daha çok yeniyim" diye düşünmeye hakkı yoktur. Hayır; siz çok yeni olabilirsiniz, ama arkanızda 42 yıllık tarihi bir mirasınız var. Partiniz var. Genç yoldaşlarımız

kendine güvenmelidir. Ki, bir çok alanımızın yöneticilerinin bir kaç yıllık Dev-Genç'lilerden oluşması bunu kanıtlamıştır.

Devrimci Sol'un bu sayısında kadrolaşmaya olan ihtiyaca yer verdik. "Çok bilmiş" değil, doğru düşünen kadrolara ihtiyacımız var. Onun için nasıl doğru düşüneceğiz onu ele aldık. Elbette bu bir eğitim sorunudur. Nasıl eğiteceğiz ve eğitimin zorunluluğunu ele aldık.

Devrimci yapacağız ve bu ülkeyi yönetmeye adayız. Kadrolarımız devrimi yönetecek. Yönetmeyi bir sanat gibi öğreneceğiz. Bunun için sıra neferi olacağız. Devrimin sıra neferi olmayı ele aldık. Bunun yolu da halk ve vatan sevgisidir. Halk ve vatan sevgisini ele aldık. Reformist ve oportünist sol halk kavramını da, vatan kavramını da yitirmiştir. Israrla halk ve vatan sevgisinin üzerinde duracağız. Halk ve vatan sevgisi olmadan kimse devrimcilik yapamaz.

Devrimci Sol 23. Sayı İÇİNDEKİLER

- ◆ Kadrolaşmada Eksiklerimizi Giderelim.. 3-10
- ◆ Yönetme Sanatını Öğrenmeli
Yeni Yöneticiler
Yetiştirmeliyiz..... 11-20
- ◆ Doğru düşünmek..... 21-29
- ◆ Bağımsızlık, Demokrasi,
Sosyalizm Mücadelesinde Devrimin
"Sıra Neferi" Olmak
Onurdur.....30-45
- ◆ Örgütün Savaşma Gücünü Daha Yüksekçe
Çıkarmak İçin Eğitim Zorunludur..... 46-53
- ◆ Halk Ve Vatan Sevgisi Enternasyonalizm
Ve Sol 54-69
- ◆ Demokratik Mücadele Ve Cephe
Geleneği..... 70-74
- ◆ Halkların Demokratik Kongresi, Halkların
Birliğini Sağlayamaz!.....85-99

Kadrolaşmada Eksiklerimizi Giderelim

“Temel sorunumuz, geniş halk kitlelerine devrimci politikalarımızı götürecekt, onları bu politikalar çerçevesinde eğitecek, her türlü değişikliğe uyum sağlayacak taktikler üretecek, her şeyden önce de içinde bulunduğumuz koşulları her yönüyle kavramış kadrolar sorunudur.” (D.Karataş-1995)

Hedefimiz anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimdir, devrimci halk iktidarıdır. Ödediğimiz tüm bedeller, bütün mücadelemiz bu hedefe ulaşmak içindir.

İddiamızı koruyup, Türkiye haklarını örgütleyip, savaştırdıkça düşmanın yoğun saldırılarına hedef oluyoruz. Mücadelemizi, devrimci zaferimizi, engellemek isteyen düşman bizi kitlelerden yalıtıp, etkisizleştirmeye çalışıyor. Kurumlarımıza, derneklerimize, örgütlü olduğumuz mahallelere, alanlara, bölgelere saldırıyor. İnsanlarımızı gözaltına alıp komplolarla tutuklatıyor. Bu saldırılar sadece yöneticilerimize kadrolarımıza yönelik değil. Derneklerimize gidip gelmek, dergimizi okumak, demokratik eylemleremitinglere katılmak bile gözaltına alınmanın, tutuklanmanın gerekçesi haline getiriliyor. Emekçilerle, halkımızla bağlarımızı kopartmak için, korkuyla, baskıyla, terörize ederek insanlarımızı sindirmeye çalışıyor.

Düşmanın, bu yoğun saldırıları altında çalışmalarımızın ve mücadelenin sürekliliğini nasıl sağlayacağız? Çalışma yaptığı alandan, bölgeden ayrılmak zorunda kalan, yöneticilerimizden, kadrolarımızdan doğan boşlukları nasıl dolduracağız? Bu soru, alan ve bölgelerdeki tüm yönetici ve kadrolarımızın, öncelikle üzerinde düşünmesi, yoğunlaşması, cevap-

landırması gereken sorudur. Oligarşinin, tüm gücüyle üzerimize geldiği, en küçük hak talebi eyleminde bile saldırıp gözaltına aldığı ya da komplolar kurarak, insanlarımızı tutukladığı koşullarda, mücadeleyi tatil edemeyeceğimize göre, oluşan boşlukları doldurmanın ve hızla kadrolaşmanın yollarını bulmalıyız.

Kadro nedir? Kimdir Kadro? Sorusuna Che'nin cevabı şöyle:

“Kadro, merkezdeki yetkililerden gelen talimatları doğru yorumlayabilecek siyasi gelişim düzeyine yükselmiş, bu emir ve talimatları benimseyen, bunları yönelimler olarak kitlelere ileten bir kişi, kitlelerin en derin isteklerini, iç dürtülerini gösteren belirtileri algılayabilen bir kimsedir.

Kadro, hem ideolojik hem de yönetsel bakımdan disiplinli, demokratik merkezîyetçiliği bilen ve uygulayan, çeşitli yönlerinden en iyi biçimde yararlanmak üzere yeni yöntemlerimizin çelişkilerini fark edebilen bir bireydir.

Ortaklaşa tartışma, tek karar ve sorumluluk ilkesini üretim alanına uygulamayı bilir.

Kadroların dürüstlüğü ve bağlılığı denenmiş, fiziksel ve moral cesareti, ideolojik gelişimiyle birlikte her zaman her çeşit mücadeleye girmeye, devrimin yürüyüşüne gerektiğinde hayatını ortaya koya-

rak uyum sağlamaya hazır durumda bulunacak biçimde çelikleşmiştir.

Aynı zamanda kişisel çözümleme yapmaya yeterli biridir, bu özelliği gerekli kararları almasını ve disipline ters düşmeyen yaratıcı inisiyatifini kullanmasını sağlar.

Öyleyse, kadro yaratıcı bir insandır.

Yüksek düzeyde bir yönetici, yüksek politik bilince sahip bir teknik elemandır.” (Ernesto Che Guevara, Politik Yazılar, s.115-118)

KADROLAŞMA ÇALIŞMASININ ÖNEMİ

“Parti, örgüt stratejimizin hayata geçmesi için bir araçtır. Bu aracın motoru kadrolardır”. Kadrolar, partinin politikalarının uygulanabilmesinin, yaşamda karşılığını bulabilmesinin temelidir. Programları uygulayan, strateji ve taktikleri, politikaları hayata geçirecek olan kadrolardır. En doğru, en isabetli, haklı ve meşru politikaları ürettiğimizde, eğer bunları kitlelere taşıyacak, hayata geçirecek kadrolarımız yoksa pratikte bir karşılığı yoktur, sonuç alamayız.

Yine, kitlelerin ruh hali, acil sorunlarını gözlemleyecek olan, bunları örgütlü güce çevirecek olan kadrolardır. Pratikte karşımıza çıkan sorunlara, çözüm üretecek kadrolardır.

Yeni insanlara, devrimci teoriyi ve pratiği öğretecek, hayatın içinde nasıl uygulanacağını gösterecek, onları ihtiyaçlarımıza göre eğitecek olan kadrolardır. Bu çalışmanın içinde yeni kadrolar yetiştirecek olan yine kadrolardır.

Parti programının, politikaların hayata geçirilmesinin, zaferimizin garantisi kadrolardır. Bunun farkında olan oligarşi bu nedenle her fırsatta kadrolarımızı katlederek, tutsak ederek mücadelemizi boğmaya çalışıyor. Oligarşinin bu saldırılarına karşı kadrolaşmadaki eksiklerimizi aşmalı, kadrolaşmayı yaygınlaştırmalı ve hızlandırmalıyız.

Stalin, *“kadroların her şeyi belirlediğini”* söyleyerek şöyle diyor: *“Nihayet yoldaşlar, yeryüzündeki tüm değerli sermayelerin en değerlisi ve en kesini, en belirleyicisi insanlardır, kadrolardır.”* (STALİN-Leninizmin Sorunları-Sayfa-601-Sol Yayınları)

Ve devam ediyor Stalin: *“Ne var ki, doğru bir siyasal çizgiyi pratik olarak uygulamak için, kadrolar*

gerekir, partinin siyasal çizgisini anlayan, onu kendi öz çizgileri olarak kavrayıp uygulamaya hazır bulunan, onu pratiğe geçirmesini bilen ve onu yanıtlamaya, savunmaya, onun için savaşmaya yetenekli olan insanlar gerekir. Yoksa doğru siyasal çizgi, kağıt üzerinde kalma tehlikesini taşır.” (STALİN-Leninizmin Sorunları-Sayfa-719-Sol yayınları)

KADRO KAYNAĞIMIZ KİTLELERDİR

Kitlelere gidilmediği sürece, örgütün ve devrimin ihtiyacı olan yeni insanların çıkarılması, boşalan yerlerin doldurulması mümkün değildir. Kitle çalışması ve kadrolaşma birlikte ele alınmalıdır. Çalıştığımız alanda, bölgede, mahallede, en geniş kitleyle bağ kurmalı, bu yaygın ilişkiler içinde kadrolaşma çalışmalarımızı sürdürmeliyiz.

Bir yöneticinin öncelikli görevi kadro yetiştirmektir. Yöneticilerimiz, yeni kadro çıkarma ve kadroları hızla eğitme bakış açısıyla hareket etmelidir. Çalıştığı alanda hiç kadro yoksa bile, en küçük olanı, en sıradan ilişkileri değerlendirerek, kadro çıkarmak ve eğitmek için adım atmalıdır.

Kadro ve yönetici kayıplarının, tutsaklıkların yaşandığı koşullarda, var olan insanlarımızın niteliğini geliştirmek ve sürecin ihtiyacını karşılamak zorundayız. Hatalarına ve sınırlarına rağmen saflarımızda olan insanlarımızı her konuda eğitmeliyiz. Yöneticilerimiz kitle çalışmasını ve eğitim faaliyetlerini programlarının temeli haline getirmelidir. Bu programı aksatmamak da yöneticinin kadrolaşma konusundaki ısrarının, “kadrolaşma”nın zorunluluğunu ne kadar bilince çıkardığının göstergesidir.

Kitle çalışmalarını ve eğitim çalışmalarını ertelemenin hiçbir gerekçesi olamaz. Yaşanan kayıpları telafi etmek için kadrolaşmadaki eksiklerimizi aşalım derken, kitle çalışmalarına, eğitime zaman bulamamak konunun yeterince bilince çıkarılmadığını, yakıcılığının hissedilmediğini gösterir.

Herhangi bir çalışmayı yürütecek zamanımız varsa, eğitim-kitle çalışmaları için de zamanımız var demektir. Bunun için gerçekçi, ayakları yere basan bir program gerekir. Eğitimi, pratiğimizin içine mutlaka yerleştirmeliyiz. Tali işlerimizin, temel hedeflerimizin önüne geçmesini engelleyecek, temel işlerimizin düzenli yapılmasını sağlayacak esneklikte bir programa sahip olmalı ve programı aksatmadan

devam ettirilmeliyiz. Kitle çalışması, eğitim çalışması gibi temel görevlerimizi aksatmazsak, yeni insanlar, yeni yöneticiler yetiştirebileceğiz. Böylece olmayan ve yürümeyen işlerimiz için insan yok demeyeceğiz. Yani, kitle çalışması ve eğitim çalışması zamansızlık ve insansızlık sorunumuzu çözecek yegane yöntemdir. Bunun için buradan başlamalı, bunun için aksatmamalıyız.

Kitle çalışması yapmayan yönetici, kadro çıkaramaz. Kadro çıkaramayan yönetici bulunduğu alanda üretken olamaz, pratiğin ve insanların gelişiminin önünü tıkar. Kadro çıkarmak için emek vermeyen, yol-yöntem geliştirmeyen bir yönetici, devrimci coşkusunu yitirmiş demektir. Tüm olumsuzluklara, imkansızlıklara rağmen örgüt yaratmak, olanak yaratmak iddiasına sahip olması gerekirken, programlardan, sonuç alıcı çalışma tarzından uzaklaşılır. Örgütün, devrimin, birimin, alanın sorunlarına çözüm bulmaktan uzaklaşır. Giderek bürokratlaşır. Sadece söylenenleri yapıp, aldığı talimatları alt ilişkilere aktarmakla yetinmeye başlar. Emir ve talimatlar yağdırarak işlerin düzelmesini bekler. Programlı, sistemli çalışmanın yapılmadığı, kitle çalışmasının, eğitim çalışmasının hasbelkader yürüdüğü alanda devrimci inisiyatif, önderlik kaybolmuş demektir. Artık, ortaya çıkan gelişmelerin, sorunların peşinden sürüklenme başlar. Kendiliğindenciliğe teslim olunur, günlük işler tüm zamanı doldurur.

Hedefsiz, programsız çalışmadan somut kazanımlar, gelişme beklenemez. Verimsizlik, moral bozukluğu, coşku yitimi, yılınlaşma alana egemen olur. Elde edilen sınırlı başarılarında istikrarı yoktur. Bu istikrarsızlığın, kendiliğindenciliğin peşinden sürüklenildiği ortamda kadrolar çaresizleşir. Neyi, niçin yaptığını bilemez, sorunları çözemez, olanak yaratamaz hale gelir. Kitle çalışmasının yapılmadığı, ya da yeterince yapılmadığı, eğitim için gereken emeğin, yoğunlaşmanın olmadığı yerde yöneticinin alana vakıf olması da zordur. Kimden ne istenebilir, sorunlar nelerdir, sorunları aşabilecek olanaklar nerededir, nasıl aşılabilir bilinmez.

Gelişime açık, hızla öne atılabilecek insanlarımız fark edilmez. Onların yeteneklerinin geliştirilmesi, tercihlerinin netleştirilmesi, siyasi iradelerinin güçlendirilmesi ihmal edilir. Alanına vakıf olmayan, avantajlarını-dezavantajlarını bilmeyen yönetici günlük işlerin içinde boğulur, adım atamaz hale gelir. Dergi satışı, maddi olanak yaratma, kampanyaları örgütle-

Bir yöneticinin öncelikli görevi kadro yetiştirmektir. Yöneticilerimiz, yeni kadro çıkarma ve kadroları hızla eğitime bakış açısıyla hareket etmelidir. Çalıştığı alanda hiç kadro yoksa bile, en küçük olanağı, en sıradan ilişkileri değerlendirerek, kadro çıkarmak ve eğitmek için adım atmalıdır.

mek, hatta kiralari-faturalari ödemek bile sorun haline gelir. Enerjimizin çoğunu bunlara harcadığımız halde istenenlerin yapılmadığı görülür.

Neden bu kadar çözümsüz kaldığımız, işler içinde boğulduğumuz sorulduğunda yeterince kadro, insan, olanak olmadığından yakınma başlar. Oysa bunları yaratacak olan, adım adım örgütlenmeyi büyütecek olan yöneticilerimiz, kadrolarımızdır. Kadrolarımız ve yöneticilerimiz kitlelerin içindedir. Bu sorunların çözümü için, kitleyle bağların güçlendirilmesi gerektiği, tüm olanakların kitlelerde olduğu gerçeği bilinmesine rağmen, kitle çalışmasına yönelik çalışmalar aksatılır. Kadrolaşmayı sağlayacak eğitim çalışmaları aksatılır. Kadro da, para da, teknik araçlar da örgütten istenmeye başlanır. Bu tür taleplerin tamamının örgüt tarafından karşılanması mümkün değildir.

Çalışma yürüttüğümüz alanların dışında, özel kadro yetiştiren, olanak yaratan birimlerimiz yoktur. Benzer sorunlar üç aşağı, beş yukarı tüm alanlarda ve bölgelerde yaşanır. Bu nedenle her alan, birim, bölge kendi kadrolarını, imkanlarını yaratmak zorundadır. Hazırlopçu, bürokrat, hantal çalışma tarzını bir kenara bırakıp, hedeflerimize kilitlenerek, emek harcamalıyız. Olmazlar, yoklar karşısında tüm düşünceleri ve duyguları, bütün yaşamı devrime adanmış yöneticilerin, çözüm bulamaması mümkün değildir. Yaratıcılığın gelişmesi, hatalardan korkmadan adım atmakla, cüretle, inisiyatifle olur. Yaratıcılık, devrimci tercihin netliğinden, devrimden başka hesabı ve kaygısı olmamaktan beslenir.

Düzen alışkanlıklarından kurtulup, duygularımızı ve beynimizin bütün hücrelerini, devrimin, örgütün ve alanımızın ihtiyaçları ve sorunları doldurduğunda, hedeflerimize ulaşmamız daha kolay olacaktır. Devrimciliğin, yöneticiliğin temel özellikleri, yaratıcılık, fedakarlık, sorumluluk sahibi olmaktır. Yüksek moral, sabır, sınırsız çalışma azmi, cesarettir. Bunlar

kavranılmadığında yönetici, devrimin ihtiyaçlarını karşılayamaz. Sorunlar karşısında adım atmak, çözümler üretmek yerine beklemeye başlar. Sorunlar birikir, alan tıkanır. Müdahale edilip doğru programlar, doğru yöntemler gösterilse de hayata geçirilmez. Kendini korumak, boş vermişlik, özerklik eğilimleri, kariyerist-popülist eğilimler sunulan programları da boşa çıkarır. Politikalarımızı, programlarımızı bu şekilde boşa çıkarmaya, alanlardaki çalışmaları tıkamaya kimsenin hakkı yoktur.

Kadrolaşmanın hızını, niteliğini belirleyen yöneticilerdir. Kadrolaştırmak, en başta emek sarf etmektir. Emek, sevgi, sabır, özen ve disiplinle birleşmek zorundadır. Yeni insanlar örgütlememeye, eğitim yapmamaya “pratik yoğunluk” gerekçesini gösteren yöneticiler örgütüne zarar veriyor ve en büyük kötülüğü yapıyor demektir. Kadro yetiştirmeye zaman bulamayan yönetici, aslında kadrolaşmayı doğru kavramamış demektir. Kadro yetiştirmeyi erteleyen, ona zaman bulamayan yönetici alandaki diğer işlerini de gerektiği gibi yapmıyordur.

Mao, kadro eğitimi üzerine şunları söylüyor:

“Kadrolara özen göstermesini bilmeliyiz. Bunun çeşitli yolları vardır.

Birincisi, onlara yol gösterin. Bu, sorumluluk yüklenme cesaretini gösterebilmeleri için çalışmalarında onlara serbestlik tanımak ve aynı zamanda Partinin siyasi çizgisinin rehberliğinde inisiyatiflerini tam olarak kullanabilmeleri için onlara yerinde ve zamanında talimatlar vermekle olur.

İkincisi, kadroların düzeylerini yükseltin. Bu, teorik kavrayışlarını ve çalışma yeteneklerini artırebilmeleri için onlara öğrenme olanağı sağlayarak onları eğitmek demektir.

Üçüncüsü, çalışmalarını denetleyin; tecrübelerini özetlemelerine, başarılarını iletlemelerine ve hatalarını düzeltmelerine yardımcı olun. Kadrolara özen göstermenin yolu, görev verip denetlememek ve ancak ciddi hatalar yapıldıktan sonra ilgilenmek değildir.

Dördüncüsü, hata yapan kadrolara karşı genel olarak ikna yönetimini kullanın ve hatalarını düzeltmeleri için onlara yardımcı olun. (...)

Beşincisi, karşılaştıkları güçlüklerde onlara yardımcı olun

(...) Kadrolara özen göstermenin yolu

budur.“(Mao-Seçme Eserler-Syf: 210–Kaynak Yayınları)

Nedir Kadrolaştırmak?

Teorik ve pratik bilgiyle donatmak, sosyalizm bilimini öğretmek, örgütsel işleyişi-disiplini kavratmak, yönetme sanatını öğretmek, doğru düşünmeyi öğretmek, parti politikalarını, çalıştığı alanın yada bölgenin, ekonomik, siyasi, kültürel koşullarına göre uygulama yeteneği kazandırmak, sorunlara dair çözümler, gelişmelere dair politikalar belirlemesini öğretmek. Pratiğin ihtiyaçlarını karşılayacak, teknik bilgi ve beceriler kazandırmak kadrolaşmanın en başta gelen ihtiyaçlarıdır.

Dayımız bize iyi bir öğretmen olmayı öğütüyor; “Anlatmasını bilmek zorundayız. Anlatamayan, öğretmeyen bir öğretmen, başarısız bir öğretmendir. Başarılı öğretmen ihtiyaçlarımızı kavrayan ve buna uygun kadro yetiştiren insandır.” (Dayı, Seçme Yazılar, 41)

KADROLAŞMA NASIL SAĞLANIR?

Kadrolaşmada öncelikle kendiliğindencilikten kurtulmak gerekir. Eylemler, çalışmalar içerisinde insanlarımızın kendiliğinden öne çıkmasını, yetkinleşmesini beklemek devrimci bir tarz değildir. Öncelikle bu tür insanlarımızın hızla gelişimini sağlayacak bir programa sahip olmalıyız.

Yönetici, kitle çalışması yaparken, kadrolaşmada öncelik vereceği insanları, kadro adaylarını belirlemelidir. Bu insanları tüm yönleriyle tanımalı, olumlu-olumsuz, güçlü-güçsüz yanlarını bilmelidir. Bu kişilerle, eğitim çalışmalarında, ikili ilişkilerde, görev sorumluluk dağılımında, belli bir program dahilinde daha özel, daha iradi bir ilişki yürütmelidir. Kadrolaşmaya yönelik eğitim çalışmaları, gruplar halinde yapılabileceği gibi, tek tek ilgilenerek de yapılabilir. Bu, kişilere, yöneticinin tercihine, çalışma yapılan alana göre belirlenir. Eğitmek, yetiştirmek yöneticinin görevidir. Nasıl sorusunun ise, herkesi kapsayan genel bir cevabı yoktur. Her özel durumda yönetici kendi yöntemini bulabilmelidir.

Her insanımızın kadrolaşabileceğine inanmalıyız. Kendini kolay ifade eden, atak, inisiyatifli ilişkilerin yanı sıra, o güne kadar dar-kapalı bir çevrede yaşamış, sessiz –çekingen ama samimi bir şekilde dev-

rimcilik yapmak isteyen insanlarımızın önü açılmamıştır. Onların eksiklerini giderecek, yeteneklerini ortaya çıkaracak uygun koşulları hazırlamak yöneticinin görevidir.

İlişkilerimizde standart özellikler bulamayız. Her insanımızın farklı özellikleri, yetişme şartları, kültürü, yetenekleri vardır. Kadro adaylarımızı belirlerken çok yönlü bakarak, bu özellikleri dikkate alarak farklı görevleri yerine getirebilecek, farklı alanlarda sorumluluk alabilecek kadrolar yetiştiren bir programımız olmalıdır.

Klasik deyimle “saksıda devrimci yetişmez” Her kadro adayı ile ilgilenirken, eğitirken, eğitim pratiğe yönelik olmalıdır. Öğretilenlerin pratikte sınanması, kadronun pratik içinde şekillenmesi temeldir. Eğitim, dünyayı, ülkemizi, sınıflar gerçeğini, halk gerçeğimizi kavratmaya yönelik olmalıdır. Teori ve pratiğin öğretilmesinin yanı sıra, devrimci bir kişilik yaratılmalıdır, devrimci düşünüş ve yaşam tarzı yaratılmalıdır. Oturmasından, kalkmasına, yemesinden içmesine, konuşmasından giyimine kadar devrimci kültürün içselleştirilmesi sağlanmalıdır.

Kadro çalışmasında, koşullara, alana göre çok farklı yöntemler kullanılabilir. Bu konuda yöneticilerin yoğunlaşması, yaratıcılığını kullanarak en verimli yöntemleri belirlemesi gerekir. **Günün 24 saatini birlikte geçirmek, belirli periyotlarla 3-5 günlük yoğun programlar uygulamak, ikili sohbetler yapmak, düzenli kitap-dergi-gazete okuma alışkanlığı edinmesini sağlamak, film-belgesel izleyerek üzerinde tartışmak vb. yöntemlerin hepsi kullanılabilir.** Tutsak yoldaşlarımız da, eğitimi, hapishane-tecrit koşullarına göre düzenleyerek sürdürmeli, disiplinli-kurallı yaşam örgütlenmelidir.

Yöneticilerin, eğitim çalışmalarında ölçümümüz, doğruların ne kadar anlatıldığı değildir. Önemli olan ilgilendiğimiz, eğitmeye çalıştığımız insanlarımızın neyi ne kadar anladıkları, ne kadar kavradıklarıdır. Bu nedenle anlatılan, tarif edilen her konu açık, net anlatılmalı, en ince noktasına kadar kavranıldığına emin olunmalıdır.

Çalıştığımız alanlardaki insanlarımıza güvenmiyoruz. Güvenmek, sorumlulukları, görevleri paylaşmaktır. Kollektivizm çalışma tarzımızın temelidir. Kollektif çalışma, paylaşımlar, tartışmalar, insanlarımızın gelişimini hızlandırır, devrimcilik tercihlerinin netleşmesini sağlar.

Yöneticilerimiz, en iyi yöneticiliğin, zamanla **“kendisine ihtiyaç duymayan öğrenciler yetiştirmek”** olduğu gerçeğiyle hareket etmeli. Yönetici baş-

Kadro çalışmasında, koşullara, alana göre çok farklı yöntemler kullanılabilir. Bu konuda yöneticilerin yoğunlaşması, yaratıcılığını kullanarak en verimli yöntemleri belirlemesi gerekir. Günün 24 saatini birlikte geçirmek, belirli periyotlarla 3-5 günlük yoğun programlar uygulamak, ikili sohbetler yapmak, düzenli kitap-dergi-gazete okuma alışkanlığı edinmesini sağlamak, film-belgesel izleyerek üzerinde tartışmak vb. yöntemlerin hepsi kullanılabilir.

ka görev alanlarına giderken, kendisi olmadan da yürüten, komiteleri olan, kolektif bir yapı bırakmalıdır. Bu nedenle hızla kendi alternatiflerimizi yaratmak zorundayız. Devrimci yöneticilik, devrimci inanç, disiplin, kararlılık, yaratıcılık, engin bir vatan sevgisi, halk ve yoldaş sevgisi üzerinde şekillenir.

Yöneticilerimiz kadro ve eğitim çalışmalarına özel önem vermeli ve kendileri birebir örnek olmalıdır. Eğitim yaptığı, birlikte çalıştığı insanları seven, onlar için yoğun emek harcayan bir yöneticinin sonuç almaması mümkün değildir. İnsanlarımızı sevmeli, emek vermeliyiz. Eksikliklerini gidermede, zaafalarını aştırmada özenli, sabırlı, tahammüllü davranmalıyız. Aksi durumda sekte, kırıcı, dağıtıcı tarzlar gelişir, ilişkiler zedelenir. Bu durum yapmak istediklerimiz önünde en büyük engeli oluşturur.

Yılların birikimine sahip olsak da, öğrenmeye açıklık duymuyor, düzenli okuyup-araştırmıyorsak sürecin ihtiyaçlarını karşılamada zorlanırsınız, tıkanırırsınız. Kadrolaşma çalışmasını sürdüren yöneticilerimiz eğer iyi birer öğrenci iseler, öğretmede de o denli başarılı olurlar. Öyle anlar gelir ki, geçmişte edindiğimiz bilgiler, tecrübeler yetmez olur. Yeni soruna, yeni duruma göre en isabetli politikayı, yöntemi üretmek için sürekli bir öğrenme çabası, gelişim içinde olmalıyız. Bu coşkuyla öğrenme isteği, eğitim sürecinde de ilgilendiğimiz yoldaşlara yansımaktır.

Lenin’in, yeni kadrolar yaratılması konusunda, insanlarla ilişkileri ve insan tanımak konusundaki özellikleri klavuzumuz olmalıdır.

“Lenin, insanları çok iyi tanırdı. V.İ., insanları dikkatle gözlemlediğinden, can kulağıyla dinlediğinden ve hemen konunun Özünü kavradığından, bir dizi

önemsiz ayrıntılara dikkat ederek insanları hemen yüzlerine bakınca tanırırdı. **Çalışanların kişisel özelliklerini tam olarak bilirdi, onları kendilerine has özellikleriyle kabul eder, birlikte çalışırken ortak yanları oluşturabilmek için onlardaki iyi ve kötüyü görebilirdi.** Lenin, kadroları eğitiyor ve öğretiyordu. Kendisine gelen ve sohbet eden herkes, ondan yeni ve değerli bir şeyleri beraberinde götürür; çalışmalarına yönelik olarak özgüven kazanırdı. G. M. Krişşanovski anılarında şöyle yazıyordu: “V.İ. gibi bir liderle yan yana olmak, zor anlarda onun önerisine başvurmak ne kadar büyük bir mutluluktu! (V.I.Lenin Biyografisi- Sorun Yayınları- Syf:439)

“ Lenin, kadroların doğru işte çalışmasını, tüm başarıların teminatı olarak görüyordu. “İnsanları tanımak ve yetenekli insanları bulmak gerekir” diye yazıyordu. “Bu, şimdi en önemli bir konudur; tüm emirler ve düzenlemeler, eğer üzerinde yazılı olduğu gibi yapılmıyorsa, yalnızca değeri olmayan kağıt parçalarıdır.” Onun için, çalışanların siyasî nitelikleri ön plândaydı. Bir insanı genel olarak “çalışkan” olarak nitelendirmekten, böylesine belirsizlik taşıyan nitelermelerden nefret ediyordu. “‘Çalışkan’ ne demek? Siyasî çizgisi nasıl, onu söyleyin.”

İşinde uzman olan ve işi organize etme becerisi bulunan çalışanların meslekî niteliklerine de büyük önem veriyordu. Lenin’in çıkış noktası, yaşlı, deneyimli kadroların, yeni güçlerle doğru olarak birleştirilmesiydi. Yeni kadroların teşvik edilmesi ve eğitilmesini, en önemli görevlerden biri olarak görüyordu. “Gençleri teşvik etmek gerekir” diyordu. (V.I.Lenin Biyografisi- Sorun Yayınları Syf: 440)

KADRO ÇALIŞMASINDA EKSİKLERİMİZ

Eksiksiz-kusursuz, mükemmel kadro adayları aramak insan gerçekliğimizin farkında olmamak demektir. Kadro çalışmasını böyle idealize etmek, gelişebilecek birçok insanın atıl kalmasına, zamanla bizden uzaklaşarak düzene dönmeye zemin yaratır. Bu idealize etme durumu bazen öyle boyutlara varır ki bazı yöneticilerimiz “kadro adayı” bulamamaktan yakınıyor. Oysa eğitecek, yetiştirecek, kadrolaştıracak insanımızın olmaması gibi bir sorununuz yoktur. Bizim gibi potansiyeli olan, yaygın ilişkileri olan bir örgütlenme için böyle bir sorun olamaz. Sorununuz o yaygın ilişkiler içinde kime, kimlere öncelik vere-

ceğimizi belirlemektir.

Lenin, geniş emekçi yığınlarına rağmen çalışacak insan bekleyen kadroları, koşulları değiştirecek, gelişmeleri yönlendirecek bir bakış açısına sahip olmayan kadroları şöyle eleştiriyor. “Yığınla insan var ama insan sıkıntısı çekiliyor (....) Bu koşullar altında insan kıtlığından yakınan örgütlenme pratikçisi (...) o ağaçlara bakmaktan ormanı görmüyor, olayların gözlerini kamaştırdığını, onun yani devrimcinin bilincinde ve faaliyetlerinde olaylara egemen olmadığını, bilakis olayların ona egemen olduğunu, onu boyunduruk altına aldığını kabul ediyor demektir”(Lenin-Seçme Yazılar / Syf: 412, Cilt: 3, İnter Yayınları)

“İnsan yok, yeterli zaman yok, eğitim yapacak kadro yok” gibi gerekçelerle eğitim çalışmalarını aksatan, bahaneler üreten yöneticilerimize, “Tamam o zaman bize birkaç insan belirle, eğitim çalışmalarımızı, kadroların eğitimini biz verelim” denildiğinde bu seferde günlerce, haftalarca bunu örgütleyemeyiz. Bunlar kitle çalışmasının yeterince yapılmadığının, alana- ilişkilere vakıf olunmadığının göstergeleridir. **3 yıldır ilgilendiğimiz, dergi verdiğimiz ilişkilerimizin okuma-yazma bilmediğini 3 yıl sonunda öğreniyorsak** orada her hangi bir devrimci faaliyetten bahsedilemez.

Kadrolaşma idealize edilip, mükemmelliyetçi bir yaklaşımla ele alındığında, insanların yetersizlikleri ön plana çıkarılır, insanlara güvenilmez. Görev, sorumluluk verilmez. Hata yapacaklarından, verilen işi tamamlayamayacaklarından endişe edilir. Lenin bu konuda “**Savaş zamanında acemileri doğrudan savaş eylemleri içinde eğitmek gerekir. Yani eğitim yöntemlerine daha cesaretli yaklaşın yoldaşlar**”(Lenin-Seçme Yazılar, Syf:4 -1-İnter Yayınları, Cilt:3) diyerek, yeni insanlara güvenmede daha cesur olmaya çağırmaktadır bizi. Yeni insanlara güvenecegiz, yol gösterip eğiteceğiz. Denetleyerek eksiklerini görüp göstereceğiz. Yanlışlarını görmelerini sağladıktan sonra düzeltmeleri için yardım edeceğiz. Tekrar tekrar pratik işlere sokacağız. Sonuç alana kadar, ısrarla hatalarla, zaafarla mücadele edeceğiz.

Kitle ve kadrolaşma çalışmaları içinde sıkça yapılan hatalardan biri de insanlarımızı abartılı değerlendirmektir. Yeni tanıdığımız, kadrolaştırmayı düşündüğümüz insanın olumlu yanlarını abartarak değerlendirip, eksik-güçsüz yönlerini görmezden geliyoruz, görmüyoruz. Eğitimde, çalışmalarda, pratik-

te bu güçsüz-geri yanları öne çıkıp istediğimiz sonuçları alamadığımızda, beklentilerimiz karşılanmadığında moral bozukluğu motivasyon kaybı başlıyor. Bu nedenle ilişkilere vakıf olmak, abartılı değerlendirmelerden kaçınmak, olumlu olumsuz tün yönleriyle insanlarımızı tanımak gerekmektedir.

Yine eğitim çalışmalarında, kitle kadro çalışmalarında yaşanan eksiklikler, yetersizlikler karşısında eleştirilen yöneticilerde, eleştirileri doğru kavramak, eksikleri gidermek yerine uçtan uca savrulmalar yaşanmaktadır. Örneğin ilgilendiği insanlara karşı liberal davrandığı eleştirisini alanlar sekterleşmekte, sorunlara sorunlar eklenmektedir. Yoğun emek harcayıp, toparlayıcı geliştirici bir tarzı yakalamak yerine, kırıcı-dağıtıcı bir üslupla, tavırla ilişkilerinin moralini bozup uzaklaşmalarına neden olmaktadır.

Operasyonlar, tutuklamalar ya da başka nedenlerle yarım kalan çalışmalar, dağılan ilişkiler karşısında, ilişkileri hızla toparlamak, yeni gruplar oluşturarak, yeni hedefler belirlenerek çalışmalara tekrar başlamak gerekir. Saldırılarından sonra düşmana duyulan kin, öfke, işlere daha sıkı, coşkuyla sarılmamızı, eskiye oranla daha verimli, üretken bir tempoyla çalışmamızı sağlamalıdır. Bu coşkuya sahip olmadan, dağılan kurumları, ilişkileri toparlamak, insanların korkularının çekingenliğinin üstesinden gelmek mümkün olmaz. Kendimize, halkımıza, yoldaşlarımıza olan güvenimizin, insanlarımızın, ilişkilerimizin gözünde somutlanması gerekir. Tekrar tekrar saldırılara maruz kaldığımızda, her defasında aynı inançla, aynı dirençle yıkılanın yerine yenisini yapmanın, dağılanı toparlamanın sabrını göstermeliyiz. Gösterdiğimiz bu sabır, bu direnç kitlelerde, ilişkilerimizde, eğitime, cesarete, ısrara dönüşmelidir. Vietnamlı devrimcilerin düşmanla çatışma sürerken bile eğitim çalışmalarına devam etmekte gösterdikleri cesaret, disiplin, ısrar bizim de kılavuzumuz olmalıdır.

KADRO EĞİTİMİNDE HEDEFLERİMİZ

Kadroyu tanımlarken, “asgari düzeyde Marksist-Leninist formasyona sahip, örgütlenme ve ajitasyon-propaganda yapabilen, asgari düzeyde askeri bilgiye sahip devrimcidir” diyoruz.

Bu nedenle, eğitim çalışmalarımızda, insanlarımıza Marksizm-Leninizmi öğretmeliyiz. Kapitalist sömürüyü, baskının, zulmün kaynağı emperyalizmi, faşiz-

Eksiksiz-kusursuz, mükemmel kadro adaylar aramak insan gerçekliğimizin farkında olmamak demektir. Kadro çalışması böyle idealize etmek, gelişebilecek birçok insanın atıl kalmasına, zamanla bizden uzaklaşarak düzene dömesine zemin yaratır. Bu idealize etme durumu bazen öyle boyutlara varır ki bazı yöneticilerimiz “kadro adayı” bulamamaktan yakınıyor. Oysa eğitecek, yetiştirecek, kadrolaştıracak insanımızın olmaması gibi bir sorunumuz yoktur.

mi öğretmeliyiz. Bütün bu bilgileri halka anlatabilecek, gösterebilecek bir donanımla çıkmalı insanlarımız eğitimden. Zulmün, açlığın, yoksulluğun, yozlaşmanın, katliamların gerçek nedenlerini, kaynaklarını, emekçilere anlatabilmeliler. Kitlelerin mücadeleye katılmalarını, örgütlenmelerini sağlayabilmeliler.

İnsanlarımızı, düzenle bağlarını koparmış, gerçek anlamıyla 24 saat devrimcilik yapan, halkın kurtuluşu için çalışan devrimciler haline getirmeyi hedeflemeliyiz. Örgütün, devrimin ihtiyaçlarıyla bütünleşen, bu sorunların çözümünün bizi bir adım daha devrime yaklaştırdığını düşünen duruma getirmeliyiz.

Sosyalizme, devrime, halka inanmak, kadroların moral kaynağıdır. Bu inançla, bu duygular ve düşüncelerle, zorlukların üstesinden gelinir. Koşullara teslim olmadan, onları değiştirebileceğini bilmek, başaracağına inanmak, cesareti, sabrı ve fedakarlığı doğurur.

Devrimcilerin hayalleri vardır. Devrim sonrasının, özgürleşen Anadolu topraklarının hayali bizleri motive eder. Bu hayaller, bilimsel temelleri olan, tarihsel haklılığın üzerinde şekillendiği için gerçekçidir.

Bu hayalleri kitlelere, emekçilere maledebildiğimiz oranda zafere giden yolumuz kısacaktır. Her kadromuz, geleceği, zaferi görebilmeli ve bunu kitlelere taşıyabilmelidir.

Halk ve vatan sevgisi devrimcilik yapmamızın temel nedenlerdendir. Bunu bilince çıkaran kadronun devrimciliği güçlenir. Duyguları-düşünceleri devrime yönelir. Halk, vatan sevgisiyle bütünleşmiş bir “devrimciliğin”, feda kültürüne sahip olmaması

mümkün değildir.

Kadrolarımız, emek harcamadan, ter akıtmadan insanların ve koşulların değişmeyeceğinin bilincinde olmalıdır. Giriştiğimiz her işte elde ettiğimiz sonuç, harcadığımız emekle orantılıdır. Üstlendiğimiz her görev ve sorumlulukta, karşımıza çıkan her işte, sonuç almak, çalışmalarımızın temel ilkesi olmalıdır. Zamanında yapılamayan, eksik yapılan ya da vazgeçilen işler mücadelemizi sekteye uğratır. Aldığımız her görevi, başladığımız her işi büyük-küçük, önemli-önemsiz demeden zamanında, istenilen biçimde bitirmeliyiz. Kadrolarımız, mücadelemizin gelişmesinin büyük-küçük yapılan bütün işlerin toplamı olduğunu kavramalı, sonuç almaya kilitlenmelidir.

Devrimci mücadele içinde sayısız sorunla karşılaşırız. Ummadığımız, beklemediğimiz yerlerde, çok zor anlarda, karşımıza çıkan sorunlara mutlaka devrimci bir çözüm yolu bulabileceğimize inanmalıyız. Devrimci çözümsüz kalmaz. En zor durumlarda bize atılacak bir adım, bir çıkış yolu vardır. Sorunlar karşısında yılgınlığa, umutsuzluğa kapılmadan, karşılaştığımız sorunu abartmadan, küçümsemeden olduğu gibi değerlendirip çözümün neler olabileceğine yoğunlaşmalıyız.

Sorundan kaçılmadığı, yok sayılmadığı, yılgınlığa düşülmediği sürece, çözüm mutlaka vardır. Dayanışmayla, kolektif çabayla, iradi davranarak, her sorunun üstesinden gelebiliriz. Kadrolarımız sorunları çözdükçe yetkinleşecek, deneyim kazanacaktır. Öncelikle kavramaları gereken; kendilerine, ideolojilerine güvenmeleri, örgütün on yıllarca can bedeli, tutsaklıklar bedeli edindiği deneyimlerle kendi pratikleri birleştğinde, çözümsüz sorunun kalmayacağıdır.

Geniş potansiyelimizin, yeni alanların, bölgelerin örgütlenmeyi beklediği, örgütlü olduğumuz alanlarda düşmanın saldırılarının yarattığı boşlukları doldurmanın gerektiği süreçte her zamankinden daha fazla kadrolaşmaya önem vermeliyiz. Sürecin ihtiyaçlarını karşılayan hıza ve yaygınlığa erişemediğimizde mücadelemizin hızı da yavaşlayacaktır. Bu nedenle hedeflerimizi, çalışma tarzımızı tekrar gözden geçirerek kadrolaşmadaki eksiklerimizi, hatalarımızı gidermek zorundayız.

Devrimci kadro, sürecin ihtiyaçlarına göre şekillenen kadrodur. Kendimizi yenileyerek sürecin ihtiyaçlarına cevap vermeliyiz.

Stalin'in kadroların önemine dair söylediği söz kulaklarımızda çınlamalı: ***“Doğru devrimci çizgi belirlendikten sonra, bizzat devrimci çizginin geleceğini, başarı ya da başarısızlığını örgütsel çalışma (kadrolar) belirler.”*** ☆

Yönetme Sanatını Öğrenmeli Yeni Yöneticiler Yetiştirmeliyiz

“Büyük bir devrimi yönetmek için büyük bir partiye ve çok sayıda yetenekli kadroya sahip olmak gerekir” MAO

Dünyanın Türkiye’inde devrim yapacağız. 42 yılı aşkın zaferler ve yenilgilerle süren ama yolundan sapmayan bir yürüyüşü sürdürüyoruz. Düşmana Anadolu’da devrimciliği bitiremeyeceğini gösterdik. Umudu yok edemeyeceğini gösterdik. Ancak henüz, zaferi kazanmış değiliz. Savaş sürüyor. Düşman her alanda saldırıyor. İdeolojik olarak saldırıyor. Kültürel olarak saldırıyor. Psikolojik olarak saldırıyor. Devrimin mümkün olamayacağı inancını yaymaya çalışıyor. İdeolojik, fiziki, psikolojik saldırılarla devrim umudunu kafalarda bitirmeye çalışıyor. Bu konuda düşman genel olarak solda bir başarı elde etmiş olsa da özel olarak Parti-Cephe nezdinde tek bir adım atamamıştır. Çünkü düşmanın ideolojik, fiziki, psikolojik saldırılarına karşı koyacak çok güçlü barikatlarımız var. Onun için düşman **“Bir sizi değiştiremedik”** diyor.

İddiamız büyük; **“Değişmeyeceğiz!”** Dünyada tek başımıza da kalsak değişmeyeceğiz. Zaferi şehitlerimize armağan edeceğiz. Bu iddiayı hayata geçirecek olan partimiz önderliğindeki örgütlü halktır. Hareket, yöneticileri, kadroları, üyeleri, sempatizanları ve taraftarlarıyla vardır. Zaferi bir iddia olmaktan çıkarıp gerçek kılacak onlardır.

Devrimci hareketin, önderleri de, öncüleri de, zafere ulaşmanın, ideolojiden sapmamanın güvencesi ve garantisi de yöneticileridir. Yönetici; dağınıklığın olduğu yerde toparlayandır, hedefin muğlaklaştığı yerde netleştirendir. Kitlelerin, düzene karşı kinini, öfkesini doğru kanala akıttandır. **Her an öğrenen öğrenci, öğreten öğretmendir.** Sevk ve idare eden

kurmaydır.

Yöneticiyi anlatırken, **üstün insanlardan bahsetmiyoruz.** Devrimimizin ihtiyaçlarından, olmazsa olmazlarından bahsediyoruz. *“Tarihte hiçbir sınıf, kendi içinden, hareketi örgütlenme ve yönetme yeteneğinde olan, kendi politik önderlerini, kendi öncü savaşçıları yaratmadan egemenliğe ulaşmamıştır.* (Lenin- Seçme Eserler / Cilt:2, Syf: 25) İktidarı istiyoruz. Lenin’in belirttiği gibi, iktidarı almak isteyen politik önderler, öncü savaşçılar yetiştirmeliyiz.

Savaş Örgütü Gerçeği

Nasıl bir ülkede yaşadığımız sorusunun cevabı **“nasıl bir örgüt, nasıl bir yönetici”** sorusunun da cevabıdır aynı zamanda. Faşizmle yönetilen yeni sömürge bir ülkede, iktidarı istemek, faşizmin ve efendisi emperyalizmin hedefi olmayı göze almaktır. Düzenin reformlarla değişeceğini düşünmek, iktidarın parlamento yoluyla alınabileceğine inanmak, bizim gibi ülkelerde devrimi istememektir. Böyle düşünenlerin örgütlenmesi ve kadrolaşması esas itibarıyla bürokratça olacaktır. Oysa oligarşinin kendi yasalarını dahi çiğnetmekte hiçbir sakınca görmediği bir ülkede yaşıyoruz. Oligarşi kendi içindeki iktidar savaşlarında dahi hiçbir yasa, hak-hukuk tanımıyor. Tasfiye etmeye karar verdiği ya da bir kenarda bekletmeyi gerekli gördüğü oligarşi içi başka güçlere karşı, sıradan yasal yöntemlerden tutalım da, en ahlaksızca yöntemlere başvuruyor. Öldürmeye kadar varan yasadışı,

hukuk dışı yöntemler kullanıyor. Kendi yasalarına, kendi hukukuna dahi uymayan bir düzene karşı savaşıyoruz.

Düzenin hukuku, faşizmin hukukudur. Faşizmin hukuku, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin çıkarları için, her şeyin yapılabilir olmasının hukukudur. Kaldı ki, faşizmin hukukunun yetersiz kaldığı yerde, emperyalistler bizzat müdahale ediyorlar.

Böyle bir ülkede iktidarı istemek, savaşmak demektir. Daha ilk adımda, savaşın gerektirdiği şekilde, örgütlenmek demektir. Bir savaş örgütüne sahip olmak demektir.

Savaş, ancak darbelere dayanıklı, kendini sürekli yenileyen, kayıplarını hızla telafi eden, mevziler kazanan, onları tutan ve savaş sürekli yeni alanlara yayan bir örgütlenme ile sürdürülebilir. Ancak böyle bir örgüt halka önderlik edebilir ve zaferi kazanabilir. Bu bir devrimci savaş örgütüdür.

Bütün Sapmalar, Savrulmalar, M-L'den Kopuş ve Cüretten Yoksunluktur

Emperyalizm tarafından işgal edilen, dahası işbirlikçiler aracılığıyla, emperyalizmin, içsel olgu haline geldiği bir ülkede, savaş uzun sürelidir. Çok cephelidir. Çok yönlüdür.

Kendi iç dinamiği ile gelişmemesi, yukarıdan aşağıya geliştirilmesi sonucu ortaya çıkan çarpık kapitalizm, emperyalizmin karakterini de belirleyen temel unsurlardandır. Ülke, siyasal, ekonomik, kültürel, sosyal her açıdan geri bırakılmıştır. Emperyalistler ve işbirlikçilerinin sömürüsü sınırsızdır. Adaletsiz ve sömürüye dayalı bu sistemin sürekliliği ancak devletin uyguladığı **faşist terörle** sağlanmaktadır. Oligarşinin faşist terörü, bazen açık bazen gizli olsa da kesintisizdir.

Halka karşı savaş, siyasal, ekonomik, kültürel her alanda kesintisizdir. Faşizmin iki temel unsuru -kattam ve demagoji-birbirini tamamlar şekilde kullanılmaktadır. Bir taraftan halkın her kesimine karşı azgın terör uygulanırken diğer taraftan demokratikleşme yalanlarıyla halk aldatılıyor. Milliyetler, azınlıklar, inançlar vb. farklılıklar üzerinden halk birbirine düşmanlaştırılıyor; uyuşturucu, fuhuş, alkol, diziler, futbol vb. yoluyla halk kitleleri yozlaştırılmaya

çalışılıyor. Faşist demagojiler ihtiyaca göre öne çıkartılıyor. Özellikle AKP iktidarında sürekli ülkenin değiştiği demagojisi yapılıyor. “Türkiye sürekli büyüyor. 2023’te dünyanın en zengin 10 ülkesi arasında yer alacağı söyleniyor. Bölgesinde parmakla gösterildiği, model alındığı demagojisi yapılıyor. Halktan açlığını, yoksulluğunu, yaşadığı zulmü unutup “büyüyen Türkiye” ile gurur duyması isteniyor.

Bu ülke tablosu, dünyadaki başka gelişmelerden, değişmelerden de etkileniyor. Dünyada diğer halkların mücadelelerindeki gelişmeler, emperyalizmin yaşadığı değişimler, krizler vb. de bütün dünya halklarını ve ülkelerini etkilediği gibi bizi de etkiliyor.

Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı verilen mücadelede, öncelikle doğru stratejinin belirlenmesi şarttır. Bu stratejinin her dönem doğru uygulanması için, ana halkayı yakalamak esastır. Ana halkayı yakalamak, temelde iki şeye bağlıdır. Marksist-Leninist bakış açısı ve siyasi cüret. Bütün sapmaların, savrulmaların, düzeniçileşmelerin altında yatan Marksist-Leninist bakış açısından ve cüretten yoksunluktur.

Hareketimizi, diğer “sol”dan ayıran en temel özellik, 42 yılı aşan mücadele tarihimizin her anına damgasını vuran M-L bakış açısı ve cürettir. Stratejik hattımız, anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimidir. 42 yıldır bu hattı değiştirmedik. Değiştirmedik, çünkü; dünyamızda ve ülkemizde bu stratejik hattı değiştirmeyi gerektirecek herhangi bir gelişme, değişim yaşanmadı. Yolumuzdan sapmadığımız için sağa, sola savrulmadık.

Oysa Sovyetler Birliği yıkılmıştı; “dünya globalleşmiş”ti, “emperyalizm değişmişti”, “tarihin sonu gelmiş”ti, “Avrupalılaşmış, demokratikleşmiş”tik, “ülkemizde ‘sivilleşme’ dolayısıyla da ‘demokratikleşme’ yaşanıyor”du. Bütün bu aldatmacaları elimizin tersiyle ittik. M-L terazide, bunların stratejik hat açısından, bir kıymeti harbiyesi yoktu. Temelde değişen bir şey olmamıştı. Ancak taktik düzeyde ele alınmayı gerektirecek değişikliklerdi bunlar. Bunu görebilmek Marksizme-Leninizme sıkı sıkı sarılmayı gerektiriyordu.

Marksist-Leninist tavır koymak, fiziksel imha da dahil, en ağır saldırıları göze almak demektir. Mahir’den Dayı’ya bu cüretle yol aldık. Bu cüretin altı ancak bir savaş örgütüyle doldurulabilirdi.

Oligarşi ve emperyalizmin saldırıları ancak savaş örgütüyle püskürtülebilir, stratejik hat ancak böyle bir örgütle korunabilirdi.

Düşmanın “bir tek sizi değiştiremedik” hezeyanı böyle bir savaş örgütüyle yaratılabilirdi. “Değişmeyeceğiz” iddiası ve bu iddianın iktidara taşınması da böyle bir savaş örgütüyle mümkün olacaktı. Lenin “*Proleteryanın iktidar uğruna mücadelede örgütten başka hiçbir silah yoktur*” diyor. (Seçme Eserler/ Cilt: 2- Syf: 463)

Yönetici Tek Başına Örgüttür. Örgütsel Hattın Güvencesidir

“Bu aracın motoru kadrolardır. Kadrolar veya alan-birim yöneticileri, kendilerini bu aracın motoru gibi görmez, onun fonksiyonunu yüklenmezse araç işlemez hale gelir.

Hareket kendilerine önder ve kadro diyenlerin toplandığı bir yığınak olmayıp, örgütleyen, yaratan kadroların hareketidir.” (Kuruluş Kongresi Kararlar, Syf: 260)

Yönetici, kavganın her anını, stratejik hedefi yaklaştıran, bir silaha dönüştürendir. Motorun çalışması budur.

Savaşın irili-ufaklı binlerce şeye ihtiyacı vardır. Hayat, mücadelenin önüne binlerce engel, sorun çıkarır. Savaşların doğası budur. Ülkemizde ve dünyada, sağa savruluşların, reformistleşmenin daha yaygın olduğu bir dönemden geçiyoruz. Böyle bir dünyada stratejik hatta ısrar **daha çok yalnız kalmak** anlamına gelir. Tarihimizde bunun örneklerini yaşadık.

Düşman, en ufak bir hak talebine dahi azgınca saldırıyor. Elindeki en büyük silahı terör. Böyle dönemler, düşmanın, muhalefeti daha çok tercihe zorladığı dönemlerdir. Halk kitlelerinin, devrimci potansiyelinin en çok arttığı dönemlerdir. Görünüşte bir kabullenmenin yaşandığı ama özünde milyonların umut arayışının yükseldiği dönemlerdir. Böyle dönemlerde önemli olan yalpalamamak, stratejik hatta ısrar etmek, umudu büyüttür. Alternatif olmaktır.

Bu umut, yönetici kadrolardır. Halka kendi gücünü gösterecek olan, halkı eğiten ve örgütleyen, düşmana korku salan onlardır. Bu özellikler savaş örgütünün özellikleridir.

**Savaş, ancak darbelere dayanıklı,
kendini sürekli yenileyen, kayıplarını
hızla telafi eden, mevziler kazanan, onları
tutan ve savaşı sürekli yeni alanlara
yayan bir örgütlenme ile sürdürülebilir.
Ancak böyle bir örgüt halka
önderlik edebilir ve zaferi kazanabilir.
Bu bir devrimci savaş örgütüdür.**

Bazen koca alanda ve hatta birden fazla alanda bir kişidir. Hem savaşçı, hem komutan, hem yöneticidir. O en küçük işten en büyük işe, en kolay işten en zor işe kadar her şeyin başındadır. Savaş örgütünde yönetici olmak, yoktan var etmektir. Olmazlara, yapılmazlara teslim olmamaktır. Yöneticiliğe, düşmanla çatışmanın sürdüğü bir iddia olarak bakıldığında olanaksızlık diye bir şey kalmaz. Olanak yaratılır, sorunlar çözülür.

Hemen her alanda, genç ve tecrübesiz ama kararlı ve inançlı yoldaşlarımızın omuzlarında yürüyor mücadele. Bu nedenle, bugün, önümüzdeki en temel görevlerimizden biri, **yönetici olmak ve yönetici yetiştirmektir.** Her birimiz önce kendimizden başlayarak hızla yönetici olmayı öğrenmeli ve aynı hızla genç insanlarımızı teorik-pratik-askeri olarak çok yönlü eğiterek yeni yöneticiler yetiştirmeliyiz. Yani hem öğrenmeli hem öğretmeliyiz. Hem öğrenci hem öğretmen olmalıyız. Bütün alan ve birimlerimizde, bölgelerimizde, her düzeyde yönetici, sorumlu durumda olan yoldaşlarımızın temel görevi budur. Sadece yöneticilerimiz değil, tüm yoldaşlarımız, taraftarlarımız aynı sorumluluğu duymalıdır.

Kadrolaşma ve yönetici yetiştirmek, yemek-içmek-uyumak kadar zorunlu ve doğal bir faaliyete dönüşmelidir. Bizi zafere götürecek güç böyle oluşacak. Yönetici yetiştirmek, yönetmeyi öğretmektir. İnsanlarımızın sahip olduğu yetenekleri açığa çıkarmak, eksikliklerini tespit edip tamamlamak, onları pratik içinde, iş üzerinden eğitmek, doğru düşünmeyi öğretmektir.

Saflarımızdaki herkesin görevidir bu. Gördüğü her boşluğu, her eksikliği doldurmaya talip olmalı bütün yoldaşlarımız.

“Her bölge ve alanın, en küçük bir birimin, askeri

birliğin yöneticisi, partinin devrim stratejisinin, programının bir parçası, onu tamamlayan vazgeçilmez bir unsurdur.” (DS.Sayı:07–1995)

Yöneticiler, Zaferin Garantisidir

Savaş örgütüne olanak yaratmak, sorun çözmek, örgütü örgütsel açıdan büyütmek, düşmana vurmak örgütü düşmanın darbelerinden korumak, politik-taktik üretkenlik yöneticinin görevidir. Kısacası yönetici, savaşın politik ve askeri kurmayıdır.

Devrimci bir örgüt, emperyalizme ve oligarşiye karşı sürdürdüğü savaşta, yöneticilerini, ne kadar yetkinleştirirse, ne kadar çoğaltırsa, onları ne kadar militanlaştırırsa devrimi o kadar hızlandırır, zaferi o kadar yaklaştırır. Düşman açısından sorun somut hali ile yöneticilerdir, savaşan kadrolardır. O nedenle düşman, tarihimizin her döneminde üzerimize imha politikalarıyla gelmiştir. Devrime kadar da, imha politikasından vazgeçmeyecektir. Bu politikayı boşa çıkarmanın yolu, **bir yandan düşmana, politik ve askeri olarak yaptıklarının bedelini ödetmekten, diğer yandan da, daha çok yönetici ve kadro yetiştirmek, daha çok ve daha yaygın halk örgütlülükleri yaratmaktan geçer.** Halkı kendi savaşına katmaktan geçer.

Düşmanı alt etmenin, kadroların kitlelere önderlik etmesiyle mümkün olacağına vurgu yapan Mao, şöyle diyor: *“Büyük bir devrimi yönetmek için büyük bir partiye ve çok sayıda yetenekli kadroya sahip olmak gerekir.*

(...)Parti örgütlerimizi bütün ülkeye yaymalı ve bilinçli bir şekilde on binlerce kadro ve yüzlerce yetenekli önder yetiştirmeliyiz. Bunlar, Marksizm-Leninizmi sıkı bir şekilde kavramış, siyasi bakımdan uzak görüşlü, çalışmada yetenekli, fedakarlık ruhuyla dolu, sorunları tek başlarına çözebilen, güçlükler karşısında yılmayan ve millete, sınıfa ve Partiye hizmet etmede sadık ve kararlı kadrolar ve önderler olmalıdırlar.

Parti, üyelerle ve kitlelerle olan bağlarında işte bu kadrolara ve önderlere güvenir ve Parti ancak onların kitlelere sıkı bir şekilde önderlik etmelerine dayanarak düşmanı alt edebilir. Böyle kadrolar ve önderler bencillikten bireyci kahramanlıktan, gösterişten, tembellikten, pasiflikten ve kendini beğen-

mişlikten arınmış fedakar milli kahramanlar ve sınıf kahramanları olmalıdırlar. Partimizin üyelerinde, kadrolarında ve önderlerinde aranan nitelikler ve çalışma tarzı işte budur. “(MAO-Seçme Eserler-Cilt-1-Syf:370)

Savaşımız, iki uzlaşmaz dünya görüşünün savaşıdır. Haklı ile haksızın, mazlumla zalimin, adalet ile adaletsizliğin savaşıdır. Bir avuç sömürücü egemenle milyonlarca halkın savaşıdır. Uzlaşmaz çelişkilerin tek çözüm yolu zordur, devrimci şiddettir. Lenin, **“Halkların yaşamındaki büyük sorunlar şiddetle çözülür”** diyor.

Halk, hakları için savaşıyor. Bir avuç azınlık ise, halkın emeğini sömürmek, saltanatlarını sürdürmek için savaşıyor. Onlar, zalim düzenlerini korumak için savaşıyor, halk bu soygun düzenini yıkmak için savaşıyor.

Yönetmek, Politik ve Pratik Kurmaylık Etmektir

Mücadele, sorunlar ve çelişkiler yumağıdır. Yönetmek, bu sorunları ve çelişkileri çözmektir. Çözüm için, ana halkayı yakalamak, onun etrafında onlarca, yüzlerce halka oluşturmaktır. Bütün bu görevler iki ana başlıkta toplanır. Politik olarak yönetmek ve pratik (veya askeri) olarak yönetmek. Bu iki biçim, hayatın her alanında iç içedir.

Politik olarak yönetmek, stratejik hedefe uygun ilerlemektir. Stratejik hedefimiz anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimidir.

Mücadelemiz içinde, her gün, büyük küçük, olumlu olumsuz çok sayıda değişimler yaşanır. Ülkemizde ve dünyada, hemen her gün, emperyalizmin ve faşizmin yeni saldırılarına, katliamlarına, yağmalamalarına tanık oluruz. Her gün farklı farklı politik olaylar gelişir. Bu gelişmeleri izlemekten, bunları doğru tahlil etmeden, politika üretmek ve yönetmek mümkün değildir. Yönetmek, süreci izlemek, tahlil etmek, buna uygun politika üretmektir.

Pratik–askeri olarak yönetmek ise, kısaca, kurmaylık olarak özetlenebilir. Kurmaylık, komuta etmektir. Komuta, plan-proje yapmak, sevk ve idare etmek, talimat vermektir. Devrimci mücadelenin değişik alanlarında, legal-illegal veya demokratik mücadelede komuta, öz olarak aynıdır. Kuşkusuz ki,

alanların kendi özgünlükleri vardır. Ama, yönetmek açısından, savaş örgütünün ilkeleri aynıdır. Farklılıklar, o alan örgütlenmesinin durumundan kaynaklanan şekilsel farklılıklardır. Yönetmenin özüne ilişkin değildir.

Doğru sevk ve idare yapabilmek için, politik hedefi doğru belirlemek gerekir. Yoksa bir sürü işin yapıldığı neredeyse yirmi dört saat bir şeylerin peşinde koşulduğu ama politik sonucun alınmadığı bir durumla karşılaşılır. Belirlenen hedefe uygun olarak, eldeki olanakların en gerçekçi ve en verimli şekilde seferber edilmesidir sevk etmek. Plandır, programdır. Sevk ve idaredeki her eksiklik, planlamadaki her zaaf doğru sonuçlar almamızı engeller.

Savaş örgütünde sevk ve idarenin pratik temeli **küçük küçük güçlerden, zafer kazanacak büyük bir güç yaratmaktır.** Vietnam Halk Kurtuluş Savaşındaki “Tet Saldırıları” göz önüne getirilsin. Ülkenin birçok yerinde, ikişer üçer kişilik gruplar... Kimi bir düşman devriyesini bombalıyor... Kimi yolu kazıyor ya da demir yolunu bozup düşman sevkiyatını engelliyor. Kimi çit kesiyor... Kimi duvar yıkıyor... Kimi baltayla veya bıçakla saldırıyor... Aynı zamanda bunun gibi yüzlerce eylem düşünün... Amerikan işgalcileri ve işbirlikçilerini felç ediyorlar. Bu bakış açısı, savaş örgütünün ve komutanlarının ve savaşçıların ve yöneticilerinin baş ilkelerinden olmalıdır.

Savaşta, düşmana vurulan, “küçük” her saldırı çok değerlidir. Sevk ve idare etmek, küçüklerin sayısını nasıl arttıracaklarını, onları nasıl birleştireceğini, nasıl büyüteceğini bilmek ve düşmanın üzerine gitmektir. Dergi satışı ile bir askeri eylem arasında sevk ve idare açısından bir fark yoktur.

Devrimin Kurmayları İddialı Olmalıdır

Kurmayca düşünmek, moral üstünlüğünü elde tutmaktır. Temel kuraldır; savaş moralle yürür. Moral, zafere duyulan inanç, düşmana duyulan kindir. Şehitlere bağlılık, örgüte ve yoldaşlarına güvendir. Halk ve vatan sevgisidir moral. Eğitimidir. Marksist Leninist bilinçtir.

Moral sınıfsaldır. Devrimcilik, bir ruh ve coşku halidir der ustalarımız. Yönetmek, bu devrimci duygu ve düşüncüyü büyütme, Devrimci moral, düzeni yıkacak en güçlü silahlarımızdandır.

Kurmaylık adalettir. Devrimci savaş örgütü, niteliği ve varoluş sebebi itibarıyla, halkın adaletinin

Mücadelemiz içinde, her gün, büyük küçük, olumlu olumsuz çok sayıda değişimler yaşanır. Ülkemizde ve dünyada, hemen her gün, emperyalizmin ve faşizmin yeni saldırılarına, katliamlarına, yağmalamalarına tanık oluruz. Her gün farklı farklı politik olaylar gelişir. Bu gelişmeleri izlemeden, bunları doğru tahlil etmeden, politika üretmek ve yönetmek mümkün değildir. Yönetmek, süreci izlemek, tahlil etmek, buna uygun politika üretmektir

örgütüdür. Binlerce yıllık ezilmişliğin, aşağılanmanın, sömürünün ve katliamların hesabını sormak için vardır. Devrimci örgütün iç işleyişi, yaşam tarzı, düşünüş tarzı, kurmak istediği sosyalist toplum işleyiş tarzıdır. Adildir, komünaldır, Saygı ve sevgi üzerine kuruludur. Küfür, hareket, aşağılama ve fiziksel şiddeti her koşulda reddeder. Mahkum eder.

Devrimci kurmaylığın görevi, yeni kurmaylar yetiştirmektir. Yönetmek, yeni yöneticiler yetiştirmektir. Hemen her gün tutsaklıkların yaşandığı süreçte bu en acil ihtiyaçtır. İktidara talip olan, bunun için ülkenin her yerine ulaşmak, her alanda var olmak ve kökleşmeyi hedefleyen bir savaş örgütü, önüne temel görev olarak, yönetici yetiştirmeyi koymak zorundadır. Yoksa iddianın gerçekleşmesi mümkün değildir.

Örgütlenme ile eğitim ve kadrolaştırma bir bütündür. 70 milyon halkı örgütlemek hedefimiz olmalıdır.

Halktan, sıradan her insan, sempatizan adaydır, her sempatizan, bir kadro adaydır; her kadro bir yönetici adaydır. Devrimci savaş örgütünün temel yönetim ilke ve iddiası budur. Eğitimde bu ilke ve iddia üzerine şekillenmelidir.

Yönetici Sürekli Gelişen ve Geliştirendir

İktidar savaşları, en kanlı, en ağır bedellerin ödendiği savaşlardır. Egemenler iktidarı bırakmamak için her türlü hileye başvurmuşlardır. Bundan sonra da böyle olacaktır.

İktidar savaşında mazlumların önderi olmak, kur-

mayı olmak, daha baştan daha fazla fedakarlığı göze almaktır. Egemenlerin daha çok hedefi olmak bir yana, daha çok çalışmak, daha çok emek harcamak, daha büyük bir disiplin ve programlılıkla çalışmak demektir.

Mücadele düz bir hatta gelişmiyor. Düşmanın saldırıları kesintisiz ve her alanda sürüyor. Umudu büyütme, devrim yürüyüşümüzü hızlandırmak gibi bir hedefimiz ve görevimiz var. Devrimin ihtiyaçları gittikçe büyüyor ve karmaşılaşıyor. Yönetici bu ihtiyaçları yaratan, sorunları çözendir. “Olmaz”lar, “yok”lar yoktur sözlüğünde.

“Olmaz”ların, “yok”ların panzehiri örgütlenmektir. Her şey halktadır. Yönetici halka gidendir. Bu savaşın lojistiği, savaşçısı, istihbaratı, kurmayı, yöneticisi, malzemesi cephanesi, mahzeni, sığınağı, kamuflajı, muharebesi, mutfak kısıcası, tüm savaş araç ve gereçleri halktadır, halktır. Bu gerçeklik yönetici için okunup tekrarlanan bir cümle değildir. Beynine kazınan, her davranışına yön veren bir bilinçtir.

Yönetici, üstün insan değildir. Üstün insan düşüncesi devrimci değildir, devrimciliğin reddidir. İdealizmdir. Farkında olarak veya olmayarak böyle bir düşüncenin gelişmesi devrimciliğin bitmesi demektir. Yönetici, devrimciliği bitiren değil çoğaltandır. Çürüten değil, geliştirendir. Onun yöneticiliği bir üstünlük aracı değildir. Devrimi büyütme aracıdır. Mütevaziliğiyle, ciddiyeti, sorumluluk duygusu, disipliniyle güven verendir.

Yönetici, hem kendinin hem halkın öğretmeni- dir. Halka öğretir, halktan öğrenir. Halk gerçeğini bilir. Onların nabzını elinde tutmayı, onları nasıl etkileyeceğini, nasıl eğiteceğini bilir. “*Sosyalizm örneğin gücüne sahiptir*” (Seçme Eserler, Cilt: 8, Syf: 311) der Lenin.

Yönetici; davranışları, oturması kalkmasıyla günlük yaşantısıyla örnektir. Yöneticinin en önemli propaganda aracı kendisidir, yaşantısıdır, davranışlarıdır. Gittiği her yerde, “Peşinden gidilecek insan” güveni yaratır. **“Böyle insanlar yetiştiren örgüt, bu ülkeyi yönetebilir”** düşüncesini yaratır. Yönetici hareketin temsilcisidir, hatta kendisidir. Bu bilinçle davranır.

“*Yalpalayanlara yardım etmek isteyen, kendisi yalpalamayı bırakmakla işe başlamalıdır*” (Seçme Eserler, Cilt: 10, Syf: 27) diyor Lenin. Yani yönetici dönüşendir, dönüştürendir. Sürekli öğrenendir.

Ölene kadar halkın ve hareketin öğrencisidir. Dinler, halden anlar, mütevazidir. Hatasını kabul eder. Hatayı yaptıran zaaflla mücadele eder.

Halkın, yoldaşlarının, örgütünün denetimine açıktır. İlegalite, bilinmezlik örtülerinin arkasında zaaf tatminine yeltenmez. Zaaflara karşı, uzlaşmazlığı ve çatışmasıyla da örnek olur. “*Militan yönetici tipi, zorluklar karşısında pes etmeyen, eksik ve yanlışlarının maddi nedenlerini bulup, çekinmeden üstüne giden ve kendini düzelten, yenileyen insan tipidir*” (Kongre Kararları, Syf: 262)

Yönetici, Berrak Bir Beyinle Stratejik Hedefi Görmelidir

Yöneticinin beyni disiplinlidir. Askeri alanda kuraldır; her şeyin konduğu yer bellidir. Gece karanlığında, engebeli arazide, silah sökölüp takılabilir örneğin. Hem de hızla. Herşey gerektiğinde bir el uzatımı ötededir. Deyim yerindeyse ezberdedir. Yöneticinin beyni, düşünceleri bu tertip ve düzenle olmalıdır. Küçük burjuva aydınların, dağınık, gereksiz bir sürü düşünceyle ve kararsızlıklarla dolu beyni devrimcilere ait değildir. Sıradan insanın, yozlaştırılan, sığlaştırılan, duyarsızlaştırılan, kısacası köleleştirilen beyni ve düşünce tarzı devrimcilere ait değildir. Bilimsel düşünen, beynini, düşüncelerini, düşmanı vuracak en büyük silah olarak görendir devrimci.

Bir devrimci için beyni, düşünceleri silahtır. Beyni, her türlü silahı sevk ve idare eden kurmaydır. Yöneticinin beyni, kurmaylar kurmayı olmalıdır. En küçük bir olanağı değerlendirmek, silaha dönüştürmek, örgütü büyütme ve düşmana vurmak, onun yöneticiliğinin gereğidir. Böyle yapmadığında kendini inkar, devrimciliği inkar başlamıştır.

Yönetici, her işte stratejik hedefi görmelidir. Her iş, örgütün büyümesi için bir adımdır. Yönetici, kendine ve çalıştığı alana dışarıdan bakabilendir. Yapılan her işin örgütü nasıl geliştirdiğini, bu gelişimi ne yöne sevk etmesi gerektiğini görebilendir. Amaç, stratejik hedefe bir adım daha yaklaşımdır, hedeften sapmamaktır. Diyalektiğin yasaları hayatın her anında ve her yerde geçerlidir. Bunu görmelidir. Doğru yönde atılan her adım, örgütü, daha da yetkinleştirecek, düşmanın darbelerine dayanıklı hale getirecektir. Aksi yok oluşa gidiştir.

Alana Vakıf Olmak Yoğunlaşmakla Mümkün Olur

Yöneticinin temel faaliyetlerinden biri de düşünmektir. Düşünmek **kendiliğindenciliğe, alışkanlıklara** bırakılamaz. Yöneticinin düşünmesi, vardığı sonuçları hayata geçirmesidir. Düşünmek, çevredeki insanların gelişmelerin farkına varmaktır. Onları devrim açısından, savaş gerçeği açısından değerlendirmektir. **Düşünmek, bütün eylemleri başlatan, hedefe ulaştıran faaliyettir.** Yönetici yoğunlaşmalı, doğru düşünmeyi öğrenmelidir.

Doğru düşünmek, doğru bilgi üzerinde mümkündür. Doğru öğrenmekle, doğru kavramakla ve anlamakla mümkündür. İyi bir öğrenci, iyi bir dinleyici olmalıdır yönetici. Kadroları, halkı dinlemeyi bilmelidir. Hiçbir şeyi görüldüğü gibi, olduğu gibi kabul etmemelidir. Değişime inanmalıdır. Kendi değiştirme gücüne güvenmelidir. Düşünmenin odağında devrim vardır.

Bu konuda Lenin kişiliğinden öğreneceğimiz çok şey var. SBKP Merkez Komitesi Marksizm Leninizm Enstitüsü Bilimler Akademisi Kollektifi'nin hazırladığı Lenin Biyografisi kitabında Lenin'in yöneticiliği üzerine şunlar söyleniyor:

“Bir liderin, yöneticinin halkla sıkı ve sürekli bağlantısına V.I.’nin bizzat kendisi muhteşem bir örnekti. İşçi, köylü ve aydınlarla bir araya gelmesi, toplantılara ve gösterilere, çeşitli kongrelere, konferanslara, görüşmelere katılması, konuşmalar yapması, aldığı mektuplar, onu binlerce bağ ile en geniş kitlelere bağlıyordu. Onun için, kitlelerle ilişkisi kurulması, işyerlerinin ve fabrikaların, köylerin gezilmesi, organik bir ihtiyaçtı; insanların nasıl yaşadığını, işçi ve köylülerin neler düşünüp hissettiğini bilmek ve anlamak istiyordu. Kitlelerin sesini dikkatle dinliyor ve sıradan insanların hayat deneyimlerini çok Önemli buluyordu. “İşçilere, köylülere (yoksul ve orta halli olanlar), Kızıldoru’ya aşağılamadan, arkadaş gibi, aynı kendisi gibi görerek yaklaşıyordu. Onlar, kendisi için ‘propaganda nesnesi’ değildi; aksine çok şey yaşamış, görmüş geçirmiş, çok şey üzerinde düşünmüş, kendi isteklerinin dikkate alınmasını talep eden, yaşayan insanlardı.

İşçiler onun hakkında, ‘o bizimle çok ciddi konuşuyor’ diyorlar ve onun sade, arkadaşça tavrını takdir ediyorlardı.”

Doğru düşünmek, doğru bilgi üzerinde mümkündür. Doğru öğrenmekle, doğru kavramakla ve anlamakla mümkündür. İyi bir öğrenci, iyi bir dinleyici olmalıdır yönetici. Kadroları, halkı dinlemeyi bilmelidir. Hiçbir şeyi görüldüğü gibi, olduğu gibi kabul etmemelidir. Değişime inanmalıdır. Kendi değiştirme gücüne güvenmelidir. Düşünmenin odağında devrim vardır.

Devrimci Yönetici Deneylerden Ders Çıkaran ve Yararlananıdır

İster ilk kez örgütlenilen, ister daha önce çalışma yapılan her alanda o güne kadar oluşan bir birikim vardır. Yöneticinin ilk işi bunu kavramaktır, alana vakıf olmaktır. Elde ne var, kimlerle ne yapılabilir, orada yaşayan halkın sosyal, siyasal, kültürel özellikleri nedir? Halkın öne çıkan sorunları nelerdir? Oradaki halk katmanlarından hangisine dayanarak mücadele yükseltilebilir? Bütün bu sorunları sormalı, cevap bulmalıdır. Anlamak, vakıf olmak budur.

Daha önce orada verilen bir mücadele var mı? Bu mücadelenin yarattığı sonuçlar nelerdir? Yaşanan olumsuzluklar var mı? Sebepleri nelerdir, nasıl çözülüp ilerlenebilir. Düşman güçler kimlerdir, nasıl engeller çıkarabilirler? Hangi yöntemlerle etkisizleştirmek gerekir? Yönetici bu sorular üzerine yoğunlaşıp, nereden başlayacağına karar vermelidir.

Aldığı kararları, ısrar ve cüretle uygulanmalıdır. *“Bütün önder yoldaşlar, cüretli ve cesaretli olmalıdır. Mücadelenin ortaya çıkardığı sorunların her türlü dogmadan ve şemadan uzak çözülmesi gerektiğini biliyorsunuz”* (Dayı-Halk Gerçeği-Sayı:7) Sorunların çözümünde yaratıcılığın sınırı, cüretin sınırıdır.

Yöneticilik Hiç Bir Şeyi Olduğu Gibi Kabul Etmemektir, Değiştirmektir

Yönetilen alanda, halkın yaşadığı çelişkilere, yönettiği insanların yaşadığı sorunlara duyarsız yaklaşım, devrimci yöneticiliği bitirir. “O öyledir”,

“zaten hep bundan şikayet edilir” gibi yaklaşımlar duyarsızlığın sonucudur. Hiç kimse ve hiçbir durumun yarattığı statüko kabul edilemez, kanıksanamaz. Bir kişi yıllarca aynı sorunu yaşatabilir. Bir alanda bir sorun uzun bir dönem çözölemeyebilir. Kimi zaman bunlar yöneticinin yetersiz kalmasından da kaynaklanmayabilir. Ama yöneticinin yaklaşımı, bu durumu kanıksamak, duyarsızlaşmak olamaz. **Zorlu bir savaş verdiğini unutan bir yönetici devrimciliğinin sonunu hazırlıyor demektir.** Aşılamayan sorunların, dayatılan statükoların, düşmanın peşe peşe çıkardığı engellerin karşısında militan yönetici vardır. Yöneticinin iddiası şudur; hiçbir saldırı, hiçbir zaaf, hiçbir statüko devrimden daha ısrarcı daha güçlü, daha dayanıklı, daha yaratıcı olamaz.

Yöneticilik uyanıklıktır. Yöneticinin uykusu bile yarımır, tilki uykusudur. Bu, hem fiziki hem siyasi anlamda öyledir. Kastedilen temelsiz şüphecilik değildir. Şüphecilik dağıtııcıdır, bozguncudur. Kastedilen **bilimsel şüpheciliktir. Yaşama vakıf olmak, düşman gerçeğini, halk gerçeğimizi ve insan gerçeğimizi bilmektir.** Bu somut gerçekler; M-L biliminin süzgecinden geçirmektir. “*Su uyur, düşman uyumaz*” gerçeği yöneticinin yaşantısının kopmaz bir parçası olmalıdır. Düşman beklenmedik şekilde saldırıya hazırlanıyor olabilir. Halk bir sorunu aktarırken abartabilir. Yönettiği insanlar yönlendirmek isteyebilir. Yönetici bütün bunlara karşı uyanık olmalıdır. Uyanık olmak gerçeklere ulaşmak için düşünmektir, gerekli mekanizmaları, örgütlemeleri kurmaktır. Halkı eğitmektir. Kadroları eğitmek ve denetlemektir.

Yöneticilerimiz Kollektivizmi Örgütlemelidir

Yönetici baktığı yerde komiteleşme görmelidir. Her planda her adımda alınacak her kararda kollektivizmi işletmelidir. Kollektivizm bir yöneticinin üstün bir vasfı değildir. Yöneticiliğin temel özelliklerindendir. Kollektivizmin olmadığı yerde başına buyruluk vardır. Çalışma kısırlaşır. Kadrolarda, taraftarlarda, sempatizanlarda, halk kitlelerinde kararlar tartışılır olmaya başlar. Demokratizm hastalığı yayılır. Çünkü kararların alınmasında payı olmayanlar onları yeterince sahiplenmezler. Düşünceleri dikkate alınmadıkça, Gittikçe çalışmalara, alana

yabancılaşırlar. Halk kitleleri devrimci harekete yabancılaşır. Kollektivizmin olmadığı bir alanda, birimde küçük sorunların büyümesi, kangrenleşmesi kaçınılmazdır. Yöneticiler temel görevlerinden birini, halkın nabzını tutup istemlerini tespit etmeyi yapamazlar.

Devrimci yöneticinin olduğu yerde örgütlülük, komiteleşme vardır. İlk düşüneceği şeylerden biri komiteleşmektir. Dergi dağıtımından yürüyüş düzenlemeye, askeri faaliyetlere kadar her şeyde temel adım komiteleşmektir. Bunu yapmak için kollektif düşünmeyi içselleştirmek, bilince çıkarmak gerekir. Öyle ki bir yönetici yalnız karar vermek durumunda kaldığı istisnai anlarda bile bir komite gibi düşünüp karar vermeyi öğrenmeli, alışkanlık edinmelidir.

Kollektivizmin olmadığı yerde eğitim olamaz. Yapılan eğitim çalışması varsa bir kısır döngü içinde döner. Çünkü kollektivizm sosyalist düzendir, yeni insandır. Kollektivizmi öğrenmeyen, öğretmeyen bir yönetici düzeni öğreniyor, öğretiyordur.

Yöneticinin arşivi de, adaleti de halktır. Alanla ilgili kararların alınmasına halkı katma mekanizmalarını yaratmalıdır. Komiteler, meclisler gibi... Bu kararları halka sahiplendirmeli, sebeplerini ve hedeflerini kavratmalıdır.

Örgütün operasyonlar, tutuklamalar, şehitlikler veya başka sebeplerden dolayı o alan ve birimde yönetici bir fiil bulunmadığında, faaliyetlerin sürekliliği ancak böyle sağlanabilir. Bunun birçok örneği yaşanmıştır. Programların hayata geçirilmesinin tek güvencesi halk tarafından sahiplenilmesidir. Halkı eğitmek de ancak böyle mümkündür.

Halk kitleleri bazı kararlar veya programları esnetebilir. Yönetici bundan korkmamalıdır. Bu esnekliğin, stratejik hedeften sapmaya dönüşmemesini yönetici sağlayacaktır. Halk yaşayarak, deneyerek öğrenmiş olacaktır. Ülkemiz gerçeği, emperyalizmin geri bıraktığı bir ülkede yaşadığımız gerçeği, unutulmamalıdır. Ayrıca on yıllara yayılan bir kültürel dejenerasyon, yozlaştırma saldırısıyla karşı karşıyadır halkımız. Büyük bir apolitikleşme vardır.

Halk kendini yönetmeyi, düzen gerçeğini ancak mücadele içinde öğrenecektir. Lenin “**geri kitleler teoriyle değil deneyimle aydınlanır**” (Seçme Eserler, Cilt: 10, Syf: 270) derken halk kitlelerini eğitmenin yolunun **siyasi eylem** olduğunu anlatıyor. Yönetici eylem örgütleyendir. Eylemi, programlarını halka

sahiplendirendir.

Yönetici, alanındaki her şeyden, her gelişmeden sorumludur. “Söyledim yapmadılar” “anlattım anlamadılar”, “haberim yoktu” gibi cümleleri söylemeye başlayan bir yöneticide zavallılaşıma başlamıştır. “Siyasi önder sadece nasıl önderlik ettiğinden değil, aynı zamanda önderlik ettiği kişilerin yaptıklarından da sorumludur. Bunu bazen bilmez, çoğu zaman da istemez, fakat sorumluluk ondadır” (Lenin, Seçme Eserler, Cilt: 9, Syf: 43) Yönetici bu sorumlulukla hareket etmeli, yaşanan her olumsuzlukta, önce kendini, tarzını, düşünme mantığını sorgulamalı, hatanın sebebini orada bulmalıdır.

Yönetici bilir ki, öğrenmeyen öğretmez. Halktan öğrenmenin yanı sıra yönetici sürekli ve programlı bir şekilde okumalıdır. Politik, ideolojik, askeri konularda eksiklerini gidermelidir. Yayınlarımızı okumayan, üzerinde yoğunlaşmayan bir yönetici sürecin dışına çıkmaya başlamıştır. Kendini yeterli görmek devrimciliğin yok oluşuna karar vermektir. Yönetici iç düşmanla savaşta da örnektir. İç savaşın sürekliliğini bilir. İçinde düşmana açık mevzi bırakmaz.

Yöneticiliğe Talip Olmalıyız

Yönetici olmak için “süper insan” olmak gerekmiyor. Sorun tercihtir. Halk için, devrim için savaşma tercihi yapan her insan bütün bu özellikleri kazanabilir. Dünyayı fethetmiş bir coşku, halk iktidarını kuracağına olan inanç, vatani emperyalistlerden kurtarmak için engin bir halk sevgisi taşıyan her insan yönetici olabilir. Olmalıdır da... Her kadro yönetici aday olmalıdır.

Operasyon zamanlarında, baskınlarda, devrimci hareketin ciddi darbeler aldığı, kayıplar verdiği her dönemde sempatizanlarımız, kadrolarımız, halkımız deyim yerindeyse şaha kalkarlar, sahiplenirler. Düşmana inat, yenilen darbenin yaralarını sararlar. Birçok insan bir adım daha öne atılır. Bu halkımızın devrimi sahiplenmesidir. Yüzlerce sayfa teoriden daha somut olarak, bu halkın devrim yapacağının ispatıdır. Aynı zamanda ideolojik politik hattımızın, ödediğimiz bedellerin halkta yarattığı etkinin sonucudur.

Ancak bu davranış iktidarı almak için yeterli değildir. İktidar, ülkenin her yanına yayılmış, strate-

Yöneticilik uyanıklıktır. Yöneticinin uykusu bile yarım, tilki uykusudur.

Bu, hem fiziki hem siyasi anlamda öyledir. Kastedilen temelsiz şüphecilik değildir. Şüphecilik dağıtııcıdır, bozguncudur. Kastedilen bilimsel şüpheciliktir. Yaşama vakıf olmak, düşman gerçeğini, halk gerçeğimizi ve insan gerçeğimizi bilmektir. Bu somut gerçekler; M-L biliminin süzgecinden geçirmektir.

jik tüm alanlarda örgütlü bir savaş örgütüyle alınabilir. Daha çok yöneticiye ihtiyaç var. Darbelere, operasyonlara, tutuklama ve şehitliklere rağmen örgütü büyütmek savaş büyütmek için iktidarı almak için daha çok yönetici gereklidir.

Devrimci hareketin şuan örgütlü olmadığı, yeterince yönetici yok diye müdahale edilemeyen onlarca alan bölge var. Bu sorun, her kadronun, sempatizanın, halk ilişkisinin sorunudur aynı zamanda. Böyle bakmak gerekir. Ve sanki operasyon dönemindeymişçesine sahiplenmek gerekir.

Yönetici aday olmak ne demektir?

Pratiği örgütlemektir. Bulunduğu alana, sorunlarına vakıf olmaktır. Alanın her işine koşturmak, diğer yandan kurmayca bakmayı da öğrenmektir. Kendini sunmaktır. Ben yönetebilirim, demektir. Bunun için gerekli şey zulme ve sömürüye karşı öfkedir. Halk sevgisidir. **Devrimci tercihtir.** Diğerleri pratik içinde öğrenilecektir.

Yönetici Adayları Belirlemeli, Eğitmeliyiz

“Bir yöneticinin öncelikli görevi kadro yetiştirmektir. Kadro yetiştirmeyen, yetişmesi için emek vermeyen bir yönetici, devrimci bir yönetici, bir önder değil, olsa olsa bir bürokrattır” (Kongre Kararları, Syf: 258) Savaş örgütünün yöneticisi alternatifini yetiştirmek zorundadır. O alanda savaşın sürekliliği ancak böyle sağlanabilir. Sadece bir alternatif de değil yöneticiler yetiştirmelidir. İktidarı almak buna bağlıdır.

Yönetici, örgütlü her insana yönetici aday

gözüyle bakarsa yöneticiler yetiştirebilir. Alanda onlarca insan vardır ama insan yok gözüyle bakılır çoğu zaman. Sorun, yöneticinin çevresindeki insanlara hangi gözle baktığındadır. Onları eğitime ve savaştırma cüretini gösterip gösteremeyeceğindedir.

Yönetici; savaş örgütü gerçeğini, halk savaşı gerçeğini gözden kaçırırsa ormanda bir iki ağaçtan başka bir şey göremez. Ve bu ağaçlar, “yaprağını dökmüş, kurumuş işe yaramaz” ağaçlardır. Kimseyi beğenmez. Bu zavallı bir yönetici tipidir. Yönetici adaylarını idealize etmekte, bir devrimci savaş örgütüne değil, düzene yönetici aramaktadır.

Lenin, devrimi **“mutfaktan çıkmayan kadının devlet yönetmeyi öğrenmesi”** olarak tanımlıyor ve böylece devrimci yönetici kaynağını gösteriyor. Yani halk kitlelerini. Yönetici, halkın kavrama, anlama, değişme, değiştirme ve yönetme yeteneğini görmelidir. Devrimimizin halk savaşı karakterini bilince çıkarmalıdır. Bunu yapmadığında yönetici yetiştiremez. Oysa, tersine yönetici adayı çıkarmakta iddialı olmalıdır. Gösterdiği adayların başarılı olmasında iddialı olmalıdır. Buna göre yoğunlaşmalı, insanları eğitmeli ve sınamalıdır.

Halk saflarında, her yetenekten milyonlarca insan vardır. Düzen halk kitlelerinin emeğini sömürmekte, sömürsünden arta kalan enerjisini amaçsızca, daha doğrusu apolitik alanlarda tüketmesini sağlamaktadır. Çevrede futbolla ilgilenen insanlar gözlemlensin ki, artık milyonlarcadırlar. Ligin her takımının oyuncularının, geçmişini, durumunu, oyun tarzını, kişisel özelliklerini, transfer durumlarını ve daha yüzlerce ayrıntıyı bilirler. Maçları yorumlarlar. Gelecek maçlar için öngörülerde bulunurlar. Ya da dizi seyircileri gözlemlesin... Yorumları, değerlendirmeleri, öngörüler... sorun tercihtir.

Düzen milyonlarca insanı apolitikleştirerek köle ediyor. Enerjilerini buralara kanalize ediyor. Yönetici halk kitlelerinin tercihini değiştirmeli, onlar örgütlenmelidir. Enerjilerini devrime akıtmalıdır. İşte yönetici kadro kaynağı o halk denizindedir.

Her yöneticimizin bugün önündeki hedef, halkı örgütlemek, kitle eylemlerini militanlaştırmak ve silahlı savaşı büyütmektir. Bunun yolu devrimci tarzda yönetmeyi öğrenmekten ve yönetici yetiştirmekten geçiyor.

Lenin, bize, eski düzenden kalan engelleri nasıl aşacağımızı şu sözlerle öğütlüyor: **“Yapıcı eylemi**

örnek alarak, bunu durmadan tekrarlayarak, yetersiz yöneticileri gerçek yapıcılar -ve en önemlisi, iktisadi hayatımızın yapıcıları- durumuna getirmeyi başaracağız. Eski düzenden bize miras kalan ve bir vuruşta ortadan kaldıramayacağımız bütün engelleri aşacak, hedeflerimize ulaşacağız. Kitleleri yeniden eğitmeliyiz; bu sayede ajitasyon ve propaganda yoluyla yapılabilir. Kitleler -en önemlisi- bütün iktisadi hayatı kurma eylemine çekilmelidir. “

(Lenin-Toplumda Siyasi Eğiti- Syf-31-Tan Yayınları) ☆

Doğru düşünmek

“Pratik, bilgi, yine pratik ve yine bilgi. Bu süreç sonsuz döngüler içinde tekrarlanır ve her döngüyle birlikte pratiğin ve bilginin içeriği bir üst düzeye yükselir. Bütün bir diyalektik materyalist bilgi teorisi budur. Bilme ile yapmanın birliği diyalektik materyalist teorisi budur.”

(Mao Seçme Eserler-cilt-1-Sayfa-392)

Doğru Düşünmek

Diyalektik Düşünmektir

Devrimcilik, bir yanıyla sorun çözmektir. Halkın günlük yaşamındaki sorunlar, insanlarımızın devrimci mücadele içinde yaşadığı sorunlar, düşmanın bizi engellemek için önümüze çıkardığı sorunlar... Devrimci enerjimizin önemli bir bölümünü bu sorunları çözmek, mücadelemizin önündeki engelleri aşmak için harcarız. Engeller aşıldıkça, sorunlar çözül-
dükçe büyütürüz, hızlanırız ve hedefimize bir adım daha yaklaşıyoruz.

Bir sorun çözülür, bir engel aşılar ama iş burada bitmez. Karşımıza yeni sorunlar, yeni engeller çıkar. Bu bir döngü gibi görünebilir ama kesinlikle “kısır” ve kendini tekrarlayan bir döngü değildir. Her çözdüğümüz sorun ve her aştığımız engel ile hem bilgi ve tecrübemiz, hem de pratik kazanımlarımız bir üst seviyeye yükselir. Bu yanıyla evet bir döngüdür ama her defasında bizi biraz daha büyüten, hedefimize yaklaştıran spiral bir döngüdür söz konusu olan.

Devrimcilik sorun çözmektir. Devrimci kadroların

temel görevi devrimci mücadelemizin temel sorunlarını çözmek ve kavgamızı büyütme-
dendir. Temel sorunumuz elbette devrimdir.

Devrime giden yolumuzun önünü açmak için ise, iki temel sorun ile karşı karşıyayız. Silahlı Mücadeleyi yükseltmek ve örgütlenmek. Her iki sorun da temel-
dir. Her iki sorunda birbirine bağlıdır. Biri geliştiğinde, diğeri de gelişecektir.

Devrimci hareketin tarihi, tüm politikaları ve pratiği, bilimsel ve sınıfsal bakma üzerine şekillenmiştir. Tarihimiz ve politikalarımız incelendiğinde diya-
lektik-materyalizmin pratikte nasıl uygulandığını görürüz.

İnsanlarımızı ve kitleleri, kimi çarpık düşüncelerden arındırmanın yolu, yerine yenisini koymaktan geçer. Ancak doğru düşünme tarzını yerleştirip bir kültür haline getirebilirsek bunu başarabiliriz. Doğru düşünmek bir kültür, bir alışkanlık haline gelmelidir. İdeolojik mücadeleyi büyütürük, kendimizi eğiterek ve öğrenerek doğru düşünmeyi yaşam kültürümüz haline getirebiliriz. Bütün insanlarımıza bu kültürü kazandırmalıyız.

Çünkü, doğru düşünmek; büyük bir enerjinin ve

gücün açığa çıkmasıdır. Öngörülü olmaktır, politika üretmektir. Kitlelere yol göstermek ve sorun çözmektir. İnsanlarımızın duygu ve düşüncelerini eğitmektir. Dünyamızın büyümesidir. Daha fazla yük omuzlamak, daha fazla emekçi olmak demektir.

Dayı, militanca düşünmenin de örneğidir. Bilimsel cüretinde örneğidir. Bu nedenledir ki, Devrimci Hareket'in tarihi sayısız kahramanlıklar ve ilklerle doludur. Niyazi Aydın ve Sabo'nun silahlı mücadele konusundaki ustalıkları ve cüretleri militan düşünme tarzımızın ürünüdür.

Doğru düşünmeyi bir yaşam tarzı haline getirmiş kadro ve yöneticilere ihtiyacımız var. Burada, çok okuyan, teorik birikimi çok olan insandan bahsetmiyoruz. Öncelikle Diyalektik Materyalizmi bilen, buna göre politika üreten ve ihtiyaçlara cevap veren insanlardan bahsediyoruz. Yani, teori ve pratiği birleştiren insanlardan. Diyalektik ve Materyalizm maddelerini herkes ezberleyebilir. Ezberlemek öğrenmek değildir. Özünü anlamak ve pratiğe uygulamayı öğrenmeliyiz. Diyalektik materyalizme göre düşünmek; gelişmeler karşısında nerede, ne zaman ve nasıl tavır koyacağımızı, gösterir bize. Faaliyetlerimizde de sonuç almak için kullanacağımız güçlü bir silahtır. Bu silahı kullanmayı öğrenmek ve hedefine isabet ettirmek önemlidir.

“Sorun Varsa Çözüm de Vardır”

Bu sözün sahibi, önder kadrolarımızdan **Niyazi Aydın**'dır. Hareketimizin kuruluşundan itibaren büyük sorumluluklar ve görevler üstlenen Niyazi Aydın, devrimci yaşamı boyunca yüzlerce sorunu bu perspektifle çözmüş, en zor koşullarda dahi engelleri aşmasını ve mücadelemizi büyütmesini bilmiştir.

Sorun çözmek, engelleri aşmak, hele de karşıımızdaki düşmanın olanakları, silahları, tekniği bizden kat be kat üstünse hiç de kolay değildir. Mücadelede karşıımıza, olmazlar, uygun olmayan koşullar, sonu gelmeyen aksilikler çıkacak. Para yok, silah yok gerekçeleri çıkacak. Ardı arkası kesilmeyen baskınlar yaşayacağız. Örgütlenmelerimiz dağıtılacak. Bırakıp gidenler, korkup geri çekilenler olacak. Kısacası, koca bir dağ gibi, sorunlar, engeller çıkacak karşıımıza. Bunları aşmadan yolumuza devam edemeyiz. Bu engeller, bu sorunlar devrimin ve insanlarımızın gerçeğidir. Ama aşılmaz değildir.

Sorunları kavrama ve çözme yöntemimiz doğru olursa onları aşabiliriz. Bunun için her soruna kafa yormalı, geniş ve doğru düşünme yöntemini öğrenmeliyiz. Aksi halde karşıımızda dağ gibi yükselen sorunları çözemeyiz, altında kalır eziliriz.

Doğru Düşünmenin Tek Yöntemi Vardır: Diyalektik!

Günlük basit işlerde belki diyalektik olmayan düşünme yöntemi bazı sorunları göreceli ve geçici olarak çözebilir. Fakat doğada, bilimde, toplumsal yaşamda, düşüncede, siyasette vd. karşılaştığımız karmaşık sorunları anlamak, kavramak ve çözmek için diyalektik yöntem şarttır. Bu yöntemi bilmeyenler, kulanmayanlar yanılmaya mahkumdur.

Karl Marks, diyalektik düşünmeyen insanların nasıl yanıldığını Roma Mitolojisi'nde aktardığı güzel bir hikaye ile anlatıyor: Hikaye şöyle:

Cacus adlı yarı-insan, yarı-canavar bir canlı vardır. Cacus, bir mağarada yaşar, sadece geceleri o mağaradan çıkar çevredeki köylülerin ahırlarına girerek onların en iri öküzlerini çalar. Cacus, öküzleri ahırdan boynuzlarından geriye doğru iterek götürür. Ertesi sabah öküzlerinin yokluğunu fark eden köylüler onları aramaya çıkar. Köylüler hayvanlarının ayak izlerini takip eder. Cacus'un mağarasının önüne kadar gelirler, ancak ayak izleri öküzlerin mağaradan çıktığına işaret ettiği için köylüler Cacus'u suçlamaz ve hayvanlarının mağaradan çıkarak ormanlara doğru gidip kaybolduklarını düşünür. Köylüler böyle düşünürken ve kaybolan öküzlerini ormanda ararken, Cacus, mağarasında çaldığı öküzleri afiyetle midesine indirir... Cacus, bu oyunla ve aldatmayla köylüleri sürekli yanıltır. Köylüler, kaybolan öküzlerinin sırrını hiç bir zaman öğrenemez.

Cacus köylüleri çok basit bir yöntemle yanıltır. Aslında köylülerin bu oyuna kanmalarının, bir türlü gerçeği kavrayamamalarının asıl nedeni Cacus'un hilesinden çok, kendi düz, tek yanlı, cansız düşünme biçimleridir. Eğer köylüler meseleye daha geniş baksalardı, ortaya çıkan parçaları birleştirselerdi, olaylar ve izler arasında bağ kursalardı, olayların öncesi ve sonrasını düşünselerdi, doğru soruları sorsalardı çok rahatlıkla yaşanan gizemi çözer ve öküzlerini Cacus'un çaldığını anlardı.

Ancak öyle olmadı. Köylüler sadece ilk anda gördükleri ayak izleri ve onların gösterdiği yöne odaklandılar ve onları yanıltan da bu oldu.

Bu yanılgı, bu hikayedeki köylülerin aldanması, çok özgün ve istisna bir durum değildir. Tam aksine, halklar sürekli egemenler tarafından aldatılırlar. Zaten, küçük bir azınlığın milyonlarca halkı kendi istediği gibi sömürebilmesi, yönetebilmesi ve halkın genel anlamda bu sömürüye uzun bir süre katlanması sadece ve sadece egemen devletin şiddeti ve baskısı ile açıklanamaz. Egemenlerin iktidarını koruyan en önemli araçlardan biri de halkı yanıltmaya, aldatmaya yarayan yalan ve demagojileridir.

Çok gerilere gitmeye gerek yok. Emperyalizm, Irak'ı, Afganistan'ı işgal ederken, Libya'yı bombalayıp iç savaşa sürüklerken, bugün de Suriye üzerine komplolar kurarken, yalan ve demagojilerini medya aracılığı ile tüm dünyaya yayarak, dünya halklarının bilincini bulanıklaştırıyor. Öyle ki, kandırdığı, bir çok demokrat ve hatta solcu kişi ve örgütler bile, bu yaşanan zulüm karşısında emperyalizme karşı durmak yerine Saddam'ı, Kaddafi'yi ve Esad'ı suçladı. Acı ama, gerçek bu.

Sadece meselelere doğru bakan, diyalektik düşünenler aldanmaz! İlk anda, gözümüze görünenler veya duyularla elde ettiğimiz bilgiler bizi genellikle yanıltır. Çünkü gerçek genellikle o ilk görüntünün arkasında gizlidir. Eğer gözümüzle gördüğümüz her şey gerçeği yansıtsaydı işimiz kolay olurdu; bilime, felsefeye ihtiyaç duymazdık. Ama öyle değil. Gerçek vardır, mutlak, tektir ama ona ulaşmak için emek ve asıl olarak doğru bir yöntem ihtiyacımız vardır. İşte bu yöntemin adı diyalektiktir. Diyalektik, doğru düşünmenin tek yöntemidir.

Diyalektik, Bilme İle

Yapmanın Birliğidir!

Diyalektiği sözde savunup, pratikte ona zıt davranmak çok kolay ve de sık karşılaştığımız bir sorundur.

Bilmek yetmez, kavramak ve ona uygun davranmak gerekir. Çünkü; diyalektik materyalist bilgi teorisi, bilme ile yapmanın birliğidir!

Marksizm-Leninizm'e asgari düzeyde vakıf tüm kadrolarımız, diyalektik yöntemin temel dört ilkesi-

Mesele, diyalektiğin bu ilkelerini yaşamımızın ve mücadelemizin her anında, her alanında göz önünde bulundurmamak, karşımıza çıkan her soruna bu ilkeleri dikkate alarak yaklaşmaktır. Bir kampanyayı örgütlerken, bir eylemi planlarken, bir karar verirken, gelişen olayların nedenlerini tespit ederken, bir insanı değerlendirirken, hep bu ilkelerle hareket etmek zorundayız. İşte, bunu başardığımızda, yanıltma ihtimalimiz azalır ve doğru düşünerek örgütlediğimiz işlerden başarılı sonuç alırız.

ni bilir:

- Her şey birbirine bağlıdır
- Her şey sürekli değişir ve dönüşür
- Nicel birikimler nitel değişimlere neden olur
- Karşıtların birliği ve mücadelesi

Fakat bu ilkeleri bilmek, kabul etmek çok fazla bir şey ifade etmez. Zaten genel anlamda; örneğin, hiçbir şeyin birbirine bağlı olmadığını veya hiçbir şeyin değişmediğini, yaşamda çelişkilerin olmadığını vd. savunan insan sınırlıdır.

Mesele, diyalektiğin bu ilkelerini yaşamın ve mücadelemizin her anında, her alanında göz önünde bulundurmamak, karşımıza çıkan her soruna bu ilkeleri dikkate alarak yaklaşmaktır. Bir kampanyayı örgütlerken, bir eylemi planlarken, bir karar verirken, gelişen olayların nedenlerini tespit ederken, bir insanı değerlendirirken, hep bu ilkelerle hareket etmek zorundayız. İşte, bunu başardığımızda, yanıltma ihtimalimiz azalır ve doğru düşünerek örgütlediğimiz işlerden başarılı sonuç alırız.

Doğru Düşünmek ve Doğru Düşünmeyi Öğrenmek!

Doğru düşünmek ne üstün bir zeka ile ilgilidir, ne de doğuştan gelen bir yetenektir. Doğru düşünmeyi herkes öğrenebilir. Diyalektik Materyalist Felsefe buna hizmet eder.

Yukarıda diyalektik yöntemin ilkelerini sıraladık. Onların önemini anlattık ve yine bu ilkeleri ezberle-

menin bir şey ifade etmeyeceğini vurguladık. Çünkü diyalektik; bir düşünce, bir teori, bir tez değildir. Diyalektik aslında hiçbir şeyi öngöremez, hiçbir şeye doğrudan cevap veremez. Peki o zaman nedir diyalektik?

-Diyalektik, bir yöntemdir!

-Diyalektik, bizi doğru düşünceye ulaştıran bir yoldur!

-Diyalektik, gizemli ve bilinmez gibi görünen kapıları açan bir anahtardır!

-Diyalektik, bizi hedefimize en hızlı, en kısa yoldan ulaştıran kılavuzdur!

Ortalama bir zekaya sahip olan her insan diyalektik yöntemi öğrenebilir ve yaşamında kullanarak başarılı sonuç alabilir.

Marksist–Leninist olmayan sıradan insanlar da günlük yaşamlarında bazen bilmeden ve farkında olmadan diyalektik yöntem ile düşünür ve ona uygun davranırlar. Hatta diyalektik atasözlerimiz vardır: “**Üzüm üzüme baka baka kararır**” veya “**kör-le yatan şaşı kalkar**” atasözleri aynı ortamda bulunan insanların birbiriyle olan bağlarına ve etkileşimlerine işaret eder.

“**Damlaya damlaya göl olur**” atasözü, nicel birikimlerin nitel birikimlere yol açtığını çok net bir şekilde ifade eder.

Diyalektik, icat edilen bir şey değildir. Diyalektik, doğada, maddede, toplumda, düşüncede, yaşamın her alanında var olan çelişkileri, değişim–dönüşümleri, etkileşimleri gözümüzün önüne seren onları kavramamızı sağlayan bir **düşünme biçimidir**.

Biz devrimciler için ise diyalektiği kavramak, kavratmak ve mücadelemizde uygulamak zorunludur. Doğru düşünmeyi, yani diyalektik yöntem ile düşünmeyi yukarıdan aşağıya doğru öğrenmek ve öğretmek zorundayız.

Şunu unutmayalım; geniş kitleler, mitolojideki hikayedeki Romalı köylüler gibi düz ve tek yanlı düşündüğü sürece, sömürü çarkının nasıl döndüğünü, neden yoksulluğa mahkum olduklarını ve bu adaletsiz düzenin değiştirilebileceğini, devrimin ve sosyalizmin sadece mümkün değil **zorunlu olduğunu** tam olarak kavramayacaklardır. Zaten devrimci propagandamızın, kitleleri bilinçlendirme ve örgütlenme faaliyetimizin asıl amacı da toplumsal ve sınıfsal gerçekleri halka açıklamak ve doğru sınıfsal bakış açısı

sını kavratmaktır.

Doğru ve Diyalektik Düşünmenin Pratik Bir Formülü: Diyalektiğin Dansı!

Diyalektik Materyalizmin ustası Karl Marks diyor ki: “*olduğu yerde donup kalmış koşulları, kendi şarkıları eşliğinde dans etmeye zorlamalıyız*”

İşte diyalektiğin dansı ve onun doğru adımları:

Diyalektiğin Dansı:

Adım 1: Çözümle

Bir adım sola

Sonra iki adım sağa

Bir adım sola

(Şimdiki bağlantıları ara!)

Adım 2: Tarihselleştir

Bir adım geri

(Bu bağlantıların geçmişteki en önemli olanının ön koşullarını ara!)

Adım 3: İleriyi gör

İki adım ileri

(Temel toplumsal çelişkileri geriden ileriye, şimdinin içinden çözüm için ve geleceğin ötesinde tasarla!)

Adım 4: Örgütüle

Bir adım geriye

Bir sıçramayla bitir

(Şimdi daha üst bir düzeydeyiz)

Çözümlemeyi derinleştirmek için adımları tekrarla

(Böyle bir geleceğin ön koşullarını şimdide ara ve politik stratejini geliştirmek için onları kullan!)

Bu tablo, Bertell Ollman’ın “Diyalektiğin Dansı, Marks’ın yönetiminde adımlar” adlı kitabından alınmıştır.

Şimdi bu adımları somut bir sorunun çözümü için atalım. Sorunumuz, bir alanımıza yönelik bir baskın olsun!

Adım 1: Çözümle!

Hayatta tesadüfler yoktur. Bu nedenle; öncelikle nerede boşluk bıraktık diye düşüneceğiz? Saldırımı anlamak ve önünü kesmek için, boşluklarımız üze-

rinden sorular sormalı ve cevaplarını bulmalıyız. **“Kim, Ne, Nerede, Ne zaman, Nasıl, Niçin”** diye bilinen 5N 1K soruları, doğru cevapları bulmamıza yardımcı olacaktır.

Baskının kapsamını, boyutunu, kimlere ve nere- lere ulaştığını ortaya çıkarmalıyız. Ortaya çıkan parçaların arasındaki bağlantıları, ilişki ve çelişkileri bulmalıyız.

Bu araştırma ve inceleme sürecinde, elde etti- ğimiz bilgiler sonucu, bir tablo oluşur. Fakat henüz tablonun resmi, kaba ve siliktir. Elimizde henüz bas- kının nasıl ve nereden başladığı hakkında net bir bil- gi yoktur. Dolayısıyla baskının çıkış noktası hala belir- sizdir. Bu belirsizliği çözüp, netleşmeliyiz. Bu nok- tayı bulamazsak baskını çözemeyiz ve gerekli önlem- leri almayız.

Adım 2: Tarihselleştir!

Bir şeyin ne olduğunu anlamak için, onun nere- den geldiğini bilmeliyiz. Onun geçmişine gitmeliyiz.

Var olan, gözle görülen somut parçaların, olay- ların bağlantılarını kurduktan sonra baskının öncesine dönmeliyiz. Bir film şeridini geriye sarar gibi yaşı- nanlar, olay ve kişiler arasındaki bağlantıları, bir an gözümüzden kaçırmadan, geriye dönmeliyiz. Operasyon öncesi ortaya çıkan şüpheli durumları tek- rar mercek altına alıp, yaşanan baskının ve ortaya çıkan sonuçlarla bağlarını sorgulamalıyız. Bunun için yine sorular sormalı, tüm olasılıkları hesap etmeli ve doğru cevapları bulmaya çalışmalıyız. Cevapsız soru kalmamalı. Çelişkili ve muğlak olan noktaları netleştirmeliyiz. Geriye sardığımız film şeridini, silik, kopuk ve eksik olan bölümlerini tamamlamış olarak tekrar ileriye doğru oynatmalıyız.

Adım 3: İleriye Gör!

Bir şeyin ne olduğunu anlamak için, onun nere- den geldiğini bilmek yetmez, onun nereye gideceği- ni de bilmeliyiz.

Var olan ilişki ve çelişkileri dikkate alarak, olayların geçmişten bugüne nasıl geliştiğini ve bugünden geleceğe doğru nasıl gelişeceğini kafamızda tasarlamalıyız. Ortaya çıkan veriler ve bilgiler doğ- rultusunda baskının nerelere kadar gidebileceğini, han- gi boyutta zarar verebileceğini hesaplamalıyız.

Adım 4: Sonuç Çıkar ve Örgütle!

Bu son aşamadır. Yaşanan baskını tüm ayrıntı- larıyla, tüm parçalarının bağlantısını kurarak, geç-

Kırk iki yıldır demokrasi ve sosya- lizm hedefimiz için savaşıyoruz. Büyük bedeller ödedik ve ödemeye devam ediyoruz. Tarihsel haklılığımız, ideolojik sağlamlılığımız, kahraman şehitlerimizin bize devrettiği miras, Dayı’dan öğren- diklerimiz en büyük gücümüzdür. Bu güçle yürüyüşümüzü kararlı adımlarla çizgimizden sapmadan sürdürüyoruz, kavgamızı büyütüyoruz.

mişten geleceğe gelişen süreci ve bu gelişim sürecinde yaşanan ilişki ve çelişkileri çözümledikten sonra tek- rar başa dönmeliyiz.

Şimdi önümüzde net ve berrak bir tablo vardır. Ayrıntıları inceleyerek birleştirdiğimiz resim, şimdi bir bütün olarak tekrar karşımızdadır. Temel çelişki ve ana halka ortaya çıkmıştır.

Aynı yerdeyiz ama artık sürece ve yaşananlara vakıfız. Baskının kaynağını, nerelerde boşluk bırak- tığımızı, baskının nasıl başladığını, nasıl geliştiğini, nerelere bulaştığını ve nerelere yayılabileceğini bili- yoruz. Bu bilgiler ışığında gerekli önlemleri alırız ve baskının gelişmesini engelleriz. Çıkardığımız sonuç- lar ve dersler üzerinden kayıplarımızı telafi edip, ala- nı yeniden örgütleriz.

Savaşımız, Her Kadromuzun Kurmay Gibi Düşünmesiyle Büyüyecektir!

Kırk iki yıldır demokrasi ve sosyalizm hedefimiz için savaşıyoruz. Büyük bedeller ödedik ve ödeme- ye devam ediyoruz. Tarihsel haklılığımız, ideolojik sağlamlılığımız, kahraman şehitlerimizin bize dev- rettiği miras, Dayı’dan öğrendiklerimiz en büyük gücümüzdür. Bu güçle yürüyüşümüzü kararlı adımla- rla çizgimizden sapmadan sürdürüyoruz, kavgamızı büyütüyoruz.

Düşman korkuyor. Gücümüzü biliyor ve bu bilinçle örgütlenmelerimizi ve silahlı mücadelemizi engellemek için tüm gücüyle saldırıyor. En küçük bir dikkatsizliğimizi, hatamızı, kuralsızlığımızı değer- lendirip bize darbe vuruyor. Savaş bedellerle sürüyor. Bu savaşın bir gerçeğidir.

Düşmanın silahları, teknolojisi, olanakları, kaynakları bizden güçlüdür. Hep öyle olmuştur ve bundan sonra da öyle olacaktır. Ancak bunlar birer araç ve araçları da kullanan insanlardır. İnsan faktörü hala savaşın en önemli unsurudur.

Düşmanın teknik üstünlüğünü, doğru strateji ve taktiklerle aşmanın olanaklı olduğunu, dünyadaki bir çok devrim örneğinden biliyoruz. Düşmanın silah üstünlüğünü, tarihsel haklılığımızla, halktan aldığımız destekle, yaratıcılığımızla, savaşma kararlılığımız, cüretimiz ve aklımızla aşarız. Bugünlere böyle geldik.

Savaşımızı ve devrimimizi büyütmek, asıl olarak kadrolarımıza bağlıdır. Kadrolarımız, mücadelenin hangi alanında olurlarsa olsunlar bir savaş örgütünün kurmayları gibi düşünmeli, tüm enerjileriyle devrime yoğunlaşmalı, karşımıza çıkan sorunları çözmeli, engelleri aşmalı, kavgamızı adım adım büyütmelidir.

İşimiz bu; **doğru düşünmek, sorun çözmek, engelleri aşmak, kitleleri ve silahlı mücadeleyi örgütlemek.** Böyle büyüyeceğiz. Hedefimize böyle ulaşacağız. Zaferi böyle kazanacağız.

Dayı'mız, beynimizi kullanmak konusunda bize şunları söylüyor:

“... Her şey beyinde başlayıp beyinde biter... Devrimcinin asıl eylem alanı beynidir. Düşünen insan için en büyük savaş alanıdır beyni. Düşünmek savaştır... Düşünmemek, teslim olmayı baştan kabul etmek demektir. Düşünmemek çürütür. Düşünmeyen yozlaşır... Düşündüğümüzde mutlaka bir yol buluruz...”

Doğru düşünmeyi öğrenmek için, diyalektik materyalizmin ustalarını ve yaratıcılarını okuyacağız. Okuyacağız ki; Mahir, Dayı, Sabo, Niyazi Abi gibi olaylara devrimci bakabilmeyi, sorun çözebilmeyi ve onlar gibi militanca düşünebilmeyi, onlar gibi bilimsel düşünebilmeyi öğrenelim. Tarihimize dönüp baktığımızda önderlerimizin pratikleri, bıraktıkları miras, nasıl bir düşünme tarzına sahip olmamız gerektiğini öğretiyor bize. Burada önemli olan doğru düşünmeyi öğrenirken onların gözüyle olaylara bakmak, onların politik gücüyle düşündürmektir. Bizi, yarattıkları geleneklerle bugüne getiren, geliştirecek, ileriye taşıyacak olan da şehitlerimizdir.

İnsanlarımıza, doğru düşünmenin, bir yandan bilimsel boyutunu diğer yandan pratik boyutunu öğret-

“... Her şey beyinde başlayıp beyinde biter... Devrimcinin asıl eylem alanı beynidir. Düşünen insan için en büyük savaş alanıdır beyni. Düşünmek savaştır... Düşünmemek, teslim olmayı baştan kabul etmek demektir. Düşünmemek çürütür. Düşünmeyen yozlaşır... Düşündüğümüzde mutlaka bir yol buluruz...” (Dursun Karataş)

meliyiz. Bu daha fazla görev omuzlamalarını ve önleminin açılmasını sağlayacaktır. Uzak görüşlülük, ufuk genişliği sağlayacaktır. Öyle ki, bir Parti-Cepheli kitlelerin ve karşındakinin, neyi, nasıl düşündüğünü, neden öyle düşündüğünü görebilmelidir. Bu tanımak ve doğru düşünmekle ilgilidir. Karşımızdaki kişinin olaylara, sorunlara bakış tarzını kavramak, bizim sorunları daha hızlı ve doğru çözmemizi sağlayacaktır. Burada karşımızdaki insanların beynini okuyabilir miyiz diye düşünebiliriz. Anlamak ve görmek için kahin olmak gerekmez. Ama yoğunlaşır ve karşımızdaki kişiyi tanırsak çözülme-yecek sorun yoktur.

Parti-Cephe'nin düşünce tarzı bilimsel bir ideolojiye dayanır. Bilimsel Sosyalizm'e dayanır. Bu, ideolojinin, toplumsal gelişim yasalarına, sınıf savaşlarına ve devrim yasalarına uygun olması demektir. Bu, politik kararlarının doğruluğu ve tutarlı olması demektir.

Doğru düşünmek, savaşımızın zorluklarını, kayıplarını, başarısızlıkları tamamen ortadan kaldırmayabilir. Fakat bunlar geçicidir. Çünkü doğru düşünmek umut kazandırır, büyük düşündürür, engelleri aştırrır. Sorunları çözer. Ana halka doğru düşündürmektir. Ana halkadan ve stratejik hedeften uzaklaştığımızda yanlışla düşüyoruz. Faaliyetlerimizi, örgütlenmelerimizi, büyük küçük bütün çalışmalarımızı silahlı mücadele perspektifi ile ele almamız gerekirken, bütün mücadele biçimlerimizin silahlı mücadelemizi büyütmesini hedeflememiz gerekirken biz, ufkumuzu ve dünyamızı küçültüp, bir mahallenin veya bir derneğin sorunlarına takılıp kalabiliyoruz. Stratejik düşünmenin mantığını özümseyemiyoruz. Bu ne demektir? Bu, militanlıktan uzaklaşmaktır. Tabi bunun yanında, “vuralım, kıralım” veya “silah her şeydir” deyip de kitleleri örgütlemekten uzaklaşan anlayışta bir sapmadır. Özünde sağcı bir düşünceye hiz-

Ek:

Diyalektiğin Dansı

Adım 1: Çözümle

- (a) Bir adım sola
- (b) Sonra iki adım sağa
- (c) Ve bir taane de sola

Kapitalist şimdiki bağlantıları ara!

Adım 2: Tarihselleştir

Bir adım geri

buradan başla

buraya gel

Bu bağlantıların geçmişteki en önemli olanının önkoşullarını ara!

Adım 3: İleriye Gör

İki adım ileri

buradan başla

buraya gel

Temel toplumsal ilişkileri geriden ileriye, şimdinin içinden, çözümünü için ve geleceğin ötesinde tasarla!

Adım 4: Ve Örgütle

Bir adım geriye
Bir sıçrayışla bitir
(Şimdi 'daha üst bir düzey'deyiz),
çözümlemeyi 'derinleştirmek' için
adımları tekrarla.

buraya gel

Böyle bir geleceğin önkoşullarını şimdide ara ve politik stratejini geliştirmek için onları kullan!

met eder. Bu tür, eksik ve yanlış anlayışlara, pratiklere dönük sorunların çözüm kaynağı yine Parti-Cephe çizgisi içindedir. Çünkü Parti-Cephe Marksist-Leninisttir. Bilimsel bir biçimde, sorunlara cevap bulur. Özcesi, Parti-Cephe tarzıyla düşünmek çözüm bulmamızı kolaylaştırır. O zaman, bu düşünme biçimine göre pratiğimiz şekillenecektir ki, doğru olan, devrimci olanda budur. Yani doğru düşünmek ve bilimsellik Parti-Cephe’de iç içe geçmiştir. Birbirinden ayıramayız.

Parti-Cephe’nin devrim yolu, diyalektik materyalist bir yöntemle oluşturulmuştur. Ülkemizin özgün koşullarına göre biçimlenmiştir. Parti-Cephe’li düşünme tarzı, sosyalizm biliminden, dünya devrim deneylerinden, devrim önderlerinden, ustalardan, halkımızdan öğrendiklerimizle, savaşın içinde öğrendik-

lerimizle şekillenmiştir. Bu temelde büyümeye devam etmektedir. Politikalarımızın zenginliği ve netliği bunun ifadesidir. Stratejimiz, taktiklerimiz, kısa veya uzun vadeli politikalarımız, diyalektik materyalizmin özelliklerine, toplumun yasalarına göre ortaya çıkmış, pratikte somutlanmıştır. Bundan dolayı Parti-Cephe tarihinde hiçbir zaman doğmacılığa düşmemiş, yaşanan deneyleri göz ardı etmemiş, her sürecin koşullarına ve ihtiyaçlarına göre politika üretmiştir.

Bütün Parti-Cepheliler, stratejimize denk düşen bir düşünme tarzına sahip olmalı ve **pratiğini** bu stratejiye uygun örgütlemelidir. Yani, diyalektiğe göre yenilenmeli ve ileriye atılmalıyız. ☆

Ben bir sıra neferiyim
Bağımsızlık yolunda
Vatanımın kaderi var
Kaderi var kavgamda

Ya özgür bir vatan, ya ölüm yazar andımda
Sömürsüz bir dünya kurulacak sonunda
Bu uğurda dövüşürüm bu bayrağın altında

Ben bir sıra neferiyim
Yoksul halkın safında
Milyonların öfkesi var
Öfkesi var ardımda

Ben bir sıra neferiyim
Sosyalizm yolunda
Halklarımın umudu var
Umudu var kavgamda

Söz-müzik: Grup Yorum

SIRADAKİ

Başladı işe

Bitirdi işi...

Başlarken avaz avaz bağrmadı.

Bitirdi ve:

-Gelin seyredin, diye dört yanı çağırmadı...

O milyonların milyonda biridir.

O bir sıra neferidir.

Damarlarındaki bilmem hangi soyun kanı değil.

O bir yarış hayvanı değil.

Yüzü herkesin yüzüne benzer.

Su içer ağzıyla

ayaklarıyla gezer...

Onun için; başlayan, biten, başlayan iş var,

sorgu soruş yok...

Gidiş var.

Duruş yok...

O milyonları milyonda biridir.

O bir sıra neferidir.

SIRADAKİNİN ÖLÜMÜ

O, ne önde

ne arkada

sırada

sıramızdaydı...

Ve yanındakinin kanlı başı onun omuzuna eğilince

ona sıra gelince sayısını saydı...

Söz istemez.

Yaşlı göz istemez

Çelenk melenk lazım değil .

SUSUN

SIRA NEFERİ UYUSUN

(Nasım Hikmet'in "835 Satır" isimli şiir kitabından)

Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm Mücadelesinde Devrimin “Sıra Neferi” Olmak Onurdur!

Ölüm yıl dönümümde benim için özel hiçbir şey yapılmayacak. Tüm şehitlerimiz gibi 30 Mart-17 Nisan’da bir sıra neferi gibi anılmak benim en büyük onurumdur. Beni ben yapan bu örgüttür, şehitlerimizdir.”

(Dursun Karataş)

Sıra Neferi Kimdir?

Her Parti-Cepheli, Sıra Neferidir

Sıra neferi, faşizmin en yoğun baskıları altında bile davasından vazgeçmeyendir. Tehlikelerle yüz yüze geldiğinde göğüs germesini bilendir. Başarılarından sarhoş olmayan, yenilgilerden umutsuzluğa kapılmayan, moralini bozmayandır. En olanaksız, en zorlu koşullarda bile devrimci yaşam disiplini koruyandır. Halkına, örgütüne, yoldaşlarına saygısını ve güvenini kaybetmeyendir. Her koşul altında öğrenen ve öğretenidir. Zaferin mutlak olduğuna inanandır. Devrime giden yolun sarp, dolambaçlı ve engellerle dolu olduğunu bilerek, sabırla ve emekle hayatı örgütleyendir.

O, sorunlar karşısında yılmaz, boyun eğmez, sorunu nasıl zafere dönüştüreceğini düşünür. Görev ve sorumluluklarını, değerlerini bir an olsun aklından çıkarmaz. Ona bu gücü veren devrime inanç, devrimci harekete güvendir.

Alçakgönüllüdür. Her şeyin onunla başlayıp, onunla bitmediğini ve içinde geliştiği örgütlü gücün hedefine ulaşacağını bilir. Hedefe ulaşmak için, gücünü, enerjisini, yeteneklerini son katresine varıncaya kadar kullanması gerektiğini bilir. Bu çaba ile kendi gücü-

nün bilincine varır ve onu kullanmasını öğrenir.

En basit işleri devrimi büyütecek, örgütü büyütecek, yoldaşını büyütecek diyerek en yüksek coşku ile yapandır sıra neferi. En zor işlere talip olandır. İğneyle kuyu kazar gibi büyük bir sabır ve emekle çalışandır sıra neferi. Başarılarıyla ve fedakarlıklarıyla övünmez. Sade düşünür, sade yaşar. Mütevazidir sıra neferi.

“... Bu tohumun büyüyüp gelişmesi için elverişli tek toprak sürekli faaliyet ve çabaların toprağıdır. Ama zaferin parlak güneşine de ihtiyacı vardır. Bir kere güçlü bir ağaç haline geldi mi, artık felaketin ve yenilginin en amansız fırtınalarına hatta hiç değilse bir süre için durgunluğa... bile dayanacaktır.” (Savaş Üzerine- Clausewitz, Syf: 205)

Mücadele, en büyük zorluklara, güçlüklerle sabırla dayanmayı gerektirir. Gün olur aç kalır, gün olur açta kalır. Ama o şikayetlenmez, yakınmaz. Devrimin fedakarlıkla büyütüleceğini bildiği için dayanır, pes etmez. Kendi rahatını değil, mücadelenin çıkarlarını düşünür. Küçük hesaplar, bencilce istek ve beklentiler peşinde değildir. Dayanır... Çünkü bilir ki örgütlülük, düşman karşısına dikilen tek bir ağaç değil, o tek tek ağaçlarla büyütülmüş bir ormandır. Örgütlü olmanın anlamı budur. Birlikte olmak, birlikte savaşmaktır. Ve bu büyük bir güçtür. Egemenler

bu gücün anlamını çok iyi bilirler. Bu gücün, sömürsü altında esir ettiği, baskı altına aldığı insanları esaretten kurtaracağını da bilir. Ve yine Egemenler, tarihsel tecrübeleriyle, bu gücün, bir gün çok daha büyük bir güç olarak karşısına çıkacağını da bilirler.

Bu yüzden, devrimci örgütlenmeleri dağıtmak, yok etmek her dönem emperyalizm ve oligarşilerin öncelikli hedefi olmuştur. Devrimciler yeryüzünün “lanetlileri ilan edilmiş onlara karşı her tür imha ve yok etme saldırısı mübah sayılmıştır. Bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesi verenlere sık sık ya vazgeçmeleri ya da yok edilecekleri propaganda edilir. Terör estirilir. Bu terörün ilk hedefi ise genellikle hapishanelerdir. Hapishaneler, her dönem, sosyalizm inancının teslim alınması için seçilen saldırı merkezlerinin başında gelmiştir. Bilindiği gibi hapishanelere en son saldırı yöntemi F tipi hücrelerdi.

Tecrit hücrelerinde, yalnızlaştırarak, bizleri kolektivistizmden, birlikte yaratılan değerlerden uzak tutmayı hayal ettiler. Onlar için hücreler hem inancın, hem direniş ruhunun, hem örgütsel gücün, devrimin ve devrimciliğin toptan yok edilmesini hedefleyen çok yönlü, çok “işlevli” saldırı araçlarından biriydi. Ama sıra neferi olanlar için nerede hangi koşullarda bulunduğu önemli değildir. Yalnız kalsa bile bilir ki, tek başına bir örgüttür o.

O, sevgisini, halklara ve kendine güven ile besler. Sevginin emek olduğunu, fedakarlık olduğunu öğrenir ve sevginin en yücesini yaşar örgütlü kimliğinde. Ne kadar faal olursa olsun, faaliyetlerini kitlelerin faaliyetleriyle birleştirmedikçe sonuç alamayacağını bilir. Halkın bir parçası olduğunu unutmaz. Burjuvazinin empoze ettiği “en iyi, en güzel en mükemmel sensin, herkesten üstünsün...” duygu ve düşüncelerini kendi kişiliğinde mahkum eder. Çünkü, öğrendikleri ona bir üstünlük değil, **daha fazla sorumluluk, daha fazla fedakarlık, daha fazla emekcilik** misyonu yükler.

Sıra Neferi Şehitlerimiz Öğretmeye Devam ediyor...

Sıra neferi, devrimi, inançlarını, davasını her koşulda ölümüne sahiplenendir.

Sıra neferini, sıra neferi yapan öz budur. Sıra neferinin diğer tüm nitelikleri, bu temelin üzerinde yükselecektir.

Bu temel üzerinde şekillenen sıra neferinin kim olduğunu, özelliklerinin nasıl somutlandığını görmek, anlamak için şehitlerimize bakılmalıdır.

Onlar, devrim davasının birer sıra neferi olarak mücadele etmiş ve öylede ölümsüzleşmişlerdir. Çünkü, yaşarken devrimin sıra neferi olanlar devrim şehidi olarak ölümsüzleşirler.

Devrim şehidi Sıddık Özçelik, kendisini tanımlarken, aslında bir tür sıra neferi tarifi de yapıyor: **“Teorik olarak çok yetkin olmayabilirim. Ama hareketime ve kendime güveniyorum. Hareketime sonuna kadar bağhyım ve ona layık olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım...”**

Sıddık Özçelik’in sözlerinden hareketle diyebiliriz ki, sıra neferini sıra neferi yapan temel özellik, harekete sonuna kadar bağlı olması ve layık olmak için elinden gelen her şeyi yapmasıdır. Sıra neferliği, her şeyden önce, devrim davasına sonuna kadar bağlı olmak ve halkın kurtuluş kavgasına adanmışlık demektir.

Sıra Neferliği İdeolojik Sağlamlık Üzerinde Yükselir...

Kapitalist toplumda, burjuvazinin ve proleteryanın ideolojisi olmak üzere, iki temel ideoloji vardır. Sıra neferi, proleteryanın ideolojisi olan Marksizm–Leninizm’in neferidir. Marksizm–Leninizm, dünya halklarının, emperyalist zulüm ve sömürüden kurtuluşunun ideolojisidir.

Sıra neferi için ideolojik sağlamlık, Marksizm–Leninizm’in eylem kılavuzu olarak içselleştirilip, devrimci bir ruh hali ve hayat tarzı olarak yaşanması demektir. Bu yanıyl, sıra neferliği **ideolojik sağlamlığın hayat içinde somutlanmasıdır.**

İdeolojik olarak sağlam olmayanlar, sıra neferi de olamazlar. Böyleleri, burjuva ideolojisinden ve onun sol saflara sızmış hali olan reformizim ve oportünizmden etkilenmeye açıktırlar. Böylesi etkilenmeler, kararlarda ve kararlılıkta muğlaklığa, bedelleri göğüslemekten kaçınmaya, kendini korumacılığa ve giderek yılgınlığa kapı açar.

Sıra neferi için, ideolojik sağlamlık, hayatı devrimci ideolojinin ışığında yaşamak ve yaşam boyu devrime emek vermek ve gerektiğinde can vermek şeklinde somutlanır.

Büyük Direniş'imizin şehitlerinden Gülay Kavak'ın direniş gönüllüsü olduğu günlerde kaleme aldığı şu satırlar, sıra neferinin ideolojik sağlamlığının da dışı vurumu sayılır:

“... Zaferleri daha büyük zaferlerle büyütmek ve iktidarı kazanmak bizim Parti–Cephe'mizin eseri olacaktı. Bu kuşku duyulamaz bir gerçekliktir. Bugün devlet, emperyalizm bilumum düşmanlar, kendi yok oluşlarını örtbas etmek için bir sürü demagoji yapıyor. Sahte zafer naraları atıyorlar. Biliyor ve inanıyorum ki, gelecek Marksizm–Leninizm'in doğruları, bizim doğrularımızla kurulacak ve emperyalizm yok olacaktır. Bu yüzyılda, Türkiye'yi devrimimizle yerinden oynatacağız...”

İdeolojik sağlamlık, işte bu bilincin, bu iddianın gereğini her koşulda bir sıra neferi mütevaciliği içinde hayata geçirmekte somutlanır. Ki, sıra neferi de kendisini bu pratik içinde var edebilir ancak.

Ernesto Che Guevara'nın meşhur sözü bilinir: “Devrim için savaşmaya sosyalist denmez.” Doğrudur ve sıra neferi de devrim için savaşırken kendisini yaratıyor demektir.

G. Politzer, “Eğer, Marksizm'in verimliliğini ortaya koyan devrimci eyleme katılmıyorsa Marksizmin ilkeleri sindirilemez” diyor. Demek ki, sıra neferi için ideolojik sağlamlık, kitaplarda yazılanları, ezberleyip ahkam kesmek değildir. Marksizm–Leninizm'i, bir eylem kılavuzu olarak, sınıflar mücadelesine uygulamaktır. Hayatın içinde sınımlanır. Kısaca, ideolojik sağlamlığın tek ölçütü, devrim için savaşmaktır. Sıra neferi, işte bu savaşın neferidir.

Kongre Kararları'ndan yapılan aşağıdaki alıntıda “Partili Kişilik” olarak geçen yerler “sıra neferi” olarak okunduğunda, sıra neferi için, ideolojik sağlamlığın ne kadar hayati bir temel olduğu daha iyi anlaşılacaktır:

“Partili kişilik, partiyi her koşulda temsil edebilecek, ideolojik olarak sağlam, zorluklar karşısında sarsılmayan, pes etmeyen uzun soluklu insandır (...) Partili kişiliğin gerçek gücü sahip olduğu ideolojisi, partili kişilik bu ideolojinin taşıyıcısı olduğunu ve ideoloji yok olduğunda kendisinin de yok olduğunu bilir...”

Sıra neferi, her şeyden önce devrimi, devrimciliği halka taşımanın neferidir.

Sıra neferi, sıra neferliğini –ideolojik sağlamlığını- mücadele içinde bizzat kendi pratiğiyle oluşturur.

İdeolojik olarak sağlam olmayanlar, sıra neferi de olamazlar. Böyleleri, burjuva ideolojisinden ve onun sol saflara sızmış hali olan reformizim ve oportünizmden etkilenmeye açıktırlar. Böylesi etkilenmeler, kararlarda ve kararlılıkta muğlaklığa, bedelleri göğüslemekten kaçınmaya, kendini korumacılığa ve giderek yılgınlığa kapı açar.

Bu hiç bitmeyecek bir inşaat çalışmasıdır. Sıra neferlerinin kolektif pratiğinde yaratılan ve yaşatılan Yeni İnsan'dır.

Yeni insan, düzenden her yönüyle kopmuş sıra neferi anlamına gelir. Ki, **düzenden her yönüyle, kopmak, devrime her yönüyle bağlanmak demektir.** İdeolojik sağlamlık, işte budur: Kapitalizmin yaşam tarzından, düşünüş tarzından, kültüründen, yasalarından ve alışkanlıklarından kurtulup özgür olmaktır.

Dayı'nın ifadesiyle söylersek: “... Düzenden her yönüyle kopmalıyız. Bizi düzene bağlayan hiçbir şey kalmamalıdır. O zaman beynimiz, yaşamımız, her şeyimiz özgürdür...” Tam da bu nedenle, şehidimiz Melek Birsan Hoşver şöyle demiştir: “Hareket benim için özgürlüktür...”

Sıra neferi, işte bu özgürlüğü yaşıyandır...

Sıra Neferi, Tarih Yazandır...

Tarih bilincine sahip olmak, sömürü ve zulme karşı bugünün Spartaküs'ü, Pir Sultan'ı, Karayılan'ı olmak demektir. Ki, bugünün dünyasında, emperyalizm ve oligarşiye karşı savaşta somutlanır tarih bilinci.

Tarih bilgisi ile tarih bilinci arasında fark vardır. Tarih bilgisi, konuyu merak eden hemen herkesin bir biçimiyle edinebileceği kitabi bilgilerin toplamı iken, tarih bilinci, emperyalizm ve oligarşiye karşı savaşta somutlar kendisini.

Goethe, “Üç bin yıllık tarihinin hesabını yapamayan insan, günübirlik yaşayan insandır” derken, haklıdır. İşte, o ‘üç bin yıllık’ tarihin muhasebesini yaparak, bugüne dair tarihsel dersler çıkartıp gereğini

yapar sıra neferi. Bu muhasebeyi, bize, Diyalektik ve Tarihsel Materyalizm sunar. Fidel Castro'nun tarifi isabetlidir: “... *Sınıf mücadelelerinin tarihini ya da en azından toplumun zenginler ile yoksullar arasında bölünmüş olduğu fikrini gerçekten anlamazsan, ormanda kayıpsındır, hiçbirşey bilmiyorsundur*”. (İki Ses Bir Biyografi / I.Romanet)

Sıra neferi, tarih bilincine sahip olduğu için, zamane Bolu Beyleri'ne karşı Köroğlu olup hesap sorar, Hızır Paşa'ların karşısında Pir Sultan olup davasını ölümüne savunur, Dehak'ın zulüm saltanatını yıkan Demirci Kawa'nın şiddetini temsil eder.

Dünya halklarının kanlarıyla yazılan isyan tarihinin ve Anadolu İhtilali'nin bir halkası olduğunun bilincindedir. Ve bu tarihsel bilinç, feda ateşi içinde birlikte ölümsüzleşen, Ölüm Orucu şehitleri, Hüseyin Çukurluöz ve Bekir Baturu'nun diliyle şöyle ifade eder kendisini:

“... Biz bu tarihin çocuklarıyız. Spartaküs'lerden Che Guevara'lara, Bedreddin'lerden Mahir'lere taşınan geleceğin mirasçılarıyız. Misyonumuz büyük, ufkumuz büyük. Çünkü biz güneşin ülkesini istiyoruz. Çünkü tarih baba, yaşamda söz hakkına sadece ve sadece direnenler sahiptir diyor. Biz geleceğimizde söz sahibi olmak için direniyoruz. Zafere kadar da direneceğiz...” Anadolu halklarının sömürü ve zulümünden kurtuluş savaşının birer sıra neferi olan Hüseyin ve Bekir'in sözleri, esas olarak, tarih bilincinin ne olduğunu ve nasıl somutlanacağına özetidir sayılır.

Reformist kesimlerin gözde düşünürü I.Wallerstein şöyle diyor: “... Ben karanlık bir ormanın tam ortasında olduğumuza ve ne yöne gitmemiz gerektiği konusunda yeterli niteliğe sahip olmadığımızı inanıyoruz.”

Reformist kesimler, küçük-burjuva aydınlar böyle bir belirsizlik ve umutsuzluk içindeyken, bir halk aydını olan sıra neferi, tarih bilincinin meşalesiyle aydınlatır o “karanlık ormanı”. Çünkü, tarih bilinci, insanlık tarihinin nereden-nasıl geldiğini ve nereye-nasıl ilerlediğini, bu tarihsel ilerleyişin lokomotifinin kimler olduğunun bilincinde olmaktır.

Sıra neferi, Büyük İnsanlığın, tarihsel yürüyüşünün içinde bir nefer olduğunun bilincindedir. Ve bu bilinçle, “kanımızla yazıyoruz tarihi” diyerek dünü yarına bağlayandır. Hüseyinler, Bekirler “Misyonumuz büyük, ufkumuz büyük” derken, sıra neferinin bu niteliğini vurgulamaktadırlar. Ne yöne gidilmesi gerek-

tiğini gösteren “yeterli” nitelik işte budur: Tarih bilinciyle donanmış sıra neferlerinin devrime adanmışlığıdır.

Sıra neferi, umutsuzluğa ve karamsarlığa karşı devrimin meşalesidir. Kendi eyleminin tarihsel öneminin farkındadır. Bu yüzden burjuvazinin hakimiyetine boyun eğip, uzlaşma arayışlarına, düzen içi çözümlere yönelmez. Çünkü “tarihsel deneyler” in öğreticiliğiyle bakar.

Stalin'in ifadesiyle söylersek;

“... Zengin tarihsel deneyimler, bugüne kadar hiç bir sınıfın kendiliğinden yerini başka bir sınıfa terk etmediğini öğretmektedir. Tarihte buna aykırı bir örnek yoktur. Komünistler tarihsel derslerden öğrenirler. Eğer burjuvazi yerini gönüllü olarak terk ederse, komünistler bu çekilmeyi selamlarlar. Ama bizim tecrübelerimize göre, böyle bir şeyin olması olası değildir. Bu nedenle komünistler, kötü durumlara karşı hazırlıklı olarak, işçi sınıfına uyanık ve mücadeleye hazırlıklı olmaları çağrısını yaparlar. Kendi ordusunun uyanıklığını ortadan kaldıran, düşmanın teslim olmayacağını, bu nedenle ezilmek zorunda olduğunu kavramayan bir önderin değeri var mıdır?

Kim önder olarak böyle hareket ediyorsa, o işçi sınıfını aldatmakta ve ona ihanet etmektedir...” (Stalin Üzerine Gerçekler – Syf:79)

Zulüm ve sömürüden kurtuluş davasına kendisini adayan sıra neferi, halkının aldatılmasına izin vermez. Halka gerçekleri her koşulda açıklar, kitleyi bilgilendirir ve halkın örgütlü gücüyle birleşen devrimci şiddetin ateşiyle, emperyalizm ve oligarşinin üstüne yürür. Sıra neferinin tarihsel misyonu, bu yürüyüşün adımlarını atmaktır.

“... Hayatın gerçekleri, safsatalara karşı her zaman muzaffer olmuştur, olacaktır da” diyen Mahir'in yolunda, hayatın gerçeklerini halka açıklamaya devam ederek tarih yazar sıra neferi.

Sıra Neferinin Hesap Sorma Bilinci; Sınıf Kinidir... Zalimden Hesap Sormadaki Gönüllülüğüdür...

Sıra neferi, kindardır. Sınıf kinidir bu. Sınıf kini, sıra neferinin taşıdığı sınıf bilincinin, halk sevgisinin doğrudan sonucudur.

Sıra neferi, halkların kanını döken, ülkeleri işgal

edip yağmalayan, emekçileri sömürüp zulmeden, dünya halklarını açlığa, yoksulluğa, yozlaşmaya mahkum eden, insanı insanlığından çıkaran emperyalizm ve oligarşiye karşı sonsuz bir kin duyar.

Bu kinin yoksunluğu, sınıf bilinci ve halk sevgisinin yokluğu demektir. Omuzlarının üzerinde sınıf bilinci taşıyanların elleri de sınıf kinini kuşanır. Ali Yıldız'ların kemikleri de, sıra neferlerinin elinde adaletin kılıcı olur.

Sınıf kini, halk düşmanlarından hesap sormak demektir. Halkın adaleti, işte bu sınıf kini üzerinden yükselir. Sıra neferi de, halkın adalet arayışının savaşıdır. Devrim şehidi Hüsametdin Ciner'in sözleri sıra neferinin bu niteliğini özetler: *"... Bize bu dayanılmaz acıları yaşatanlardan, halkımızı on binlerle katledenlerden, cenazelerimize bile hayvan leşi muamelesi yapanlardan hesap soracağız."*

Sıra neferinin, sınıf kininin gücü, adalet özleminin kökleri tarihin derinliklerindedir. Demirci Kawa'dan Köroğlu'na uzanır. Günümüzde ise, diri diri yakılan Seyhan'ların közleriyle, egemenlerin zevkü sefa saltanatlarını tutuşturmakta somutlanır.

Halkın adalet arayışını canlı tutan bir ateştir sıra neferinin sınıf kini. Halkın dökülen kanını, ödenen bedelleri unutturmaz. Halk düşmanlığı asla bağışlanmaz ve çekilen acılar 'pazarlık' konusu yapılmaz.

Devrim şehidi Hasan Hüseyin Onat'ın sözleri, sıra neferinin sınıf kininin özeti sayılır:

"... Düşmana inanılmaz derecede kin duyuyorum ve savaşmak istiyorum. Bana bir silah verin gerekirse tek başıma savaşırım."

Sıra neferi işte bu adalet arzusunun neferidir...

Meksika halklarının kahraman önderlerinden E. Zapata *"Zalim iktidarlardan elinizde şapkanızla değil, tüfekte adalet isteyin"* derken, adalet arayışının nasıl sürdürülmesi gerektiğini de cevaplamıştır.

Egemenler, öteden beri, halkların kendilerinden adalet istemelerini değil, merhamet beklemelerini özendirmeye çalışmışlardır. Çünkü, halkın adalet arayışı, egemenlerin zulüm çarkına sokulmuş çomak olur. Merhamet beklemek ise, o kanlı çarka sürülmüş yağ olur.

Sınıf kini, halkın adalet arayışını kavgasını diri tutar. Tam da bu yüzden, burjuvazi, kendisine yönelen bu kindarlığı, "kötü" bir tavırmış gibi yaftalamaya çalışır. Küçük-burjuva aydın, reformist ve Kürt

Yeni insan, düzenden her yönüyle kopmuş sıra neferi anlamına gelir. Ki, düzenden her yönüyle, kopmak, devrime her yönüyle bağlanmak demektir. İdeolojik sağlamlık, işte budur: Kapitalizmin yaşam tarzından, düşünüş tarzından, kültüründen, yasalarından ve alışkanlıklarından kurtulup özgür olmaktır. Dayı'nın ifadesiyle söylersek: *"... Düzenden her yönüyle kopmalıyız. Bizi düzene bağlayan hiçbirşey kalmamalıdır. O zaman beynimiz, yaşamımız, her şeyimiz özgürdür..."*

milliyetçilerinde, bu konuda, **"barış", "uzlaşma", "acıları unutmak"** gibi söylemlerle, burjuvazinin borazanlığını yapıyor.

Bu çevrelerin sınıf kini yoktur veya törpülenmiştir diyebiliriz. Ki, sınıf bilinci ve kini olanlar, düzen içi olamazlar. Sınıf kini, tabiatı gereği düzen içine sığmaz. Çünkü, sınıf kini, halk düşmanlarından hesap sormaktır. Kin gütmek, öcünü alıncaya kadar kininden vazgeçmemek demektir. Bu yanıyları, sömürü ve zulüm altında ezilenlerin öçlerini almalarının tarihsel karşılığı bir bütün olarak mücadele ve devrimdir. Devrim, sınıf kininin ulaşacağı zirvedir.

Ekim Devrimi'nin ardından burjuvazinin sadece mülksüzleştirilmesi değil, siyasal olarak da ezilmesi, kimi çevreler tarafından eleştiri konusu yapıldığında Stalin'in verdiği cevap, sınıf bilinci ve kininin dışı vurumu sayılır:

"... Proleteryadan hangi hakla alicenaplık talep ediliyor? Batı'da iktidarda bulunan burjuvazi, işçi sınıfına karşı en küçük bir alicenaplık gösteriyor mu? İşçi sınıfının gerçekten devrimci partilerini illegalliteye itmeyor mu? SSCB proletaryasından hangi hakla sınıf düşmanına karşı alicenaplık talip ediliyor?..." (Stalin Üzerine Gerçekler / syf: 92 -93)

Eğer, burjuvazi için düşman tespiti yapıyorsanız, sınıf kini de taşırsınız. Düşmanlığın olduğu yerde kin de olur çünkü. Kinsiz bir düşmanlık, düşmanlık olgusunun tabiatına aykırıdır.

Bu gerçekliği görmek için burjuvazinin emekçilere, emperyalizmin halklara nasıl yaklaştığına bakmak yeterlidir. Halkları ezip sömürmek, yoksulluğa

mahkum etmek, yozlaştırmak, ülkelerini işgal etmek ve yağmalamak, halk düşmanlığı değilse nedir?

Ezilenlerin bu koşullardan kurtulmasının yegane yolu, sınıf kinini kuşanıp gereğini yapmalarına bağlıdır. Değilse, halk düşmanlarını (reformist kesimlerin yaptığı gibi) insanlığa, barışa, kardeşliğe... davet ederek zafer kazanılmaz.

Stalin'in bu konudaki uyarısı tarihsel bir derstir:

"... Örneğin faşizmi ele alınız. Faşizm terör uygulaması altında, eski dünyayı korumaya çalışan geri bir güçtür. Faşistlerle ne yapmak istiyorsunuz? Onlarla tartışmak mı? Ama siz bu yöntemle ciddi şeyler elde edemezsiniz. Komünistler hiçbir zaman zorun uygulanmasını yüceltmezler. Ama gafil avlanacak kadar iradesiz de değildirler. Onlar, eski dünyanın gönüllü olarak sahneden çekilmesine güvenmezler ve bu yüzden işçi sınıfına şunu söylerler: Şiddete şiddetle karşılık verin, ölmekte olan eksi düzenin, sizi ezmesini engellemek için var olan gücünüze ortaya koyun ve eski sistemi parçalayacak olan ellerinizin bağlanılmasına izin vermeyin..." (Age - Syf:77)

Sınıf kini, halkların ellerine vurulan burjuva ve küçük burjuva bağların parçalanması demektir. Burjuvazi kendisine yönelen bu kini hissettiğinde, kaçınılmaz olarak sınıfsal korkusunu yaşamaya başlar: *"Gecekondulardan gelip gırtlığımızı kesecekler"* deyışı, bu korkunun ifadesi olmuştur. Bu "son"u engellemeye çalışan burjuvazinin imdadına sınıf işbirlikçisi olan reformistler koşar. Ve Lenin'in ifadesiyle papazlık yaparak halk saflarında yükselen sınıf kinini yatıştırmaya çalışırlar.

Lenin, şöyle der:

"... Köleliğe karşı kölenin ayaklanmasını sağlayacak yerde onu yatıştıran bir kimse, köle sahibine yardım ediyor demektir."

Bütün ezici sınıflar, egemenliklerini güvence altına almak için iki sosyal fonksiyona ihtiyaç duyarlar: *celladın ve papazın fonksiyonu. Cellat, ezilenlerin protestolarını ve öfkesini bastırmak; papaz da ezileni yatıştırmak, onlara sıkıntıların ve fedakarlıkların azaltacağı umudunu vermek (bu umutların gerçekleşeceği güvencesini vermeden bunu yapmak özellikle kolaydır.) için gereklidir. Böylece, sınıf egemenliği sürdüürülürken, onların sınıf egemenliğiyle uzlaşmasına, devrimci eylemden uzak tutulmasına, devrimci ruhun zayıflatılmasına ve devrim azminin yıkılmasına çalış-*

ılır..." (Proleterya Devrimi Ve Dönek Kautsky – Syf:34)

Sınıfsal düşmanlık, tarihsel bir olgudur. Spartaküs'lerden bu yana vardır. Köleler 'macera olsun' diye değil, maruz kaldıkları düşmanlığa karşı ayaklanmışlardır. Sınıfların, yani ezen ve ezilenin olduğu yerde, sınıf kini de maddi, tarihsel bir zemine dayanır. Egemen sınıfı yerinden etmek için gereken moral gücün "olmazsa olmaz"ıdır sınıf kini. Burjuvaziye ezmek için gereken alıcınaplık değil, kindarlıktır. Çünkü, sınıf kininin çıplak kılıcıyla karşılaşmayan burjuvazi asla iktidarından vazgeçmeyecektir. Tarihsel tecrübe budur.

Mahir Çayan, önce bir tespit yapar, sonra da bir soru sorar. *"Kendi topraklarımızın üzerinde köle bir halk durumuna getirildik..."* Tespiti budur, soru ise şu: *"Bu durum hep böyle sürüp gidecek midir?"*

Mahir'in bu soruya verdiği cevabın özünde sınıf kini vardır. O cevap şöyledir: ***"Hayır, Bin Kere Hayır! Bu durum böyle sürüp gidemez. Artık isyan etmek, silaha sarılmak, işgalci düşmanı alaşağı etmek için harekete geçmek zamanı gelmiştir..."***

Mahir, o soruya verilen "Hayır, Bin Kere Hayır!" cevabının pratikte nasıl somutlanması gerektiğini de göstermiştir. Ki sınıf kini teorik bir belirlemeden çok, pratikte somutlandıkça var olur. Tarihsel bir belge olan THKC 1 No'lu Bülten'de, sınıf kininin nasıl somutlanacağı açıkça ilan edilmiştir: *"Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi, halk düşmanlarını, işkencecileri, zalimleri, soyguncuları yargılar, cezalandırır. Onlardan döktükleri kanın ve yaptıkları zulmün hesabını sorar..."*

Sıra neferi, işte bu hesap sormanın gönüllüsidür...

Sıra Neferi Savaşta Yalnız Kalmayı Göze Alandır...

Sıra neferi, tek başına kalsa da, mücadele bayrağını elinden düşürmeyendir.

Dayı şöyle diyor: ***"... Tüm emekçi haklarımızın, işçi sınıfımızın, yoksul köylülerimizin, yurtseverlerin, aydınların, tüm dünya halklarının huzurunda bir kez daha yineliyoruz ki, yeryüzünde halkların özgürlüğünü ve kurtuluşunu savunan tek ülke, tek bir örgüt kalmasa dahi kurtuluş bayrağını taşımaya devam edeceğiz."***

Sıra neferi, işte o kıvırl bayrağın her koşulda san-
caktarlığını yapar. Ve bayrağını asla yere düşürmez.
Bu uğurda her şeyi göze alır. O bayrak, yeri gelir 1
Mayıs'larda kırmızı bir nehir gibi akar, yeri gelir
Sabo'ların penceresinden dalgalanır. Hem o meydana
hem de o pencerede umudun bayrağını taşıyan sıra
neferleridir. Yeri gelince de Fidan olup alevden
bire bayrağa dönüşmesini bilir onlar. Çünkü, sos-
yalizm ve devrim, bugünün dünyasında ancak böy-
le savunulur.

Dayı'nın ifadesiyle söylersek; "... Çürümenin,
kokuşmanın doruğa tırmandığı, ihanetin alabildiği-
ne ucuzladığı bu sol dünyada, namussuzların, hain-
lerin, ülkelerini emperyalistlere satanların yanı sıra,
bütün dünyanın düşmanlığını kazanma pahasına
bile olsa, proleterya'nın halkın, adaletin, özgürlüğün,
sosyalizmin savunucusu olmalıdır."

Dayı'nın işaret ettiği bu sol dünyada, sıra neferi
olmadan sosyalizm savunulamazdı. Sıra neferi, tek
başına kalsa da devrimi savunup umudu büyütme
cüretine, kültürüne sahiptir. Parti - Cephe kültürüdür
bu ve tam da bu nedenle, sıra neferinin doğal davranış
biçimidir.

Hamiyet Yıldız, 1 Aralık 1989'da İstanbul Basın
Yayın'da, onca faşistin arasında tek başına devrim-
ci duruş sergilerken bu kültürle davranıyordu.
Hücrelerinde feda eylemi yapan Günay Öğrener de,
kuşatmanın ortasındaki Kevser Mirzak da, Engin
Çeber de aynı kültürle davranıyordu.

Mahir'den Dayı'ya yaratılan bir gelenek, bir kül-
türdür bu.

Yeri gelince, herkese ve her şeye rağmen, devrimci
ideal, ilke ve değerler tek başına kalınsa bile ölümüne
sahiplenilir. Umut olmanın, umudu büyütmenin,
umudu can bedeli savunmanın gereği de budur.

Dayı, bu durumu şöyle ifade ediyor: "... Bugünün
dünyasında yalnız kalmayı göze almadan savaşmak
mümkün değildir." Sıra neferi işte bu göze alışın
savaşçısıdır. Ve her koşulda devrim bayrağını dal-
galandırır... Kavganın Mahiri olmak bunu gerek-
tirir.

Mahir Çayan da şöyle der: "... Biz sağcı ideoloji
ile uzlaşmıyor ve devrimci ideolojik bayrağı yük-
seklerde tutmaya çalışıyoruz. Bu doğru tutumdur. Biz
bu doğru tutumumuzda sonuna kadar direniyoruz ve
direneceğiz. Çünkü yollarımızın bu tutumla çelikle-
şeceğine, hareketimizin ancak bu kararlı tavırla

**Sınıfsal düşmanlık, tarihsel bir olgu-
dur. Spartaküs'lerden bu yana vardır.
Köleler 'macera olsun' diye değil,
maruz kaldıkları düşmanlığa karşı
ayaklanmışlardır. Sınıfların, yani ezen
ve ezilenin olduğu yerde, sınıf kını de
maddi, tarihsel bir zemine dayanır.
Egemen sınıfı yerinden etmek için gere-
ken moral gücün "olmazsa olmaz"ıdır
sınıf kını. Burjuvaziye ezmek için
gerekten alicenaplık değil, kindarlıktır.**

ilerilere doğru hamleler yapacağına kesinlikle ina-
nıyoruz..." (Bütün Yazılar / Mahir Çayan)

Sıra neferi, işte bu inancın savaşçısıdır...

Bu uğurda bedel ödese de inancından vazgeçme-
mesi, halk düşmanlarının vurguladığı gibi yola gel-
memesi yüzünden emperyalizm ve oligarşinin şid-
detini üzerine çekerken, reformist-opörtünist kesim-
lerin demagogik saldırılarıyla da karşılaşır sıra nefe-
ri.

Böylesi saldırılar, hatta provokasyonlar karşısın-
da sıra neferinin tavrı nettir. Mahir'in ifadesiyle söy-
lersek: "... Varsın bütün oklar üstümüze yağsın, biz-
ler doğru gördüğümüz yolda sonuna kadar yürüye-
ceğiz. Bu yolda çeşitli suçlamalara, haksız kötüle-
melere, iftiralara, küfürlere hatta provokasyonlara
hedef olacağız..."

Hedef oluyoruz da. Kurum baskınlarından konser
provakasyonlarına, tarih çarpıtcılığından direniş
kaçkınlığına, yıldınlığın teorize edilmesine kadar bu
böyledir.

Halk düşmanlarının "yola getiremedik" deyişle-
ri, reformist-opörtünist kesimlerin karalamaları dev-
rimci duruşumuzun Mahirler'den bu yana aynı kal-
dığının göstergesidir.

Mahir, bu tavrı şöyle somutlamıştır: "Tavrimız pro-
leter devrimci tavidir. Çünkü proleteryanın devrimci
ilkelerine azimle bağlı kalmak, bu ilkeleri çiğneyen
her çeşit sağ ve 'sol' görüş ve hareketle uzlaşmaz bir
mücadele içinde olmak kendisine proleter devrimci-
yim diyen bütün devrimcilerin en kutsal görevidir."
(Age)

Sıra neferi, işte bu "kutsal görevi" hayatının her
an ve alanında yerine getirendir.

Sadece dile getiren değil, gereğini de can bedeli yerine getirendir. Büyük Direniş'imizin şehitlerinden Ali Rıza Demir onlardan birisidir ve Ölüm Orucu içindeyken yazmıştır şu satırları: “... *Burjuva ideolojisinin saldırılarına, tasfiyeciliğe karşı yerimizde duruyor, doğru bildiğimiz yolda, burnumuzun dikine yürüyoruz.*”

Sıra neferi, işte bu yürüyüşün adımlarını, tek başına kaldığında da pratik olarak atabilendir...Devrime, devrimciliğe yönelen her türden sapmayı, savruluşu ezip geçer. “Komünistlik” adına üretilen yılgınlığı da, “akıllı solculuk” yozlaşmasını da teşhir eder. Gerçekleri kitlelere gösterir. Ufukları kapitalizmi aşmadığı için, emperyalist burjuva akademisyenlerin pespaye görüşlerini bir kaç on yıl gecikmeyle, hem de “Marksizmi aşma” adına savunanlara da her koşulda gerçeğin ve bilimin aynasını tutar.

Elbette, bugünün dünyasında Marksizm–Leninizm bayrağını yükseklerde dalgalandırmak için sıra neferi adanmışlığı olmazsa olmazdır. Bu adanmışlık, bu uğurda yalnız kalmayı da göze almada somutlanır. Sıra neferi, işte o yalnızlığı göze alandır...

Sıra Neferi Büyük Düşünür...

Sıra neferi büyük düşünür. Büyük düşünmek, yaşam biçiminden eylem anlayışına, zaferin mutlaka bir gün bizim olacağına olan inanca kadar, burjuvazinin çizdiği sınırlara hapsolmemek demektir. Büyük düşünmek, iktidar perspektifiyle hareket ederek ileri atılmaktır.

Büyük düşünmek, “*Devrimi ben örgütleyeceğim*” iddiasını taşımaktır. Niyazi Aydın’ın “*Ben varsam Devrimci Sol vardır*” deyişi, böylesi bir pratiğin ifadesidir.

Koşullar olumsuz, sayıca bir elin parmaklarından az olunabilir. Bu tablo kimilerinin moralini de bozabilir, yenilgi ruh haline kapılıp pes edenler de çıkabilir. Ama sıra neferi nesnellığe teslim olmaz. **Umudun soyut bir olgu değil, bizzat kendisinin pratiği** olduğunun bilincindedir. İşte bu bilinç, sıra neferine “Ben varsam umut vardır” dedirtir ve gereğini de yaptırır.

Bunu sağlamak için gerekenin ne olduğu şehidimiz Kemal Askeri’nin sözlerinde vardır. “*Devrime tüm duygu ve düşüncelerinizle kilitlenmelisiniz.*”...

Sıra neferine her türden engeli aştıracak, en karmaşık sorunları çözdürecek ve her koşulda sonuç alıracak olan da budur. Devrime tüm duygu ve düşüncelerle kilitlenmektir. Ufuk genişliği, büyük düşünme de böyle sağlanır. O zaman sorunlar küçülür, koşullar da gözde büyütülmez olur.

Dayı’nın “*Ufkumuz genişlemelidir*” vurgusu bunu ifade eder:

“... *Ufkumuz genişlemelidir. Devrim iddiamızı daha güçlendirmeliyiz. Küçük burjuva aydının, yığınların kötümserlikleri, halka devrime olan inançsızlıkları bize göre düşünceler ve davranış biçimleri olmamalıdır.*”

Devrim davasının sıra neferleri ile küçük–burjuvazinin akıllı solculuğu arasında farktır bu. Halka ve devrime inanmayanların, kapitalist düzeni açacak bir ufukları ve bunun gereğini can bedeli yapacak iradeleri yoktur. Sıra neferinin ufku ise, devrim iddiası kadar büyüktür.

O, ufkunun genişliğini, iddiasının büyüklüğünü mücadelenin içinde gösterdiği inisiyatif ve yaratıcılık ile somutlar.

Sınıf savaşının iniş ve çıkışları, devrim yürüyüşümüzün engebeli, dolambaçlı ve sarp yolunda, karşımıza aşılması gereken engeller, çözülmesi gereken sorunlar, kurulması gereken barikatlar, yapılması gereken taarruzlar, sağlanması gereken olanaklar, ilişkiler, işler... çıkarır. Bunları yapmanın, sağlamanın, aşmanın, çözmenin... hazır bir reçetesi de yoktur. Hiç olmamıştır ve olmayacaktır da. Sıra neferinin de böyle bir ihtiyacı yoktur. O, devrimci inisiyatif sahibidir, en olumsuz koşullarda bile devrimin gereğini büyük bir doğallıkla, coşkuyla yerine getirir.

Sıra neferi için inisiyatif, sadece ani gelişmeler karşısında gösterilen istisnai bir davranış biçimi değildir. Yaşam şeklidir, davranış tarzıdır, kararlılığıdır. Hantallığın yerine üretici oluşun, tembelliğin yerine emekçi oluşun, memur zihniyeti yerine yaratıcı oluşun somut halidir inisiyatif. Yeri gelince de sabırlı olmaktır. Şehidimiz Selami Kurnaz’ın “*Sabır da bir eylemdir*” sözü bunu ifade eder. Hayatın her alanında ilişkiler yaratmayı, olanaklar bulmayı, örgütlemeyi, örgütü güçlendirmeyi, istihbarat çıkartmayı, ilkesizliklere müdahale etmeyi... kendisine özgü mütevaziliğiyle yapar sıra neferi. Yaptıklarının lafını da etmez, popülistliği kendisine yakıştırmaz.

Çözdüğü her sorun, attığı her adım, aştığı her engel

coşkunu, yani devrimciliğini büyütür. Sıra neferi için bunu bilmek yeterlidir. Şehidimiz Halil Önder'in duyduğu gurur da budur: "... *Dünyanın en güzel, en soylu, en değerli, en ahlaklı işini yapıyoruz. Bundan gurur duyuyorum.*"

Sıra neferinin gururu ile, inisiyatifi, emekçiliği, mütevaziliği, cüreti aynı şeydir. Böyle bir paralellik yoksa, söz konusu olan küçük-burjuva gururudur, popülizmidir. Bunların olduğu yerde sıra neferliği yoktur.

Sıra neferi olamamanın göstergelerinin neler olduğuna dair Lenin şöyle der: "... *Savsaklama, vurdumduymazlık, özensizlik ve sinirlilik, eylem yerine tartışmayı, çalışma yerine çene çalmayı yeğ tutma eğilimi, her şeye el atıp hiçbir işin sonunu getirememeye eğilimi...*"

Sıra neferi böyle davranmaz. Nasıl davranacağını da şehidimiz Şaban Şen şöyle ifade ediyor: "... *Çözülen her sorun önümüze daha büyük yeni bir görev; atılan her adım atılması gereken daha büyük adımlar çıkarır*"

Bu sözler de, sıra neferinin sorun çözücü olmanın coşkusu vardır. Sıra neferi, sorunlar karşısında tam da böyle davranır. Sorunları, yeni ve ileri adımlar atmanın zemini olarak görür. Ki böylesi adımlar atmak, devrim yürüyüşünün doğası gereğidir. Bu yanıla, sıra neferi için dur durak yoktur.

Sıra neferinin bu niteliği, devrim iddiasının büyüklüğünden kaynaklanır. Devrim iddiasının, iktidar perspektifinin büyüklüğü demek, sıra neferinin adanmışlığının da sınırsızlığı demektir. Ki iddialı olmanın somutu da, sorun çözmede emekçi, sonuç almada kararlı, zorlukları aşmada cüretli olmaktır. Bu emekçiliğin, kararlılığın ve cüretin olmadığı yerde, sıra neferi de yoktur.

Sıra neferinin nasıl olması gerektiği Dayı'nın sözlerinde vardır:

"... *Devrimde iddialı bir parti ve onun kadroları bu büyük iddianın sonucu olarak önüne çıkacak her türlü engeli aşacak, düşmanın tüm manevralarını, darbelerini boşa çıkartacak güvende, coşkuda ve inançta olmalıdır. Bu yüksek değerlere sahip olduğunda, olmazlarla dolu, adeta devrim iddiasını yitirmiş, miskinliğin, tembelliğin boy verdiği ve birbirlerini etkileyerek hemen her şeyin olmazlarla, gerekçelerle noktalandığı iddiasızlık atmosferi, yerini büyük bir coşkuya ve yükselişe bırakacaktır...*"

Sıra neferi için inisiyatif, sadece ani gelişmeler karşısında gösterilen istisnai bir davranış biçimi değildir. Yaşam şeklidir, davranış tarzıdır, kararlılığıdır. Hantallığın yerine üretici oluşun, tembelliğin yerine emekçi oluşun, memur zihniyeti yerine yaratıcı oluşun somut halidir inisiyatif. Yeri gelince de sabırlı olmaktır.

Sıra neferi işte bu coşkuyu yaşıyandır...

Sıra Neferi Bir Adım Öne Çıkandır...

Ernesto Che Guevara'yı yoldaşlarının 'Che'si yapan özelliğini Fidel Castro şöyle aktarır: "***Çok güç durumlarda asla bir gönüllü aramak zorunda kalmadık, çünkü her ihtiyaç duyduğumuzda öne atılan hep o oldu.***"

Sıra neferinin karakteristik özelliklerinden birisidir bu. Çünkü, sıra neferi, her koşulda bir adım öne çıkandır. Bu noktada sıra neferinin sınırı, çekincesi, korkusu yoktur. Devrim için ölüm dahil her şeyi göze alır.

Sıra neferinin sözlüğünde "yok", "olmaz", "imkansız" kelimeleri yazmaz. Devrim için yapılması gereken büyük, küçük riskli, basit, zor... her şeyi yapmanın, başarmanın gönüllüsüdür.

Dayı'nın ifadesiyle söylersek "***... olmazlar ve yoklar yoktur. Gerekçeler, tebessümle karşılanması gereken, sorunlardan kaçışın, çaresizliğin bir sonucu olarak kabul edilmelidir. Ters bürokratizmdir, hantallıktır. Devrime gerekli emeği vermemektir...***"

Sıra neferi, bir devrim hamalıdır. Devrim emekçisidir. Ona yakışan olmazları olur, imkansız sayılanları mümkün, yapılmaz denilenleri yapılabilir kılmaktır.

Sıra neferliğinin ne olduğunun cevabı, Dayı'nın şu sözlerinde vardır: "... *Gerçek bir önder, bırakın yoğun devrimci potansiyelin olmasını, hiçbir ilişkinin hiçbir olanağın olmadığı koşullarda dahi yaşamının ve kitlelere uzanmanın yolunu bulan insandır. Nasıl? sorununun reçetesi yoktur. Bunun cevabı, devrimci inanç, yaratıcılık, disiplinli olmak ve engin bir halk sevgisindedir...*"

Devrim İnancı Ve Engin Bir Halk Sevgisi İle Doludur Sıra Neferi Yaratıcılık Ve Disiplin İse, Sıra Neferinin Çalışma Tarzıdır

Sıra neferini sıra neferi yapan, herkesin adım atma gücünü yitirdiği yerde bir adım daha atabilmesidir. Bunu sağlayan devrim inancı, iktidar bilincidir. Devrim yürüyüşünün sürmesi sıra neferinin attığı işte o bir adıma bağlıdır.

Güç durumlarda bir adım öne çıkmak, en zor görevler için gönüllü olmak, ‘bir adım daha’ atmak onun “süper insan” olmasından değil, koşullara teslim olmamasındandır. Zora, zorbalığa yenilmeyi kendisine yakıştırmaz.

Sıra neferi “süper insan” değildir, çok özel güçleri de yoktur. Onu “özel” kılan davasına ölümüne bağlılığı ve halka güvendir. Bizim ihtiyacımız olan da “süper insan”lar değil, devrimin sıra neferleridir. Bu konuda Dayı şöyle der:

“Bilinçli insanın yerine süper insanı hakim kılmak isteyenler, düşman güçlerinin eğitim ve olanakları karşısında yılmınlığa düşecek, bir yerde halk kitlelerinin yaratıcılığını ve öz gücünü inkar edecek çeşitli sapma görüşlere sarılacaklardır. “Süper insan” teorisinin savunuculuğunun özünde, halka ve kendisine güvenmeme ve güce tapma vardır...”

Sıra neferi, en güç görevlerin daimi gönüllüsü olduğu gibi, ‘küçük iş’leri de istekle yapar. Büyük iş, küçük iş ayrımı yapmaz. Devrime dair her işi, büyük bir coşku ve sorumluluk ile yerine getirir. Yeri gelir iki yüz tutsağın bulaşğını gık demeden yıkayan Bülent Çoban olur, yeri gelir bir atölyede aylarca güneş yüzü görmeden patlayıcılarla yaşayan Bilal Karakaya olur.

Şehidimiz Recai Dinçel’in sözleri, sıra neferinin bu özelliğini yaratan iktidar perspektifini vurgular: *“... Önemli olan nerede olduğu değil, ne yaptığındır. Yeri gelir, aylarca bir yerde küçük bir iş için bekleyebilirsin ama o devrim için çok önemli olabilir...”*

Sıra neferi bilir ki, o ‘küçük iş’lerin toplamı büyük sonuçlara gebedir. Yapılacak işin, yerine getirilecek görevin büyük ya da küçük olmasından öte, **nasıl yapıldığıdır** önemli olan. Devrimci tarzda yapılıyorsa, zaten büyük bir ciddiyetle yapılıyor demektir. Tohumda ağacı görmek gibi, **sıra neferi de ‘küçük**

iş’lerde devrimi görür.

Ayçe İdil Erkmen’in sorusu ve cevabı, sıra neferinin büyük ya da küçük ama hepsi devrimin işleri olan görevlerine nasıl yaklaştığının açıklaması sayılır: *“... Partimiz, mücadelemiz neyin üzerinde şekilleniyor? Bunu kavrayıp bütün çalışmalara aynı coşkuyla katılmak ve sosyalizmin, değerlerimizin nasıl sahiplenileceğini dosta-düşmana göstermek bizim görevidir. Bu konuda yorgunluk mu olacak, olsun! Daha fazla özveri göstermek gerekiyor...”* (İdil – Tavır Yay – Syf:214)

Sıra neferi, işte o “daha fazla”nın gereğini yaşam biçimi haline getirebildiği oranda, sıra neferidir...

Sıra Neferi Devrime Adanmıştır...

Sıra neferi, neyi niçin yaptığını bilen ve bu bilinçle kendisini davasına adayandır. Bu yüzden, onun için, devrimden başka bir hayat yoktur. Devrimin kitlenin eseri olacağını bildiği için kendisini bir bütün olarak halkına, eş değişle kitlenin örgütlenmesi ve mücadelesine adanmıştır.

Büyük Direniş şehitlerinden Gülnihal Yılmaz’ın günlüğüne yazdığı şu satırlar, sıra neferinin adanmışlığının en güzel ifadelerinden sayılır:

“... Yaşamı sevmek ve yaşama sıkı sıkıya bağlı olmak, hayattan beklediği çok şey olanlara has bir vastıftır. Devrimcinin hayattan bekledikleri ise kendisi ile sınırlı değildir. Geçmiş ve bugünü anlamamanın gücü ile geleceği şekillendirme isteği hayatımızın anlamını ifade eden şey değil mi? Biz hayattan, halkımızın hak ettiği ne varsa, hepsini söküüp kopartmayı bekliyoruz. Yani hayattan beklediğimiz şey çok. Yaşamımızı değerli ve anlamlı kılan, beklentilerimizin mücadelesini veriyor oluşumuz. Hayatımızın anlamı ve yaşam sevgimiz, mücadelemizin kendisine bağlı olduğu için, yaşamlarımızı seve seve feda edebiliyoruz işte. Yaşama bağlılığımız ne kadar büyükse, feda ruhumuz da o kadar büyük oluyor...”(Canım Feda / Ahmet İbili / Boran Yayınları / Syf:282)

Sıra neferi, Gülnihal Yılmaz’ın devrimcinin adanmışlığına dair söylediklerine benzer ifadeleri, başka ülkelerde yaşayıp savaşıp kardeş dünya halklarının öncüleri de dile getirmişlerdir.

“... Devrimcinin fedakarlığı bir kahramanlık değildir; bir zorunluluktur; hayatın bir emridir dev-

rimcinin fedakarlığı... Devrimciysen niçin ölürsün biliyor musun? Hayatı sevdiğin için; her an başkaldırmak üzere içinde uyuklayan yılanı, büyük egoisti, ben'i öldürdüğün ve kendini halk kitlelerinin yerine koyduğun için... (Benden Selam Söyle... / Dido Sotiriyu)

Sovyet Devrimi'nin sıra neferlerinden Nikolay Ostrovski'nin söyledikleri de özde aynıdır. "... Bir adam, yaşamak için büyük bir ideale sahip olduğu zaman gerçek bir adamdır. O zaman, parçalar halinde yaşamaya son verir ve bir bütün olarak yaşamaya başlar. Bir insanın gücünü oluşturan da budur. Ve yalnızca insanları değil, bütün ulusları da kahr-amanlar haline dönüştüren büyük bir ideal vardır: Komünizm, halkın mutluluğu için mücadele..." (Selam Yaşam Ateşi – Syf:12)

Sovyet Devrimi'nin sıra neferlerinden olan N. Ostrovski "Halkın mutluluğu için mücadele" derken, Anadolu İhtilali'nin sıra neferlerinden Gülnihal Yılmaz da aynı anlamda "Aslanan halkın hayatıdır" diyor:

"... Biz de yaşamın her saniyesini severek, halk için yaşayan bedenimizi ve halk için çarpan yüreğimizi, saygımızı, sevgimizi sonuna kadar koruyorsak, her şeyimizi halkın hizmetine sunuyoruz. Gülererek, severek, isteyerek, yürekten... Her şehidimiz artık bizim sevincimizi arttıran bir güçtür. Onlardan aldığımız güçle bir kez daha haykırıyoruz: Aslanan halkın hayatıdır ve biz halkımızın hayata sıkı sıkıya bağlanmasını sağlayacağız. Halkımızın hayatı bizim emeğimiz, kanımız, canımızla hayat bulacak..." (Canım Feda / Syf:213)

Halk sevgisinin, dava adamının adanmışlığının en güzel ifadeleri arasında sayılır bu sözler. Elbette, daha kısa ifade etmekte mümkün ve onu da, feda eyleminin hemen öncesinde Ahmet İbili dile getirerek "Bir canım var feda olsun halkıma" demiştir.

Halkın kurtuluş davasında sıra neferi olarak yaşayanlar, elbette, devrim şehidi olarak ölümsüzleşirler. Ve bu gerçekliği de büyük bir sadelik içinde açıklarlar. Büyük Direnişimiz'in şehitlerinden Serdar Demirel de öyle yapmıştır:

"... Doğumdan ölüme kadar biz zaman dilimi içinde nefes alıyor ve bu dünyayı terk ediyoruz. Burada bir insan için en önemli şey; nasıl yaşadığıdır. Bir insana yakışan vicdan rahatlığı varsa, mutlaka o insanın izi de kalır. Ki, ismi çok önemli değil, yaptıkları

Sıra neferi, en güç görevlerin daimi gönüllüsü olduğu gibi, 'küçük iş'leri de istekle yapar. Büyük iş, küçük iş ayırımı yapmaz. Devrime dair her işi, büyük bir coşku ve sorumluluk ile yerine getirir. Yeri gelir iki yüz tutsağın bulaşğını gık demeden yıkayan Bülent Çoban olur, yeri gelir bir atölyede aylarca güneş yüzü görmeden patlayıcılarla yaşayan Bilal Karakaya olur.

ile insanlığa, ezilen halklara bir şeyler katabilmişse onun izi budur. Yitip giden için de bu yeterlidir..."

Evet, sıra neferi için bu kadarı yeterlidir. O, devrim şehidi Ali Tarık Koçoğlu'nun ifade ettiği gibi yaşayıp ölmeyi yeterli görür: "... Öyle yaşamalı ki, son saniyesine kadar mücadeleyi soluyarak düşmek ve düşerken bile düşmana tokat vurmak gerek..."

Sıra neferi o tokadı atar ve Sibel Yalçın'ın diliyle halk düşmanlarına sorar: "**Siz bizim teslim olduğumuzu nerede gördünüz?**"

Sıra neferinin teslim olduğunu görmemiş, görememişlerdir. Çünkü sıra neferi, her türden teslimiyet kuşatmasına, çağrısına karşı Kızıldere'deki o kerpiç evin çatısından verilen tarihsel cevabı haykırır: "**Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik...**"

Sıra neferinin halka, devrime adanmışlığının manifestosudur bu cümle. Ki sıra neferi, dayatılan teslimiyet karşısında bu cevabı verebildiği için sıra neferidir.

Devrim davasının sıra neferlerinin teslim olmama, boyun eğmeme geleneğinin temelinde Mahir'lerin elinde şekillenen direnme tavrı vardır. Mahir'in Kızıldere yolunda söyledikleri bilinir: "**Bir direniş geleneği yaratmalıyız. Bu direnişte bir çoğumuz, belki de hepimiz ölebiliriz, ama gelecek kuşaklara bir direniş geleneği bırakırız...**"

Devrime adanmış sıra neferlerinin tipik tavrı olan boyun eğmeme tavrının bir Parti – Cephe geleneği olarak kurumsallaşmasını sağlayan Dayı'nın '84 Ölüm Orucu içindeyken söyledikleri, bu geleneğin mayasını oluşturan halk sevgisini, davaya bağlılığı ve geleceğe güveni ifade eder:

"... Belki bu, bugün birçok kimsenin umurunda değil. Ama yarın bizim gerçeğimiz, bizim ölümleri-

miz anlaşılacaktır. Halkımız bizim onur direnişimizi sahiplenecektir. Gelecek kuşaklar bizim kararlılığımızı, cesaretimizi, kavgaya olan bağlılığımızı örnek alacak, bizim can bedeli taşıdığımız onur, onların geleceğe taşıyacağı miras olacaktır. Biz geleceğe gideceğiz...”

1990’larda on sekiz yaşındaki Sibeller’in “Siz bizim teslim olduğumuzu nerede gördünüz” sorusu, 2000’de on dokuz yaşındaki Canan’ların, Özlem’lerin feda ruhu, işte o geleceğe gidişin somut halidir.

Büyük Direniş şehitlerinden Osman Osmanağaoğlu’nun söyledikleri, sıra neferinin bu gerçekliğinin açık ve sade bir ifadesidir:

“... Ölmemiz gerekiyor. Evet, öleceğiz ki ardımızdan gelenler bizden öğrenerek, uğrunda ölmeye değer bir dava olduğunu göreceklerdir. Ve bundan dolayıdır ki, biz ne kadar çok ölürssek, ideolojimiz, düşlerimiz, inançlarımız, değer ve geleneklerimiz o kadar yaşayacaktır...”

Sıra neferi bundan emindir. Çünkü o “bireyci” bir yaşam, kendi fiziksel varoluşuyla başlayıp biten bir hayatı değil, tarihsel bir hayatı, adanmışlığı yaşamaktadır. Nasıl ki, kendisi, kendisinden önce düşen sıra neferlerinin yerini aldıysa, kendisinden sonra gelenler de onun yerini alacaklardır. İşte bu bilinçle konuşan Ölüm Orucu şehidi Ümüş Şahingöz, şöyle demiştir: *“Düşüncelerimizin, hayallerimizin yoldaşlarımız tarafından gerçekleştirileceğini biliyorum...”*

Biliyor, çünkü, sıra neferleri *“emekçi halkın kalbinde, ruhunda, bilincinde, devrimin önderleri ve itici gücü, sembolleri olarak yaşarlar. Düşenler, devrim için devrim yolunda vuruşarak düştüler. Kalbimize, ruhumuza ve bilincimize gömüldüler. Onlar kurtuluşa kadar savaş şiarını, devrim yoluna kanları ile yazdılar. Yolumuz bu yolda düşenlerin yoludur.”* (Mahir Çayan)

Sıra neferi işte bu yolda zafere doğru yürüyendir. Ve bu yolda ki ‘son’ adımıyla da zaferin harcına karışandır. Büyük Direniş’in feda şehitlerinden Günay Öğrener’in sözleri de bu gerçekliği özetler: *“Ve her şehidimiz zaferin somutluğudur. Dünya devrim tarihleri göstermiştir ki zafer ölme ve öldürme kararlılığındadır...”*

Sıra neferi, işte bu kararlılığı ömür boyu yaşatandır...

Sıra Neferi Daimi Öğrencidir...

Şehidimiz Vehbi Melek, sıra neferinin öğrenme faaliyetindeki mütevaziliğini şu sözlerle somutlar: *“... içimizde teorik olarak benden daha birikimli arkadaşlar var. Onları, beni bu konuda eğitmeleri için görevlendiriyorum.”*

Sıra neferi, “devrim yapmak için” öğrenmesi gereken her şeyi herkesten öğrenir. Ve asla ‘ben bilirim’ci değildir, entellektüel gevezelik yapmaz, öğrendiği ile yetinmez. Çok bilmişler öğrenemezler. Sıra neferi ise daimi öğrencidir.

Sıra neferinin öğretmenleri öncelikle **halkı, partisi, yoldaşları ve kendi pratiğidir**. Bu büyük öğretmenlerin daimi öğrencisidir.

Halkın gerçekliğinden ve pratiğinden öğrenmeyen sıra neferi olamaz. Halktan öğrenmek, halkın gücünü keşfetmektir. Lenin’in ifadesiyle söylersek, *“Ancak halka inanan, halkın yaratıcı dehasının canlı pratiğine dalan galip gelebilir...”*

Bütün sorunların çözümü, ‘halkın yaratıcı dehasının’ harekete geçirilmesiyle mümkün hale gelir. Sıra neferi halktan öğrendikçe halka öğretebilir. Bu ikisi arasında doğru orantı vardır.

Sıra neferi, soyut, kitabi bilgiler üzerinden, kendisini halktan üstün görmeye başlayan küçük-burjuva aydın hastalığına kapılmaz. Aksine, sıra neferi tam anlamıyla bir halk aydınıdır.

Halk aydınının ayırt edici özelliği, halkın ihtiyaç ve sorunlarının gerçek anlamda nasıl çözüleceğinin bilgisini halka taşıyıp, bu bilgiyi hayata halkla birlikte uygulamaktır. Halkı aydınlatmak, halkın kendi çıkarları çerçevesinde örgütlenmesidir. Sıra neferi, bu uğurda sabırla çalışır. Bir adım, bir adım daha atmayı, bir iken iki olmayı esas alır. Bu uğurda, onlarca kez tutsaklıklar, işkenceler, tehditler yaşar, yeri gelir canıyla bedel öder. Ama asla inancının ışığıyla halkı aydınlatmaktan vazgeçmez. Durup dinlenmeden gerçekleri halka taşır, sıra neferi, bir hakikat savaşçısıdır.

Kitle çalışması, aynı zamanda halkın sıra neferine öğretmenlik yapması demektir. Halk büyük bir öğretmen olarak, sıra neferini sınavdan geçirir. Özü sözü bir olmayanlar bu sınavdan geçemezler. Ahkam keserek devrim yapacağını, kitleleri örgütleyeceğini zannedenler bu sınavdan geçemez. Kendisini

sakınırken, halka savaş çağrısı yapanlar bu sınamadan geçemez.

Halkın sınamalarından başarıyla çıkmanın yegane yolunu Mahir Çayan göstermiştir.

“...Kitlelerin düzene karşı memnuniyetsizlik ve kıpırdanmalarının eyleme dönüşmesi için, önce inandırıcı olmalıyız. Söylediklerimizi bizzat eylemi-mizle onlara göstermeliyiz....”

“... Yıllardır aldatılmış, kazıklanmış olduğundan lafa, söze vs’ye artık inanmaz olmuştur. Bu nedenle kendine söylenenlerin bizzat söyleyenler tarafından eyleme döküldüğünü görmeden inanmaz...” (Bütün Yazılar)

Sıra neferi, halka söylediklerini bizzat eyleme döker, sadece söyleyen değil, öne geçip gösteren olur. Ve bunu nasıl başaracağını da partisinden öğrenir.

Onun için, Parti’nin öğreticiliği şairin şu dizele-rinde somutlanır: “Örgütüm al beni / halkımla yeni-den yarat” Bolşevik Devrimi’nin sıra neferlerinden N.Ostrovski’nin ifadesiyle söylersek: “Ancak Leninist – Komünist Parti, kendimizi devrime fedakarca ada-ma ruhuyla bizi eğitebilirdi...” Parti’nin eğitimi işte bu adanmışlığı sağlar.

Ahmet İbili’nin sözleri de bu gerçekliği ifade eder:

“... Yaklaşık 10 yıldır Parti – Cephe ailesinin içindeyim. Ve büyük ailemiz içinde olmaktan hep mutluluk duydum. Ailemizin dışında bir yaşamı hiç bir zaman düşünmedim. Devrimciliği, halkını ve vatanını sevmeyi, kelimenin tam anlamıyla onuru, namusu, adaleti burada öğrendim. İnsana verilen değeri gördüm, yaşadım. İnsanca yaşamanın hazzına vardım. Yaşadığım bunca güzellikler mücadelenin doğasında var olan zorluklar karşısında hep güç verdi” (12 Kasım 2000)

Parti’den öğrenmek, Cephe saflarında şekillenmek işte budur. Bu, devrime adanmış sıra neferi olmaktır. Sıra neferi, mücadelenin asli unsuru olarak, cephenin en önünde yer alandır. Kendi pratiğinden öğrendikçe de kendisini geliştirendir.

Kendi pratiğinden öğrenmek, teori ve pratiğin birliği ilkesini hayatın içinde uygulamaktır. Kendi pratiğinden öğrenmek, pratiğin aynasında kendini görmektir. Eksiklikleri gidermek için yoğunlaşmaktır. Bir önceki adımın değerlendirmesi üzerine, bir sonraki adımı atmaktır. Ve atılan bu adımlar sayesinde büyütülür halk sevgisi ve devrim inancı. **Kendi pratiğinden öğrenmek, eleştiri–özeleştiri demektir.**

İşte bu yüzden, sıra neferi devrim davasının dai-

Kitle çalışması, aynı zamanda halkın sıra neferine öğretmenlik yapması demektir. Halk büyük bir öğretmen olarak, sıra neferini sınavdan geçirir. Özü sözü bir olmayanlar bu sınavdan geçemezler. Ahkam keserek devrim yapacağını, kitleleri örgütleyeceğini zannedenler bu sınavdan geçemez. Kendisini sakınırken, halka savaş çağrısı yapanlar bu sınamadan geçemez.

mi öğrencisidir.

Akıllı Solculuğa Karşı Sıra Neferliği...

Meşruluk, doğru ve haklı olanı her koşulda savunup gereğini de yapmaktır. Elbette, sıra neferi için doğru ve haklı olan, halkın çıkarlarıdır. Bu yanıyl, sömürü, zulüm ve yozlaştırmaya karşı çıkmak dünyanın en meşru işidir. Hiç kuşku yok ki, emperyalizm ve oligarşi için, halkın çıkarlarını savunmak “gayri meşru” sayılır.

Dayı’nın ifadesiyle söylersek, **“Burjuvazinin yasaları kendi iktidarlarını korumak için yapılmıştır. Bu gerçek unutulduğunda burjuva yasalarına teslimiyet de başlar...”**

Bu teslimiyetin başladığı yerde, **devrimci solculuk bitmiş, akıllı solculuk başlamıştır.** Akıllı solculuk, omuzlarının üstünde burjuva ideolojisiyle zehirlenmiş bir kafa taşıyan solculuk demektir. Bu kafada halkın çıkarlarının zirvesi olan devrimi sahiplenmek yoktur. Devrimci inancın doğrudan sonucu olan meşruluk bilincinden eser kalmamıştır. Bu kafa, halkın hak ve özgürlüklerine gerçek anlamda ulaşabilmesinin ancak ve ancak burjuvazinin ezilmesiyle mümkün olacağı gerçekliğini terk edip kimi hak kırıntılarını burjuvaziye kabul ettirebilmek için şekilden şekile sokmanın derdine girer.

Akıllı solculuk, emperyalizm ve oligarşinin dayatması yönlendirmesiyle iktidar perspektifini kaybetmiştir. Legalizm batağına savrularak, halkın hak ve özgürlük sorunlarının çözüm yeri olarak, düzenin parlamentosu görülmeye başlanmıştır.

Düzen içi olmak, düzenin temelleri için tehlike

olmaktan çıkmak demektir. Mao, bu gerçekliğe dair şöyle der: “...*Bazı kapitalist ülkelerde, burjuvazinin temel çıkarlarını tehlikeye sokmamak şartıyla komünist partilerin kurulmasına kanunla izin verilmiştir. Bu sınırı aştı mı hukuken var olamazlar...*” (Teori ve Pratik/ Syf:80)

Buradaki kilit nokta “**burjuvazinin temel çıkarlarını tehlikeye sokmamak**”tır. Akıllı solculuğunda özü, özeti işte budur. Burjuvazinin temel çıkarları nedir? Sömürü düzenlerinin bekasıdır. Sınıfsal hakimiyetlerinin, onun iz düşümü olan hukuki üstünlüklerinin devamıdır. Demokrasicilik oyunlarına boyun eğilip düzenin parlamentosunun çözüm yeri olarak görülüp gösterilmesidir. İşte bu temelleri tehlikeye sokmadığınız sürece, burjuvazinin övgüsüne de mazhar olursunuz, düzenin içinde şu veya bu biçimde yer bulursunuz kendinize. Bunun için yapılması gereken, halkın hak ve özgürlük mücadelesini “burjuvazinin temel çıkarlarını” tehlikeye sokmayacak tarzda ele almanızdır. “Akıllı solculuk” tam da budur. Halkın çıkarlarını, devrimi sonuna kadar savunup gereğini yapmaktan vazgeçmektir. Elbette, “her türden iktidar kirletir” gibi demagojiler de bu vazgeçişe dikilen tüy olur.

“*Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin devrimcileri sisteme uyum sağlattırarak hakim kılmak istedikleri “akıllı solculuk” budur. Biz bu gerçeğin tümünden dışında olmak zorundayız. Bunun dışında olamayanlar devrim iddiasını taşımazlar, örgütleyemezler... Bir devrimci bunun için beyni ile, bütün hücreleri ile sistemin dışında bir örgütlenmeyi yaşama geçirmek zorundadır...*” (Dayı –2002 Yeni Yıl Mesajı’ndan)

Dayı’nın işaret ettiği bu varlık–yokluk sorununa, beyninin bütün hücreleri ile sistem dışında bir örgütlenmeyi yaratmak diye bakar sıra neferi. Bu yanıylar, burjuvazinin makul bulduğu, hatta övdüğü ve özendirdiği akıllı solculuğun karşısına halkın çıkarlarını devrime taşıyacak olan sıra neferi çıkar.

‘90’lı yıllardan bu yana örgütlerden tek tek kişilere varıncaya değin devrimci, sosyalist düşünceleri, Marksizm-Leninizm’i dünya üzerinden kazımaya çalıştılar. Bu amaçla, amansız bir ideolojik ve fiziki saldırı yürütüldü. Emperyalizm ve oligarşilerin sürdürdüğü bu saldırıların özü, devrimci solculuğu tasfiye edip akıllı solculuğu yaratmak olmuştur. Böylece, halklara önderlik eden sol güçlerin, iktidarsızlaştırılarak, devrim hedefinden koparılımları hedeflenmiştir.

Bu saldırın başarısız olduğu söylenemez. Ki bu saldırı karşısında tutunamayanlar, öncelikle iktidar bilincini yitirdiler. Burjuvazinin ideolojik saldırılarının karşısına Marksizm-Leninizm’i çıkartamayanlar akıllı solculuğu tercih ettiler. Bu doğrultuda ilerleyen kimileri “**demokratik emperyalizm**” tespiti yapacak kadar hayatın gerçeklerine körelirken, kimileri de AB emperyalistlerinin yönlendirmesiyle ülkemizde “yukarıdan demokratik devrim” yaşandığı rüyasını görmeye başladılar.

“... *Emperyalizm ve oligarşiler, böylece devrimciliği, ezilen halkların mücadelesini denetimleri altın alacaklar, iktidar iddiasını yok edecekler ve önlerinde kendi egemenliklerinin sürekli olması için hiçbir engel kalmayacaktı. Devrimci söylemler, illegality, örgütlenme, silahlı mücadele, direniş, iktidara karşı savaş, iktidarı alma düşünceleri artık eskimiş, bir kenara atılması gereken düşüncelerdi. Bunun yerine emperyalistlerin ve oligarşilerin hoş görebileceği, onların demokrasilerinin hazmedebileceği düşünceler ve buna uygun pratik savunulmalıydı. Hala eskiyi savunanlar hala ısrarla devrim ve sosyalizm diyenler kendi mücadelelerinde engeldi. Sabote edici, bozguncu unsurlardı. İstikrarı bozuyorlardı...*” (Dayı – 2003 Yeni Yıl Mesajı)

Sıra neferi, sağdan soldan esen rüzgarlarla, baskılarla, katliamlarla iktidar perspektifini yitirmez. Emperyalizm ve oligarşilerin yarattığı olan akıllı solculuğa karşı, Marksizm-Leninizm bilimini savunur. Burjuva ideolojisi karşısında çelik gibidir. Kırılır ama eğilip bükülmez. Sıra neferi, hala Komünist Manifesto gibi “eski” düşünceleri savunandır... İsrarla “devrim” ve “sosyalizm” diyendir. “Haklıyız Kazanacağız” diyendir.

Sıra Neferi Biz Olmaktır...

Burjuvazi, kendi ideolojisini, yani hayata bakış açısı ve davranış tarzını herkese dayatır, kabullendirmek ister. Bu dayatmasının ‘gönüllü’ kabulü için, düzene uygun kafalar oluşturmak için hayatın her an ve alanını kendi çıkarına, yoz kültürüne göre düzenler. Eğitimden modaya, yeme içme alışkanlığından cinselliğe, insan ilişkilerinden konuşma biçimine... hayatın her ayrıntısını kendi egemenliğinin devamlılığını sağlayacak şekilde organize eder. Ve halklara “Benim belirlediğim kurallar ve koşullara göre yaşa-

yacaksın” diye dayatır. Sıra neferi bu dayatmayı kabul etmeyendir. Burjuvazi ona, baskı, işkence, hapislik, katliam... istediği her şeyi yapabilir ama istediği hiçbir şeyi yaptıramaz.

Her konuda, burjuva ideolojisi ile Marksizm–Leninizm arasında uzlaşmaz bir çelişki ve ölümüne bir mücadele vardır. İdeolojik mücadeledir bu. Bu iki ideoloji arasında, kesintisiz bir şekilde süren savaş hali, hayatın içinde değerler çarpışması olarak şekillenir.

“... Kapitalist rekabet (Burjuva ideolojisi–bn-) yüksek sesle söylenmeyen şu ilkeye dayanır: Omuz at geç, herkesi atlat, ez onları, mutlu geçimini soyup soğana çevirdiğin adamların sırtından sağla.

Oysa sosyalist yaratıcı–yarışma (Devrimci ideoloji–bn-) bunun tersini söyler: ilerlerken arkadaşlarıyla yanyana ol, geride kalanlara yardım et, seni geçenleri yakala, yaşamını ortak başarılar temeli üzerine kur...” (Sosyalist Yaratıcı – Yarışma / Syf:16)

Burjuvazi kendi ideolojisini, kültürünü dayatıp yaygınlaştırarak düzene uygun kafalar oluşturur. Kapitalist düzene uygun kişilik demek, bencil, bireyci kişilikler demektir. Bencil kişilikler dayanışmayı, paylaşmayı, halkın çıkarlarını esas almazlar. Düzene uygun kafaların içinde bireysel çıkarlar, kaygılar, ‘banane’cilik vardır. Düzen, “Gemisini kurtaran kaptan” ve “Her koyun kendi bacağından asılır” der.

Burjuvazi, kendi, yoz ve çürümüş, ahlaksız ve dejenere kültürü ile kuşatır halkı. Bu kuşatmanın içinden çıkıp, devrimci olanların da, bütün topluma durup dinlenmeden empoze edilen, burjuva ideolojisinin etkilerinden hemen kurtulduğunu söylemek, gerçek dışı olur. Burjuva ideolojisinin etkileri, yoz kültürün izleri, o kuşatma içinde edinilen alışkanlıkların sürdürülmesi... şu veya bu biçimde devam eder.

Bunlardan arınmanın yegane yolu, burjuva ideolojisinin etki ve uzantılarına karşı kesintisiz mücadeledir. Bu mücadele ihmal edilirse, burjuvazinin ideolojik saldırıları devrimci nitelikleri de, tercihi de gelişiminin bir aşamasında yeniden kuşatıp köreltir ve giderek kişiyi düzen içine çekmeye başlar.

Sıra neferi, işte bu gerçekliğin bilincindedir. O, “iç düşman” olarak kendisini gösteren burjuva ideolojisinin her türden uzantılarıyla çatışmasını sürekli kılar. Böylece, burjuva ideolojisinin ‘BEN’i, karşısında daima ‘BİZ’i bulur. Devrim ile düzen arasındaki uzlaşmaz ve ölümüne kavga, BEN ile BİZ arasında

Sıra neferi, işte bu gerçekliğin bilincindedir. O, “iç düşman” olarak kendisini gösteren burjuva ideolojisinin her türden uzantılarıyla çatışmasını sürekli kılar. Böylece, burjuva ideolojisinin ‘BEN’i, karşısında daima ‘BİZ’i bulur. Devrim ile düzen arasındaki uzlaşmaz ve ölümüne kavga, BEN ile BİZ arasında somutlanır artık. Sıra neferi, bu kavganın içinde devrimi, devrimciliği büyüttükçe, irili ufaklı zaferler kazanıp kalıcılaştıkça BİZ olmaya da başlar.

somutlanır artık. Sıra neferi, bu kavganın içinde devrimi, devrimciliği büyüttükçe, irili ufaklı zaferler kazanıp kalıcılaştıkça BİZ olmaya da başlar.

Dünya halklarının ilk kadın Ölüm Orucu şehidi olan Ayçe İdil Erkmén’in mücadeleye yeni katılan bir yoldaşına yazdığı şu satırlar, bir sıra neferinin bu konudaki düşünceleri olarak okunmalıdır:

“... Yılların alışkanlığı ile kafalarımızda yer eden “ben”i silip atman ve “biz”i yerleştirmen güzel.

Her yeni başlayan insan gibi seninde eksiklerin olacaktır. Dediğim gibi, yılların birikimiyle oluşan kültürü yıkıp yerine yeniyi koymaya çalışıyorsun. Eksikliklerin konusunda hiçbir zaman hayal kırıklığına uğramamalısın. Önemli olan o eksikleri görebilmek ve gidermek için çaba harcayabilmek. Bunun için de öncelikle eleştiriye açık olmalısın. Sana yöneltilen eleştirileri ciddiye alıp çok iyi değerlendirmelisin. Ama önemli olan senin doğruları bulabilmen, görebilmen. Sen de eleştirel gözle bakabilmelisin, hem kendine hem de çevrene karşı. Bunları hayata geçirmezsek, yeniden yarattığımız binanın duvarları arasında boşluklar kalacak ve çok çabuk yıkılacaktır. İçtenliğimiz, dürüstlüğümüz, paylaşım-cılığımız ve üretken oluşum ise inancımızdan, en güzel sevgileri içimizde taşıyor olmamızdan ve haklılığımızdan alıyor kaynağını. (...)

Bunun için kendinizi hızla geliştirmelisiniz. En önemlisi ise sahiplenme duygusu ve bilinciyle yaklaşmalısınız her şeye. Bu aynı zamanda ailemizi sahiplenmektir...” (İdil – Syf: 217-219 / Tavır Yay.)

İdil, “BEN”den çıkıp, “BİZ” olmanın, yani sıra neferliğinin, ipuçlarını vermektedir. İdil şahsında sıra

neferliğinden devrim şehitliğine ulaşan BİZ olma tecrübesinin sözleridir bunlar.

Ne diyordu İdil: *“En önemlisi sahiplenme duygusu ve bilinciyle yaklaşmalısınız her şeye, Bu aynı zamanda ailemizi sahiplenmektir...”*

Sıra neferi, işte bu sahiplenmenin neferidir. Devrimi, örgütünü yoldaşlarını böylesine ölümüne sahiplenmek, burjuva ideolojisinin yenilgisi demektir. Zafer, sıra neferi olan İdiller’indir.

İdil’in bu mektubu 1994 tarihli. On yıl sonra, Büyük Direniş’imizin şehitlerinden Muharrem Karademir, tek başına tutulduğu hücrede günlüğüne şunları yazar: *“... ‘Ben’ in dayatıldığı bir dünyada ‘Biz’ diyebilmek. ‘BİZ’ olmak ve benleştirmeye karşı ‘BİZ’ için ölebilmek... Bugün bizim yaptığımız bu. Bin yıllardır süren ve adına sınıf savaşı denilen şey de özünde Ben’le Biz’in savaşı değil mi zaten. Afrika’da, Latin Amerika’da, Avrupa’da, Asya’da ve Anadolu’umuzda ne kadar can verildi. Biz uğruna, biz diyebilmek için... Tarih hep biz diyenlerin destanını yazıyor, geleceğe taşıyor. Ben diyenler ise lanetle anılıyor onun sayfalarında. “Ben” ve “BİZ” aralarında derin bir vadinin olduğu iki karşı yakayız. Tarihin her döneminde olduğu gibi, bugün de bu vadiye Ben’le BİZ sınırlarında gidip gelenler var. Biz ise “BİZ” in zirvesinde “Ben”e karşı savaş naraları atıyoruz...”*

Muharrem’in sözleri ve ardından gerçekleştirdiği feda eylemi, sıra neferinin burjuva ideolojisinin yenilgisine vurduğu tarihsel mühürlerden olmuştur bir kez daha .

Ne diyordu Muharrem: *“BİZ olmak ve benleştirmeye karşı BİZ için ölebilmek...”*

Sıra neferinin zaferi işte budur!

Bu zafer nasıl mümkün oluyor? sorusunun cevabı, Ölüm Orucu şehidi Zeynep Arıkan’ın şu sözlerinde vardır: *“... Şöyle bir geçmişe baktığımda, olumluluklarımı gördüm, olumsuzluklarımı da. Düştüğüm de oldu, kalktığım da. Hızla koştuğum da oldu, yavaşladığım da. Düşse, kalka, koşa, yürüye bu yolu aldım ve bu güne geldim. 19 yaşımdan 32 yaşıma kadar ömrümün en güzel yıllarını örgütümle geçirdim. Ne mutlu bana. Ne mutlu ki, her zaman ailemle oldum...”* (12.11.2011)

Bir başka şehidimiz Ümit Günger ise, şöyle diyor:

“... Yaşamın anlamını bu saflarda öğrendim.

Benim için en güzel yıllar hareketle tanıştığım ve mücadele ettiğim yıllardır. Hareketimiz, tüm güzelliklerin, erdemlerin, değer ve geleneklerin, kahramanlıkların toplandığı aile...”

Sıra neferi, işte o büyük Aile’nin devrime adanmış neferidir ve ‘BİZ’ olma, ömür boyu devrimciliktir. Sıra neferi de “BİZ’in zirvesinde **‘Ben’e karşı naralar atarak’** sesizce devrime yürüyendir.

Nasıl ki, Sabo, Niyazi Dayı ve kahraman şehitlerimiz, devrimci yaşamları boyunca küçük iş büyük iş demeden, konum kariyer hesabı yapmadan çalışmışlarsa, sıra neferi de kahraman şehitlerini örnek alır. ☆

“Devlet mekanizmamıza yeni bir ruh getirmek için şunları yapmalıyız: Birincisi, öğrenmek. İkincisi, öğrenmek. Üçüncüsü, yine öğrenmek.” (Lenin ve Eğitim.- Syf:37)

Örgütün Savaşma Gücünü Daha Yüksekçe Çıkarmak İçin Eğitim Zorunludur

Bir alanda veya birimde, yöneticinin, gelişmeleri iyi takip etmesi, eğitiminin bir parçasıdır. Dünyada ve ülkemizdeki gelişmelere vakıf olacak ki, doğru politikalar üretebilsin. Kitlelere ve insanlarımıza doğru perspektif sunabilsin, doğru kampanyalar örgütleyebilsin, doğru ajitasyon ve propaganda yürütebilsin. Bunları yaparken, eksiklerini ve hatalarını tespit edecek, kendini görecektir. Ve bunlar üzerinden kendi eğitimine, yoldaşlarının eğitime nereden ve nasıl başlayacağına, kimden yada kimlerden başlayacağına karar verecektir. Yani ilk halkayı bulacaktır. Alanını tanıyacak, kendini tanıyacak, yoldaşlarını tanıyacaktır. Tanımadan, bilmeden doğru bir program yapmak mümkün değildir.

Mücadelemizi, insanımızı, halkımızı ilgilendiren her şey, savaşın ihtiyaç duyduğu her konu, yaşanan bütün sorunlarımız hepsi eğitim konusudur

Eğitim ve öğretim konusu, üzerinde, ısrarla durmamız gereken en önemli ihtiyaçlarımızdan ve en temel görevlerimizdendir. Eğitim, örgütün sağlamlılığını, dayanıklılığını, saflığını, korumak için zorunludur. Ve örgütün savaşma gücünü daha yükseğe çıkarmak için zorunludur.

Pratikte karşımıza çıkan birçok sorunun, yete-memenin, yetiştirememenin, eksikliğin, hataların, zaaf-ların çözümü buradadır. Her alanda, düşmanın, ardı arkası kesilmeyen, saldırı ve operasyonları ile karşı karşıyayız. Kan, can pahası kurduğumuz mahallele-rimize, helikopterleri, ölüm mangaları, panzerleri ile operasyon yapıyorlar. Derneklerimize, bürolarımıza ellerinde ağır silahlarıyla giriyorlar, balyozlarla kırıyorlar kapılarımızı. Düzmece ifadelerle, onar onar tutukluyorlar insanlarımızı. Bu nedenle hem iç eği-tim hem kitle eğitim faaliyetine her zamankinden daha çok önem vermek zorundayız. Bilmeliyiz ki; öğren-me ve öğretme faaliyetini, temel bir görev olarak kav-

ramazsak, yıkılanın yerine yenisini yapacak insanları, tutsak düşen yoldaşımızın yerini dolduracak insan-ları eğitip, yetiştiremezsek, düşmanın imha ve tutsak etme politikaları başarıya ulaşır.

Eğitimi, bir bütün olarak, birbirine diyalektik ola-rak sıkı sıkıya bağlı, askeri, siyasi, teknik, kültürel, pratik eğitim tarzında ele almalıyız. Biri birinden daha az önemde olmayan bu eğitimi halklaştırmalıyız. Bütün bu eğitimlerin temeli, halk ve vatan sevgisi-dir, sınıf kinidir, militanlık ve uzlaşmazlıktır. Özgür ve bağımsız bir ülke için, Devrimci Halk İktidarı için, savaşmaktır. Mücadelemizi, insanımızı, halkımızı ilgi-lendiren her şey, savaşın ihtiyaç duyduğu her konu, yaşanan bütün sorunlarımız hepsi eğitimin konusudur.

Teorik, pratik, askeri, siyasi bilgiyle, devrimci ahlak ve kültürle, devrimci yaşam tarzıyla yeni insanı yara-tarak, yeni bir kimlik kazandırma mücadelesidir eğitim.

Pratikte karşımıza çıkan, büyük-küçük bütün sorunları çözme yeteneğini, bilgisini ve becerisini kazandırmaktır.

Doğru düşünmeyi, doğru karar almayı, doğru politikalar üretmeyi öğretmektir eğitim.

Mevzilerimizi militanca savunmayı, militanca çarpışmayı, cüretli ve kararlı olmayı, öğretmektir.

Silah kullanmaktan, Molotof ve bomba yapmaya, istihbarat toplamaktan, kuryelik yapmaya, pankart yazmaktan dergi çıkarmaya, afiş asmaktan, bildiri dağıtmaya, dergi satmaya, okumayı-yazmayı öğretmekten bilgisayar kullanmaya kadar, her şeyi öğretmektir eğitim. Yemek-içmek, oturmak, konuşmak, yatıp-kalkmak, eğlenmek, dinlenmek her şey eğitimin konusudur.

Bire bir kadro çalışması yapmaktan kapı kapı kitle çalışması yapmaya, kitle ayaklanmalarına militanca öncülük etmeye kadar her şeyi öğretmektir eğitim. Adalet için, şehitlerimiz için savaşmayı ve savaşmayı öğrenmek ve öğretmektir eğitim.

Bizim eğitim programlarımız ve yöntemlerimiz, halk gerçeğimiz, insan gerçeğimiz, örgüt gerçeğimiz üzerinden hem bireysel, hem kolektif eğitim olarak şekillenir.

Bizim eğitim anlayışımız, savaşın ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik bir eğitimidir. Yaşamın 24 saatini dolduran çok yönlü bir eğitimidir. Eğitimi, kitabı bilgi öğrenimi olarak değil, bilgiyi uyguladığımızı hayatın zorlukları içinde, pratiğin sorunları içinde ele almalıyız. Her koşulda savaşa hazır kadrolar yaratmayı, yönetici yetiştirmeyi, yönetmeyi öğretmeyi hedefleyen tarzda ele almalıyız. Eğitim, insanı beyniyle, yüreğiyle yeniden yaratmak, demektir. Eğitim, insanın beyninde bilinç ve inanç, yüreğinde coşku ve umut yaratmaktır. Eğitimle;

- Zorluklardan korkmayan,
- Zorlukları göğüsleyebilecek, üstesinden gelebilecek
- Umudu hep koruyan, umudu hep büyüten bir kadro kuşağı yetiştirmeliyiz.

Tek tek alan ve birimlerimizin ihtiyaçlarını, hat ta kişi kişi yoldaşlarımızın ihtiyaçlarını, bire bir halk ilişkilerimizin ihtiyaçlarını karşılayacak, alana özgü, birime özgü, kişiye özgü eğitim programlarımız olmalı.

Burjuvazi, ana okullarından başlayarak bütün eğitim kurumlarıyla, televizyonuyla, basınıyla, sinemasıyla, müziği ile, modasıyla, teknolojiyle tüm insanları belli bir kalıba sokmaya çalışıyor. Elindeki

olanaklar çok güçlü. Kişinin yaşamının bütün alanına hakim oluyor. Her an beynimize girebileceği ağları örüyor. Ve biz, böyle bir düşmanın yarattığı kültürün yerine halk kültürünü, devrimci kültürü inşa etmek istiyoruz. Biz, sadece, iktidara değil, bu düzenin her şeyine alternatifiz. Burjuvazinin, eğitimiyle, yoz kültür bombardımanı ile medyası ile yaratmaya çalıştığı, düşünmeyen, sorgulamayan, kadercisi, suskun, değerlerini unutan, bencil ve bireyci insan tipi yerine; alternatif bir eğitimle, alternatif kişilikler yaratmaya çalışacağız. **Burjuvazi, kendi ideolojisini, yani ekonomi politisini, tarih, toplum, sınıflar konusundaki anlayışını, kültürünü, geniş kitlelere, hayatın içinde yüzlerce olayın, olgunun içine yayarak kabul ettiriyor.** İnsanların kafasını, çarpık görüşlerle doldurarak kendi insan tipini yaratıyor. Biz buna alternatifiz. Biz çarpıklığı ve yanlışlığı değiştireceğiz. Bilimsel olarak, ekonomi-politiği, felsefeyi, toplumları, sınıfları biz öğreteceğiz. Halk değerlerimizi, halk kültürümüzü biz öğreteceğiz. Tarih bilincini biz oluşturacağız.

Eğitim, sadece, teorik, bilimsel doğruları öğrenmek ve öğretmek değildir. Kapitalizmin yarattığı bu kişilik tipini yıkıp, insanlarımızı bu şekillenmenin etkisinden kurtarıp yeni bir şekillenme yaratmaktır. “Yeni insanı” yaratmaktır.

Makarenko ve Krupskaya’nın, eğitimin konusu ve eğitim tarzı üzerine söylediklerine bakalım; **“Bir insanı eğitmek demek, onu yarınların getireceği sevinçlere götürecek dürtü ve heveslerle donatmak demektir... İnsanı eğitmek demek, onda yepyeni bir heves uyandırmak, var olan umutları yeşertmek, onları işe koşturmak demektir, yavaş yavaş daha anlamlı, daha değerli istekler yaratmak demektir.”** (Makarenko, Yaşam Yolu, Syf. 499)

Krupskaya’da şöyle diyor : **“Öğrencilerin kafasını tıkabasa doldurmamız gerekmez. Ama her öğrencinin kafasını temel gerçeklerle doldurmak ve geliştirmek görevimizdir. Kişinin öğrendiği bilgiler kafasına sinmedikçe komünizm boş ve anlamsız bir kelime, komünist ise gereksiz böbürlenmiş bir kişi olmaksızın öteye gidemeyecektir.”** (Eğitim Üzerine, Syf. 280)

Eğitimi, kendi tarihimizden, halk gerçeğimizden, kendi insan gerçeğimizden kopararak ele almayız. Kendi tarihiyle, kendi halkıyla yaşamayanlar, ona sahip çıkmayanlar, devrimci mücadeleyi bu tarihin zenginlikleri üzerine inşa etmeyenler başarı-

ya ulaşamaz. Devrimi ciddiye alan eğitimi de ciddiye alır. Devrimi ciddiye almayanların kitleleri dönüştürme iddiası da temelsizdir.

Eğitimin amacı konusunda şöyle diyor Lenin, “*Siyasal kültürün, siyasal öğretimin amacı; yalancı, önyargıyı ezebilecek ve emekçi yığınların eski düzeni yıkıp kapitalistsiz, sömürücüsüz, toprak ağasız bir devlet kurmasına yardım edecek yetenekte gerçek sosyalistlerin yetiştirilmesidir.*” (Lenin ve Eğitim Syf:14)

Devrim iddiamız, iddiamıza denk düşen bir eğitimi de zorunlu kılar. Mücadelemizi büyütebilmek için, karşılaştığımız güçlükleri alt edebilecek donanımına sahip olmamız gerekir. Bunun için, örgütlülüklerimizi daha da büyütecek ve yaygınlaştıracak, devrime, ilke ve kurallara gönülden bağlı, disiplinli ve fedakarca çalışmayı hayata geçirebilecek insanlara ihtiyaç vardır. Bu insanları yetiştireceğiz.

Başta kendimizi, yoldaşlarımızı, kitleleri kucaklayacak bir eğitim faaliyeti devrimci faaliyetimizin olmazsa olmazıdır.

İdeolojik Sağlamlık, Kapitalizmin Yaydığı Zehrin Panzehiridir

Mücadelenin içinde hangi görevi üstlenmiş olursak olalım, yaptığımız işi ruhsuz ve bezgin bir şekilde yapıyorsak, o işten bir hayır gelmeyeceği açıktır. Olumsuz ruh halleri, olumluluklardan çok daha hızlı yayılır etrafa. Bu yüzden, coşkulu, canlı ve dinamik bir faaliyet sürdürmek zorundayız. Bu coşkulu ruh hali çevresini sarmalayarak dalga dalga genişler. Moral ve motivasyonun olmadığı yerde, coşku ve inançla işlere sarılmadığı yerde kurulan hiçbir ilişki, oluşan hiçbir örgütlülük, öğretilen hiçbir bilgi kalıcı değildir. Kitleler devrimcilerde yüksek moral ve motivasyonu görmeli, onlardan güç almalı, cesaret almalı.

Clauseritz manevi değerlerin önemini şöyle anlatıyor: “*Savaşın en önemli unsurlarından biridir. Bunlar savaşın ruhudur onun bütün varlığına yayılırlar. Tüm kuvvetleri kitle halinde harekete geçiren ve onlara rehberlik eden iradeyi ta baştan etkileri altına alırlar, hatta onunla özdeşleşirler, çünkü iradenin kendisi de manevi bir güçtür. Ne yazık ki bu değerleri kitaplardan öğrenemeyiz (...) onları ancak görür*

Zorluklardan korkmayan, Zorlukları göğüsleyebilecek, üstesinden gelebilecek, Umudu hep koruyan, umudu hep büyüten bir kadro kuşağı yetiştirmeliyiz. Tek tek alan ve birimlerimizin ihtiyaçlarını, hatta kişi kişi yoldaşlarımızın ihtiyaçlarını, bire bir halk ilişkilerimizin ihtiyaçlarını karşılayacak, alana özgü, birime özgü, kişiye özgü eğitim programlarımız olmalı.

hissederiz” (Savaş Üzerine, Syf: 195)

Canlı, dinamik olabilmek, faaliyetimizi, coşkuyla yürütebilmek için, büyük bedeller ödeyerek kazandığımız devrimci değerlerimizden beslenmeliyiz. Onları öğrenip, eğitimimizin bir parçası haline getirmeliyiz. Canlı ve dinamik olmak demek; inançlı, kararlı, coşkulu olmak demektir. Yaptığından coşku duymak demektir.

İnançlı ve kararlı olmaksızın, içi doldurulması gereken kavramlardır. İdeolojik sağlamlık yaratılmadan, manevi değerlerimizi büyütmeden, hiçbir şeyin kalıcı olmayacağını aklımızdan çıkarmayacağız. İdeolojik olarak güçlenmeden ne coşkumuzu büyütebilir ne de örgütlenmede ileri adımlar atabiliriz. Dönüp tarihimize bakacağız, şehitlerimize bakacağız. Aradığımız her şeyi oralarda bulabiliriz. Nasıl öğrenmişler, nasıl yetişmişler, nasıl savaşmışlar, nasıl kanlarıyla duvarlara Umudun adını yazmışlar, inançları ve düşünceleri için, nasıl dünya savaşlarından daha uzun yıllar, ölümle saniye saniye, hücre hücre çatışıp ölümü yenmişler... İşte bütün bunlar bizim tarihimizdir, bunları yapanlar bizim yoldaşlarımızdır. Coşkumuzu büyütecek, öfkemizi bileyecek, bize güç verecek, umut verecek her şey buradadır. İdeolojik sağlamlılık bu tarihe sahip çıkmak, bu tarihi devrimle taçlandırmak sorumluluğudur.

İdeoloji, sınıfların, çeşitli topluluk ve grupların siyaseti, kültürel ve ahlaki, dinsel, felsefi görüş ve düşüncelerinin sistemleşmiş halidir. Bu düşünceler halkların yüzlerce yıllık yaşamları ve kavgaları içinde oluşmuştur. Ve sınıflar mücadelesinin nesnel yasaları tarafından belirlenmiştir. Çağımızın iki karşıt sınıfı burjuvazi ve proleterya sürekli çatışma halindedir ve her sınıf kendi ideolojisiyle diğerini teslim almaya çalışır.

Proleteryanın ideolojisi, bilimsel sosyalizmdir ve bunu Marksizm–Leninizm olarak ifade edebiliriz. Proleteryanın ideolojisini esas alanların, yaşam tarzına, siyasal, sosyal, kültürel tutum ve davranışlarına proleterya ideolojisi yön vermelidir. Çünkü kapitalizm hayatın her alanına sızarak proleterya ideolojisinin beslenebileceği damarları kurutma çabası içindedir.

İdeoloji bir toplumsal biçimlenme aracıdır. İdeolojik çalışmamızın düzeyini sürekli yükseltmeliyiz. İdeolojik gücümüzü artırmalı ve sağlamlaştırmalıyız. Yeni bir kadro kuşağı yetiştirmenin başka bir yolu yoktur. Manevi ve siyasal açıdan sağlam olmak, hataların üstesinden hızla gelebilmenin tek yoludur.

İdeolojik sağlamlık, kapitalizmin yaydığı zehrin panzehiridir. Marksist-Leninist ideoloji, kapitalizmin çürüten yüzünü gösterir. Kapitalizmin mutlak yıkılacağına, yerini sosyalizmin alacağına bilimsel temellerini koyar. Bunun kendiliğinden değil, örgütlenme ve mücadeleyle olacağını anlatır.

Marksist–Leninist ideolojiyi kavrayanlar, karmaşık düğümleri çözebilme yetisine sahip olurlar. Bu ideolojinin ışığı, en umutsuz anlarda dahi bir çıkış yolu sunar devrimcilere. Karanlıklar içinde boğdurmaz. Stalin *“Teori, devrimci pratikle birleştirilmezse, amaçsız hale gelir”* diyor. Ve gene haklı olarak şunu ekliyor: *“Yolu devrimci teori ile aydınlatılmayan pratik, karanlıkta el yordamıyla yürür.”* (Mao, Seçme Eserler 3, Syf:16)

Bireysel Eğitim

Halk arasında kullanılan bir söz vardır. “Boş çuval dik durmaz” denilir. Kendi eğitimimize gereken özeni göstermediğimizde nihayetinde düşeceğimiz durumu anlatan bir sözdür aynı zamanda. Kendini ihtiyaçlarına göre yenilememekte ayak direyenlerin akıbetini tarif eder. İçi boş bir çuval olmak veya içi boş bir çuval haline gelmek karşılaşılan bir durumdur. Burjuva ideolojisi karşısında dik durabilmek, kendimizi donatmakla mümkündür.

Marksist, Leninistler de kimi zaman yanlış yapabilirler; devrimci mücadelenin çıkarlarına denk düşmeyen bir karar verebilirler. Bu o insanın Marksist–Leninist olmadığını göstermez. Ya da tersi söz konusudur. Kimi zamanlar doğru olanı yapmak

veya sadece doğruları savunmak insanı Marksist–Leninist yapmaz. Marksizm–Leninizmi savunmak, ideolojik, teorik, pratik, kültürel bir bütün olarak bakılır Marksist–Leninist kimliğini taşıyabilmek, bu bütünlük içinde olanaklı olur. Kişisel eğitimimizin temeli de buna göre şekillenir.

Her devrimci aynı zamanda kendi eğitiminden de sorumludur. İhtiyaçlarını tespit edip buna göre bir program çıkarabilmelidir. Bir süre sonra bu programın sonucu da kendi üzerindeki değişimler üzerinden değerlendirilebilir. Eğer eğitimimiz, alışkanlıklarımızda, ilişkilerimizde, inancımızda, coşkunumuzda, hiçbir değişiklik yaratmamışsa o, bizim istediğimiz türde bir eğitim çalışması olmamıştır. Öğrendiklerimizin kuru, soyut, teorik bilgi olarak kaldığı anlamına gelir.

O halde nasıl eğitmeliyiz kendimizi?

Öncelikle, teoriyi, güncelle, somutlukla birleştirebilmeyi, öğrendiklerimizi hayatın içinde uygulamayı öğrenmeliyiz. Öğrenmeyle öğretmeyi birleştirip, süreklileştirmeliyiz. Geçmişimizi, tarihi öğrenmeliyiz, bunu, geçmişin temelleri üzerine yükselen bugünü anlamak için yapmak zorundayız. Tıpkı Mahir’in dediği gibi “devrim yapmak için” öğrenmeliyiz. Bir devrimcinin en büyük eğitim aracı kendisidir. Ancak kendi yaşantısı ile örnek teşkil edebilirse, başkalarını da etkileyip eğitebilir.

Yetinmecilik en büyük düşmanımızdır. Çünkü araştırmanın incelemenin önünde engeldir. Öğrenmiş olduklarımızla yetinme anlayışından kurtulmadıkça yeni hiçbir şey öğrenemeyiz. Devrimcinin kendinden memnun olması, teorik ve pratik olarak var olanın üstüne yeni bir şeyler koymaması çürümeyi getirir. Bıkmadan kendimize bu yönlü emek harcamalıyız. Yani, her koşulda öğrenmesini bilmeliyiz. Öğrenmeyi becerebilmek kolay bir iş değildir. Öğrendiklerini uygulamaksa daha da zor bir iştir. Bu gerçeği bilecek hareket etmeliyiz.

Bu zorluğa katlanamayanlar, öğrendikleriyle yaptıkları birbirine uymayanlar, laf ebeliği yapıyor demektir. Üstünkörü, özen göstermeden yapılan çalışmalar, yüzeysel bilgiyle yetinmek ancak laf ebeliğini besler. Laf ebeliği yapanlar, baktığı şeyin özünü inceleme zahmetine katlanmaz ve sürekli sığ sularda kulaç atmaya devam ederler. Bu gerçeği bilecek hep yaşananların gelişmelerin perde arkasında ki yüzünü de görebilme çabası içinde olmalıyız.

Bu yüzden araştırmalı, incelemeli, öğrenmeliyiz. Düzenin sunduğu her bilgiyi sorgulamalıyız, kendi süzgecimizden, bilimsel sosyalizm süzgecinden geçirmeliyiz. Eğitimin asıl ayağı kişinin kendisini eğitmesidir. Yani bireysel eğitimidir. Kollektif eğitimi güçlendirecek olan, besleyecek olan da budur. Bireysel eğitimi ciddiye almamak kapitalizme kapı aralamaktır. Kapitalizm hiç boş durmuyor. Herkese, her vesileyle kendi ideolojisini aşılama çalışıyor. Onun karşısında dik durabilmek için kendi eğitimimize gereken önemi vermek zorundayız.

Eğitim İhtiyaca Cevap Vermelidir

Öncelikle, şunu bilmeliyiz, konum ve kariyerin devrimci mücadelede daha fazla iş yapmaktan başka bir ayrıcalığı yoktur. Bir yoldaşımız ileri bir yönetici de olabilir. İhtiyaç olur, kimse kalmamıştır o yoldaşımız en sıradan işlerimizi yerine getirebilir. Sıfırdan örgütlenme başlatabilir veya bir sempatizanımız yeri gelir, bir birimin alanın yöneticiliğini üstlenebilir.

Yani belirleyici olan yine ihtiyaçlarımızdır. Yönetici ihtiyaçlara cevap veren kişidir. İhtiyaçlara cevap vermiyorsa ve sürekli gerekçeler üretiyorsa, o kişinin konum ve yetkisi ne olursa olsun, aslında orada örgütlülük yoktur. Kadrolaşma ve yöneticilik eğitimimizde bu konuyu öncelikle bilince çıkarmamız gerekir. Çünkü her yönetici, her kadro, her zaman, her yerde iyi bir öğretmen, propagandacı ve savaşçı olmak durumundadır.

Kadro yetiştirirken amaç, devrimin sorunlarını çözebilecek insanlar yetiştirmektir. Çünkü Che'nin vurgu yaptığı gibi, devrimin belkemiğini kadrolar oluşturur. Devrimci kadroları ve yöneticileri çoğaltmak devrimimizin de garantisi olacaktır. Hiç okuma yazma dahi bilmeyen bir halkı eğitip kadrolaştıran Mao'nun bu konuya dair ifade etikleri önemlidir ve aynı zamanda bir deneyimi yansıtır. “...onbinlerce kadro ve yüzlerce yetenekli kadro önder yetiştirmeliyiz. Bunlar Marksizmi–Leninizmi sıkı bir şekilde kavramış, siyasi bakımdan uzak görüşlü, çalışmada yetenekli, fedakarlık ruhuyla dolu, sorunları tek başlarına çözebilen, güçlükler karşısında yılmayan, ve millete, sınıfa ve partiye hizmet etmede sadık ve kararlı kadrolar ve önderler olmalıdırlar. Böyle kadrolar ve önderler bencillikten, bireyci kahramanlıktan, gös-

**“Bir insanı eğitmek demek, onu yarınla-
rın getireceği sevinçlere götürecek dürtü ve
heveslerle donatmak demektir... İnsanı eğit-
mek demek, onda yepyeni bir heves uyan-
dırmak, var olan umutları yeşertmek, onla-
rı işe koşmak demektir, yavaş yavaş daha
anamlı, daha değerli istekler yaratmak
demektir.” (Yaşam Yolu, Syf. 499)**

terişten, tembellikten, pasiflikten ve sekte kendini beğenmişlikten arınmış, fedakar milli kahramanlar ve sınıf kahramanları olmalıdırlar.” (Mao Seçme Eserler 1 – Syf: 389-390)

Kitle içinde yada kendi insanlarımız içinde, eğitim faaliyetimizi sürdürürken, “bundan kadro olmaz”, “bu gelişmeye açık değil” gibi söz ve düşüncelerle, önyargılı, kaba, adaletsiz yaklaşamayız. Bu ahlaki değildir. Üstenci, kendini beğenmiş, küçük burjuva ukalalıdır. Önyargılar beraberinde yanılıgyı getirir. Devrimci, diyalektik düşünür. Her şeyin durum değiştireceğine inanır. Bunun siyasal ve bizim açımızdan pratik yorumu nedir? Bu, herkes değişir, herkes eğitilebilir, herkes savaştırılabilir demektir. Böyle düşünmek için, kişinin önce kendisinin değişime ihtiyacı vardır. Buna inanması gerekiyor. Kişinin öğrenme ve öğretme isteği belirleyicidir. Yani öğrenmesini bilmeyen öğretmez. Değişime inanan değişemez ve değiştiremez. Öğretme isteği duymayan öğrenme ihtiyacı da hissetmez.

Belirsizliklerden, ikircikli davranışlardan kurtulmak kendine güvenle sağlanır. Kendine güvenmek, bilgidir, tecrübedir, doğru yöntem, doğru önderliktir. Bu da ancak eğitimle sağlanabilir.

Yönetici, bir insanı eğitebileceği, değiştirebileceği güvenini taşımalıdır. Bu güveni duyabilmesi boş iddialarla, talimatlarla olmaz. Böyle bir güvenin temeli öncelikle istemek ve gerekli olan bilgidir, yöntem öğrenmektir, tecrübedir. Bunları çevresindekilere taşımakla yükümlü olan sorumlu ve yönetici insanlardır.

Bir alanda veya birimde, yöneticinin, gelişmeleri iyi takip etmesi, eğitiminin bir parçasıdır. Dünyada ve ülkemizdeki gelişmelere vakıf olacak ki, doğru politikalar üretebilsin. Kitlelere ve insanlarımıza doğru perspektif sunabilsin, doğru kampanyalar örgütleyebilsin, doğru ajitasyon ve propaganda yürü-

tebilsin. Bunları yaparken, eksiklerini ve hatalarını tespit edecek, kendini görecektir. Ve bunlar üzerinden kendi eğitimine, yoldaşlarının eğitime nereden ve nasıl başlayacağına, kimden yada kimlerden başlayacağına karar verecek. Yani ilk halkayı bulacak. Alanını tanıyacak, kendini tanıyacak, yoldaşlarını tanıyacak. Tanımadan, bilmeden doğru bir program yapmak mümkün değildir. Doğru bir pratik yaratılamaz, sağlam bir örgütlenme oluşturulamaz. Tanımak için, insanları dinleyecek, geçmişe bakacak, yerinde gözüyle görecektir. Pratikte sınayacak. Eğitim programını, insan istihdamını buna göre yapacak. Yöneticinin görevi, eğitmek ve kadrolaştırmaktır

Halkı Örgütlemeli Eğitimi Halklaştırmalıyız

Dayı 2006 Yeni Yıl Mesajı'nda şöyle diyordu: *“Her şeyden önce kendi saflarımızda halk kitlelerini örgütlemenin önemini içselleştirmeliyiz. Örgütlenme silahına sıkıca sarılmadan ekonomik, demokratik, ideolojik, politik, askeri hiçbir alanda mesafe alamayız”*

Devrim, kuşkusuz, kitlelerin eseri olacaktır. Devrimi, örgütlenmiş halk başarabilir. Dayı'nın dikkat çektiği gibi öncelikle halkı örgütlemenin önemini içselleştirmeliyiz. Bunun birinci ayağı halka gitmekten geçer, ikinci ayağı ise halkın eğitimidir.

Ancak bunlar sorunsuz olmayacaktır. Ciddi engellerle karşılaşacağız. Bu engellerin bir ayağını fiziki baskılar oluştururken ikinci ayağınıysa düzenin halkları kendi çıkarları doğrultusunda “eğitme” çabası oluşturmaktadır. Ki, karşımızdaki en büyük engel budur.

Oligarşinin yalanlarının ve demagojisinin kitleler üzerindeki etki gücü fazladır.

Düzenin, kitleleri nasıl etkilediğini, kendine çektiğini kavrayabilmeliyiz ki, onların etkisini sınırlandırıp tersine çevirebilelim. Karşıt yöntemler geliştirebilelim.

Sık sık kitlelerin apolitikliğinden söz ederiz. Ancak, böyle görünen pek çok insanın birçok konu hakkında bir fikri vardır. Düzen hiç kimseyi boş bırakmaz. Kitlelerin beynini bir biçimiyle kendi ideolojisine uygun hale getirir. *“Okulda insanlar imal edilir. İnsan yapma olayına eğitim denir. Aile çevresi, sinema, televizyon, tiyatro, radyo, gazeteler, kitap-*

lar ve afişler de bir anlamıyla okuldur. Yani tüm bilgi ileten yerler okuldur” (Düzene Uygun Kafalar Nasıl Oluşturulur? Syf:5) Kitleler yine, semtindeki halktan, eşraftan, kahvedeki emekli memurdan, düzen partilerinden öğrenir. Düzen, kendine uygun kafalar yetiştireceği pek çok araca ve yönetime sahiptir. Buralardan kitlelerin beynine nüfuz eder. Bu yüzden düzenin kitle çalışmasını küçümsememeliyiz.

Bizimse buna karşılık, büyük bir emek ve özveriyle, enerjiyle çalışmamız gerekir. Okullardaki ders programına, gazete, radyo ve televizyon programlarına, düzen partilerinin yalan ve demagojilerine karşı, beynimizi kirletmelerine karşı, kendimizi savunmamız gerektiğini, kitlelere bir biçimde anlatabilmeliyiz. Kitle çalışmasında bunlar önemli yer tutarlar.

Düzen, kitlelerin en acil, en temel ihtiyaçlarını ve taleplerini demagoji yoluyla istismar ettiği içindir ki kitleleri kazanmayı başaramaz. Halkın, düzen partilerine oy vermesi, düzenin halkı kazandığı anlamına gelmez. Kitlelerin sorunları ve talepleri, yaşadığı ekonomik, sosyal, kültürel sorunlar düzen partilerini ilgilendirmez. Kitleler, onları iktidara götürecek oy deposudur sadece. Gerçek ihtiyaçları ile ilgilenmezler ama bu ihtiyaç ve talepler üzerinden demagoji yaparlar. Yalan söylerler, sahiplenir görünürler. Kapitalizm böyle işler.

Biz, halkı bu konuda eğitmek, bu yalan ve demagojiyi halka anlatmanın yöntemlerini bulmak zorundayız. Kitlelerin beynine, ruhuna, iç dünyasına girmek zorundayız. Onların manevi değerlerini devrimci değerlerimizle birleştirmek, “böyle gelmiş böyle gider” kaderciliğini yıkmak zorundayız. Lenin'in sözleriyle: *“Bizim görevimiz, kapitalistlerin her direnişini kırmaktır; yalnız askeri ve politik değil, aynı zamanda en derin ve güçlü olan ideolojik direnişini. Eğitim alanında çalışan arkadaşlarımızın görevi, kitlelerde bu değişmeyi gerçekleştirmektir.”* (Lenin ve Eğitim Syf: 256)

Nasıl düşünüyor? Nasıl yaşıyor? Nasıl etkileniyor? Bunları öğreneceğiz. Öğreneceğiz ve değiştireceğiz. Halkımızın düzen partilerinden değil bizden etkilenmesini sağlayacağız. Haklı olan biziz, doğru olan biziz, çok olan biziz. Bu “çok” örgütlü güç olduğunda kazanacak olan biziz. Halkın örgütlü gücünü yaratacağız. Kitleleri eğitip bilinçlendirdikçe, halk örgütlülüklerini arttırdıkça, silahlı mücadeleyi yükselttikçe,

ekonomik-demokratik talepleri etrafında halkı örgütledikçe, kitleler, kapitalist ideolojinin etkisinden çıkıp, devrimci ideolojinin etkisine girecektir. Kitlelerin bu durumu, kendiliğinden değişmeyecek, değiştirecek olan biziz.

Düzen, tüm gücüne rağmen yinede zayıftır. Çünkü adaletsizdir, meşru değildir. Gerçekleri anlatacağız. Halkı kendi ekonomik demokratik çıkarları için mücadeleye katacağız.

Kitle eğitiminde esas alacağımız ana mesaj; Ülkemizin, demokrasi ve bağımsızlık sorununun, halkımızın beslenme, barınma, eğitim ve sağlık sorunlarının ancak devrim ve sosyalizmle çözülebileceğini göstermek, örgütlenirsek, birleşirsek devriminin kazanılacağına ikna etmek olmalıdır. Eğitim faaliyetimiz, bu inancı ve güveni yaratmayı başarabilmelidir.

Bunu başarabiliyorsak eğer doğru yoldayız demektir. Halkı eğitmeye çalışanlar, halktan öğrenmeyi de başarmış demektir. Ancak halktan öğrenmeyi ve öğretmeyi başarabilenler halkta güven oluşturabilirler. Halkla aramızdaki eğitim dili, karşılıklı öğrenme öğretme sürecinden sonra yeni bir biçim alır, hem öğretene hem öğreneni geliştirir. Bu bağı kurabildiğimiz oranda kalıcı ilişkiler de yaratabiliriz.

Her dönem, halkın kimi kendiliğinden eylemleri olur. Ayaklanmalar, direnişler yaşanabilir. Ama asıl önemli olan açığa çıkan bu örgütsüz öfkeyi ve potansiyeli örgütlemektir. Giap'ın aktarımlarıyla, Ho Chi Minh'in kadroların kitle çalışmasındaki sonuç alıcılığına dair yaklaşımı öğreticidir. ***“Ho Chi Minh, hareket genişlerken, çalışmanın örgütlenmesine özel bir dikkat gösterdi. Ve eylemcilerle kadroları yakinen izledi. Sık sık ‘Hareket yükselen bir dalgaya benzer’ derdi. ‘Eylemciler toprağa saplanmış sırtıklar gibidirler, sadece bu sırtıklar sayesinde, suyun getirip bıraktığı, kumlar, dalga geri çekildiğinde elde tutulabilir.’*** (Halk Savaşının Askeri Sanatı, Giap, Syf: 35)

Gerek teorik, gerekse pratik içindeki eğitim süreci, sorunsuz olmayacaktır. Ama örgütlenmede karşılaştığımız sorunlara bir felaketmiş gibi yaklaşmamayı öğrenmeliyiz. Karamsarlık, umutsuzluk gücümüzü zayıflatır. Doğru düşünmemizi, doğru karar almamızı engeller. Adım atmamız sorunlarımızı adım adım çözerek ilerlememize bağlıdır. İşleri şansa ve akışına bırakmadan, insiyatifli ve iradi olacağız.

“Ho Chi Minh, hareket genişlerken, çalışmanın örgütlenmesine özel bir dikkat gösterdi. Ve eylemcilerle kadroları yakinen izledi. Sık sık ‘Hareket yükselen bir dalgaya benzer’ derdi. ‘Eylemciler toprağa saplanmış sırtıklar gibidirler, sadece bu sırtıklar sayesinde, suyun getirip bıraktığı, kumlar, dalga geri çekildiğinde elde tutulabilir.’ (Halk Savaşının Askeri Sanatı, Giap, Syf: 35)

Kitleler tecrübe ve sezgilerine dayanarak sürekli karşındakileri test ederler. Halkımız, üslup ve davranışları ile not verir insanlara. Söylediği ile yaptığı bir olmayanlara güvenmezler. Halkımızın gözünden hiçbir zaafımız, eksiğimiz ve yanlışımız kaçmaz. Kitleleri etkileyecek, onlara sözünü dinletecek, saygı ve sevgi oluşturacak özü sözü bir olan yöneticilerdir.

Yaşam tarzımız, ilişkilerimiz, üslubumuz, giyim kuşamımız, oturup kalkmamız yoz kültüre, bireyciliğe, tüketiciliğe alternatif olmalıdır. Örnek olabilmek, en iyi eğitim aracıdır. En etkileyici kitaplardan daha etkilidir. Kitlelerin düşüncelerine, önerilerine, yaratıcılığına, hislerine değer vermeliyiz. Güveni, sevgiyi, saygıyı böyle kazanacağız. Kitlelerden kopuk olanlar, sadece çağrılar yağdırarak, nutuklar atarak, keskin sloganlarla ajitasyon çekenler asla kitleleri kazanamaz, kitleleri eğitemezler. Halkımız, ağızdan çıkan her sözün hayat bulmasını bekler, buna inanır, bununla ikna olur.

Kitlelerle bağ kurmak, onları bilgilendirmek, dergi vermek, bildiri dağıtmak, afiş asmakla olmaz sadece. Onların yaşadığı evlerde, sokaklarda onlarla birlikte olmaktır. Onlarla soluk alıp vermek, her fırsatta, her vesile ile onlara yoksulluğumuzun, sorumlusunun bu düzen olduğunu, kurtuluşun devrimde olduğunu anlatmak zorundayız. Sıcak, samimi bağlar kurmak, onların sorunlarının çözümünde yardım etmek, kibirlilikten uzak dostça yaklaşımdır. Kitlelerin nabzını tutmak ancak böyle mümkündür. Stalin'in deyişi ile: ***“Bir devrim yapabilmek için önder bir devrimci azınlık gereklidir, ama en kararlı en enerjik ve en yetenekli bir azınlık bile, en azından milyonların edilgen desteğini sağlayamamışsa çaresizlik içerisinde kalır”*** (Stalin Üzerine Gerçekler- Syf 76)

Yoksul gecekondu semtlerinde yaşayan halkımız, işçiler, memurlar, kısacası bütün emekçi halk, adaletsizliğe, eşitsizliğe karşı hoşnutsuz ve öfke doludur. Ama örgütsüzdür. Örgütsüz olduğu için kendi gücünün farkında değildir. Bilinçsiz olduğu için düzen partilerinin etkisindedir. Bu tabloyu biz değiştireceğiz. Ev ev, sokak sokak, mahalle mahalle, gerekirse kişi kişi çalışma yapacağız. Halk okullarımızı kuracağız. Halkın Devrimci iktidarını kurmak için, halkımızı, kadını, erkeği, genci, yaşlısı ile örgütleyeceğiz ve eğiteceğiz. İşsiz gençliği örgütleyecek ve eğiteceğiz. Onların, kapitalizmin dişleri arasında yok olmasına izin vermemeliyiz. Değişeceklerine, dönüşeceklerine, korkularını aşıp savaşıacaklarına inanacağız. Biz de daha dün onlardan biriydik. Biz nasıl değiştiysek onlarda değişecektir. Biz değiştirme gücümüze inanacağız, eğitimimize güveneceğiz. Büyük bir sabırla, ıgneyle kuyu kazar gibi örgütleyecek ve eğiteceğiz. Halk, ileri ve geri yanlarıyla, değerleri ve geçim derdinin, yoksulluğun, getirdiği, yozlaşmalarla, bireycilik ve fedakarlıklarıyla halktır. Halkta, bunlardan yalnız birini, yalnız bir tarafı gören, halka bütün olarak bakmıyor demektir.

Dayı, kitlelerin eğitimi konusunda şöyle diyor: *“Kitleleri eğitmenin, topluluk psikolojisi yaratmanın onlarca biçimi vardır. Bu yolların belirlenmiş, tek düzeleşmiş bir biçimi olamaz. **Kitleleri eğitmek, bir araya getirmek, güç oluşturmak ve seferber edebilmek temel ölçü olmalıdır.** Hangi biçimde ve görünümde olursa olsun buna hizmet eden her türlü mücadele aracını ve yöntemini ustalıkla değerlendirmesini bilmeliyiz.”*

Lenin’in sözleriyle: *«Bizim görevimiz, kapitalistlerin her direnişini kırmaktır; yalnız askeri ve politik değil, aynı zamanda en derin ve güçlü olan ideolojik direnişini. Eğitim alanında çalışan arkadaşlarımızın görevi, kitlelerde bu değişmeyi gerçekleştirmektir. (Lenin ve Eğitim Syf: 256) ☆*

Halk ve Vatan Sevgisi Enternasyonalizm ve Sol

Halk Ve Vatan Sevgisi; Emperyalizme Ve Oligarşiye Karşı Vatanın Bağımsızlığı, Halkın Özgürlüğü İçin Mücadele Etmektir!

“Çünkü, Türkiye’nin dış politikası 50 yıldır tam bir ulusal onursuzluk ve uşaklık damgasını vurmuştur. Ekonomisinden askeri ihtiyaçlarına, siyasi kararlarına kadar her noktada emperyalizme bağımlı hale getirilmiştir. Öyle ki, düzen partileri iktidar olmak için Amerikan başkanından onay alır hale gelmişlerdir.

Emperyalizme bağımlılığın bir sonucu olarak yeraltı-yerüstü kaynaklarımız emperyalist tekellerin talanına açılmış; topraklarımız emperyalist askeri üslerle doldurulmuş; genç evlatlarımız Kore’de emperyalizmin çıkarları için kırdırılmış; Birleşmiş Milletler’de Türkiye Cumhuriyeti temsilcileri **halkların bağımsızlığı aleyhine** oy kullanmıştır. Emperyalizmle girilen bağımlılık ilişkileri sömürü ve zulmün ekonomik, sosyal ve siyasal temelidir. Demokrasi, bağımsızlıktan ayrı düşünülemez. Ülkenin bağımsızlığı, demokrasinin de temelini oluşturur. Demokrasiyi gerçek temellerine oturtmak, bağımsızlığı sağlamak için, ulusal onurumuzu korumak için (...)” (Halk Anayasası Taslağı 2. basım, syf: 22-23).

Oligarşiye, oligarşinin arkasındaki desteğe karşı koymak gerekir. Bunun kolay olmadığı açıktır. Ülkemiz halkları Milli Kurtuluş Savaşı’nda bedel ödeyerek bağımsızlığını kazanmıştır. Dünyanın bütün bağımsızlığını kazanan ülkeleri, mücadele ederek, savaşarak işgalcileri ve işbirlikçileri kovmuşlardır. Bunu gerçekleştirebilmek için halk ve vatan sevgisi olmazsa olmazların başında gelmiştir. Tüm deneyimler bunu

defalarca kanıtlamıştır.

Tabi ki bunun maddi temeli vardır. Vatan ve halk sevgisi soyut kavramlar değildir. Tarihsel süreç içerisinde şekillenen somut kavramlardır. Vatan ve halk kavramları farklı dönemlerde ortaya çıkmış olmakla birlikte, tarihsel süreçte, yani sınıflar mücadelesi içinde ideolojik, politik ve kültürel olarak birbirini etkileyerek iç içe geçmiştir. O nedenle, Marksist-Leninistler olarak vatan ve halk kavramlarını birlikte kullanmayı tercih ederiz.

Lenin, vatani şöyle tanımlar; **“Politik, kültürel ve toplumsal olarak aynı çevreyi paylaşan insanların üzerinde yaşadıkları toprak.”** Vatan kavramı, **ulus kavramının ortaya çıkmasıyla** şekillenmiştir. Ancak burjuvazinin, emperyalizm döneminde, gerileşmesiyle birlikte, diğer bir ifadeyle kapitalizmin, ulus ve toprak anlayışını terkedip, evrensel bir özellik kazanmasıyla birlikte vatan ve halk özellikleri de kalmamıştır.

Halk ise burjuvazi tarafından ezilen sömürülen aşağılanan, oligarşik devletin her türlü baskı ve zulmü altında yaşamaya mahkum edilen, içinde çeşitli sınıfsal katmanları olan, sınıfsal bir özelliğe sahiptir.

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi vatan ve halk kavramları tarihsel süreç içerisinde iç içe geçmiş, birbiriyle bütünleşmiştir. O nedenle, vatan kavramının ger-

çek savunucuları ve hatta sahipleri başta proletarya olmak üzere ezilen halklardır. Tarihteki sınıflar mücadelesine baktığımızda zaten bunun böyle olduğu çok açık şekilde görülecektir.

Lenin, emperyalizm çağının aynı zamanda proleter devrimler çağı olduğunu söyler. Ve tarih de Lenin'i doğrulamıştır. İşte tüm tarihsel süreç içerisinde ezilen halklar ve onların üzerinde yaşadığı vatan toprakları emperyalizmin saldırılarının, işgallerinin hedefi oldu. Emperyalizmin, saldırı ve işgallerle amaçladığı, halkların emeğini ve vatan topraklarının zenginliklerinin sömürsüyü. Vatan işte bu nedenle ve doğal olarak, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarının en önemli kavramlarından birisi oldu. Kuşkusuz emperyalizm çağında burjuvazinin, kendi sömürü çıkarları gereği vatana halkına yabancılaştırması belirleyici bir rol oynadı. Halklara kozmopolit bir kültür dayatıldı.

Emperyalizm, vatan ve vatanseverlik kavramlarını gerek halkların sömürsünde gerekse de kendi aralarındaki paylaşım savaşlarında, çatışmalarında kullanmaktan hiç vazgeçmedi. Amaç halk kitlelerini aldatmak, sömürüyü gizlemektir. Gerçekte ise bunun vatan ve vatanseverlikle hiçbir alakası yoktur. Ve emperyalistler 1. ve 2. paylaşım savaşlarında kendi halklarını vatan-vatanseverlik demagojisi ile aldattılar.

Vatan ve halk kavramları farklı tarihsel dönemlerde oluşmuş olmakla birlikte, özellikle de 20. yüzyılda, birbirinden ayrı düşünülemez, ayrı ele alınamaz bir bütünlük oluşturmuştur. Kuşkusuz bu, bir anda değil, teorik ve pratik olarak tarihsel süreç içerisinde gerçekleşmiştir.

Aynı vatan toprakları üzerinde yaşayan halklar, genellikle tek bir millet ve ulustan oluşmazlar. Ancak, vatan toprağı üzerinde yaşayan halklar, birçok milliyet ve ulustan oluşmuş olsalar da, ulusal değil, sınıfsal bir özelliğe sahiptirler. Ülkemizdeki gibi çok uluslu topraklarda halklar, onu oluşturan milliyet ve uluslar, tüm sınıfsal katmanlar aynı toprağı paylaşmakla kalmamakta, aynı yoksulluğu-sömürüyü de paylaşmakta ve yaşamaktadırlar. Ve bu nedenledir ki, ezilen-sömürülen halkların düşmanı da ortaktır. Bu ortak düşman ise, emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşidir.

İşte, vatan ve halk kavramları bu gerçeklik ve mücadele içinde şekillenmektedir. Diğer bir ifadeyle sömürü ve zulmün olduğu yerde özgür bir vatan-dan söz edilemeyeceği gibi, işgal altındaki topraklarda

da özgür bir halktan bahsedilemez.

Emperyalizmin İşbirlikçisi Oligarşinin Tarihi, Halka Ve Vatana İhanetin Tarihidir

Oligarşi ve ona bağlı bütün kurumlar hemen her fırsatta vatan, bayrak kavramlarını ağızlarından düşürmezler. Vatansever oldukları yalanını sürekli kullanmakla birlikte, en çok da halka yönelik zulüm ve sömürülerini arttırdıkları dönemlerde kullanırlar. Yalnız ülkemizde değil, emperyalizmin ve işbirlikçisi iktidarların olduğu tüm ülkelerde bu böyledir.

1940'lı yıllarda emperyalizmle girilen ilişkiler ve yapılan ikili anlaşmalarla ülkemiz yeni-sömürgecilik ilişkileri içerisine sokulmuştur. Emperyalizmle yapılan işbirliği ile vatanımızın, yeraltı-yerüstü zenginlikleri emperyalist tekellere peşkeş çekilmiştir. İşbirlikçi oligarşi, emperyalizmle girdiği her türlü sömürü ilişkisini-anlaşmasını, vatanın- "**halkın çıkarlarına yapılan anlaşmalar**" gibi göstermiştir. Bunda başarılı da olmuştur. Gerçekte olan ise yapılan askeri, ekonomik, siyasi açık-gizli anlaşmalarla vatanımız sadece ekonomik olarak değil, siyasi olarak da emperyalizme teslim edilerek, bağımsızlık tamamen yok edilmiştir.

1940'ların ortalarından sonra emperyalizm topraklarımıza tankıyla, topuyla değil, işbirlikçi oligarşiyle anlaşarak giriyordu. Yapılan anlaşmalarla başta ordu, polis, parlamento olmak üzere devletin bütün kurumları emperyalizm ve işbirlikçi oligarşinin çıkarlarına göre yeniden şekillendirildi. İşbirliğine uygun hale getirilen kurumların sözde **ulusal-millî** etiketleri ise sadece emperyalist **işgalin gizlenebilmesinde ve halkların aldatılmasında** kullanılmaktaydı. Gerçekte ise söz konusu kurumların ulusallıkla-millilikle hiçbir alakaları kalmamıştır.

Vatan ve vatan sevgisi, emperyalizm ve oligarşi için sadece bir demagoji malzemesidir. Çünkü oligarşi, kendi çıkarları için emperyalizmle işbirliği içine girek vatanın bağımsızlığını tamamen yok etmiştir. Emperyalizmle ekonomik, siyasi ve askeri temelde yapmış olduğu anlaşmalar ve girmiş olduğu ilişkiler içerisinde ulusal kimliğini ve tüm değerlerini yitirmiştir. Emperyalizm, gerçek anlamda bir işgalci durumundadır ve halklarımızı sömürerek yaşamını sürdürmektedir. Emperyalizm ve işbirlikçisi oligar-

şı, sömürü sistemlerini korumak, sürdürebilmek için, halka karşı tam bir terör uygulamaktadır. Kontrgerilla devleti ile uyguladıkları halk düşmanı politikalarını, vatan-millet için yaptıklarını propaganda etmişlerdir. Devrimcilerin katledilmesini, halkların azgınca sömürülmesini hep vatanın bütünlüğü ve milletin birliği-beraberliği adına gerçekleştirdiklerini söylemişlerdir.

Kısacası, faşist uygulamalarını halka dayatırken hep vatan, bayrak, millet kavramlarını kullanmayı özellikle tercih etmişlerdir. Bunun nedeni ise sömürü düzenlerini sadece zora dayanarak sürdüremeyeceklerini bilmelerindendir.

Oligarşi, "ne kadar çok vatansever olduğu" demagojisine inandırıcılık kazandırmak için, her türlü yoz ve aşağılık yönetime başvurmaktan kaçınmamıştır. Öyle ki, futbol ya da diğer spor karşılaşmalarından asker cenazelerine... hemen her şeyi kullanmaktadır. Amaçlanan ise kitlelerde bilinç bulanıklığı yaratmaktır. Çünkü bunu başardıkları oranda işbirlikçiliklerini gizleyebilecek, sömürülerini sürdürebileceklerdir.

Oligarşinin Tarihi, Vatana Ve Halka Düşmanlığın Tarihidir

Bugün devrimciler dışında hiç kimse "ABD Defol Bu Vatan Bizim", "Ne ABD, Ne AB Bağımsız Türkiye" demiyor ve bu doğrultuda mücadele etmiyor. Devlet bağımsızlık isteyen ve bunun için mücadele eden devrimcilere yönelik terör estirmekte, linç girişimleri tertiplenmekte; katletmekte, tutuklayıp F Tipi hapishanelerde tecrit işkencesine tabi tutulmaktadır. Oligarşinin tarihi, vatana ve halka düşmanlığın tarihidir.

Vatanımız işgal altında, vatan toprakları üzerinde yaşayan halklarımız ise, dizginsiz bir terör ve sömürü içinde yaşamaktadır. Emperyalizmle işbirliği içindeki oligarşi, vatanımızda yaşayan Türk, Kürt, Laz, Arap... tüm ulus ve milliyetlerden, Alevi, Sünni ve diğer tüm inançlardan emekçi halklarımızı faşizmle yönetmektedir. Halklarımız sadece yoğun bir sömürü içinde açlık ve yoksullukla bırakılmamakta, aynı zamanda kültürel ve ulusal baskı-asimilasyona tabi tutulmaktadır.

Bağımsızlık bayrağını biz devrimcilerin taşıdığını sadece teoride değil, pratikte de tüm halk kitlele-

Yapılan anlaşmalarla başta ordu, polis, parlamento olmak üzere devletin bütün kurumları emperyalizm ve işbirlikçi oligarşinin çıkarlarına göre yeniden şekillendirildi. İşbirliğine uygun hale getirilen kurumların sözde ulusal-millî etiketleri ise sadece emperyalist işgalin gizlenebilmesinde ve halkların aldatılmasında kullanılmaktaydı. Gerçekte ise söz konusu kurumların ulusallıkla-millîlikle hiçbir alakaları kalmamıştır.

rine göstermeliyiz.

"Nasıl silahını yitiren ordu, orduluk niteliğini yitirirse, yurtseverlik coşkusu taşımayan devrimci de devrimcilik niteliğini yitirir". Mahir Çayan'ın söyledikleri çok açıktır. Vatanseverlik olmadan devrimcilik de olmaz. Evet, hem tarihsel hem de pratik olarak gerçek vatansever devrimcilerdir.

Vatan ve halk için kendini feda etme, hiçbir kişisel çıkar gözetmeksizin nice zorluklara göğüs germe gibi erdemlere sahip olan sadece devrimcilerdir.

Devrimcilik, yüksek bir ahlak ve namus anlayışına sahip olmaktır.

Devrimcilik, başta yoksullar olmak üzere, tüm halk kesimlerini, üzerinde yaşadıkları vatanın bağımsızlığı ve kendi sınıf çıkarları için eğitmek, bilinçlendirmek ve sömürücülere karşı savaşmak-savaştırmaktır.

Biliniz ki, bağımsızlık ve özgürlük, onu kazanmak için gerekli bedelleri göze alan ve kendini durmadan eğitenlerin ve öğrendiklerini hayata geçirenlerle kazanılır. Emperyalizm ve oligarşiyle açık bir hesaplaşmaya girmeden, gereken özveriyi, inancı, sabrı göstermeyenler, tüm bedelleri ödemeyi göze alamayanlar zafer de kazanamazlar.

Çünkü, burjuvazi yüksek bir sınıf bilincine ve yüz yılların iktidar-yönetme deneyimine sahiptir. Burjuvazi sömürü sistemini bu deney ve bilinçle sürdürmektedir.

Oligarşi, Türkiye halklarının öncü gücü olan devrimci hareketi yok etmek için savaşa bu ciddiyette yaklaşmakta, sonuç almak için elindeki tüm güçleri

kullanmaktan geri durmamaktadır. Devrimci hareket ideolojisine ve halka olan güveniyle, halk ve vatan sevgisiyle, kazanmaya olan inançla, emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşını kararlılıkla sürdürmektedir.

Devrimci hareket üzerinde yaşadığı vatan topraklarındaki görevlerini yerine getirme sorumluluğuyla hareket etmektedir. Vatanımız, emperyalizm ve onun işbirlikçisi oligarşinin işgali altındadır. Halkımız, emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşi tarafından tutsak edilmiştir. Onun içindir ki, savaşımız anti-emperyalist, anti-oligarşik halk savaşı olacaktır. Biz, sömürünün ve zulmün olmadığı bir vatan için savaşıyoruz. Bu savaş sadece biz Marksist-Leninistlerin değil, aynı zamanda Türkiye ve Kürdistan topraklarında yaşayan sömürü ve zulüm altında olan tüm halkların savaşıdır.

Kuşkusuz emperyalizmin yok oluşu birden bire tek vuruşla olmayacaktır. Hedefe, emperyalist sömürü zincirinin en zayıf halklarının kırılmasıyla adım adım varılacaktır. Çünkü günümüz de dünyanın ezilen halklarının devrimci savaşının karşısındaki en büyük düşman emperyalizmdir. Bu gerçek ülkemiz için de geçerlidir. Ülkemizde emperyalizm, dışımızdaki bir olgu yani dış düşman değil, iç düşmandır. O nedenle emperyalizmi ülkemizden kovmak demek, onunla işbirliği içinde olan oligarşiyi de kovmak demektir.

Emperyalistler, devrimlerin gelişmesini engellemek, halkları teslim almak için dünyanın hemen her yerinde devasa bir terör uygulamaktadır. Yüzmilyonları açlıkla, yoksullukla, önlenebilir hastalıklarla, uyuşturucuyla ve bunların yetmediği yerde halkları birbirine düşmanlaştırarak, çatıştırarak kırdırmaktadır. Sadece fiziki olarak yok etmekle de yetinmemekte, ideolojik olarak da teslimiyeti dayatmaktadır. Çünkü emperyalist sömürü zincirinin halkalarının kırılması, ülkelerin bağımsızlığı, halkların özgürleşmesi demektir...

“(...) Proletarya ve emekçi halk ancak milli kurtuluşu sağlayarak kendi kurtuluşuna kavuşabilir. Çin’in zaferi ve istilacı emperyalistlerin yenilgisi, öbür ülke halklarına da yardımcı olacaktır. Bu yüzden milli kurtuluş savaşlarında, yurtseverlik, enternasyonalizmin uygulamasıdır.” (Mao Zedung Seçme Eserler 2, syf: 203)

Evet, vatanın kurtuluşu için mücadele, tüm halkların kurtuluşu için mücadeledir. Kendi vatan toprağımızda emperyalizme ve oligarşiye vuracağımız her darbe, aynı zamanda dünya halkları için de vurulmuş

bir darbe olacaktır. Ve yine, emperyalist sömürü zincirinde kırılacak her halka, diğer zayıf halkların kırılmasını da yakınlaştıracaktır.

Halk Ve Vatan Sevgisi Sınıf Ve Tarih Bilincidir

İnsana halka karşı duyulan sevgi ve sorumluluk, kendisini vatanseverlikte somutlamaktadır. İşte bu vatanseverlik bayrağını Marksist-Leninistler taşımaktadır. Çünkü Marksist-Leninistler yürütmüş oldukları devrimci savaşla sadece iktidarı almakla yetinmeyip emperyalizmden kurtuluşun ardından insana laik bir düzen kurmayı hedeflemektedirler.

Kapitalizmin emperyalist aşamasıyla birlikte ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini, sınıfsız-sömürsüz toplum koşullarına kadar taşıyabilecek tek önderlik Marksist Leninist önderliktir. Ulusal kurtuluş mücadelelerine önderlik eden milliyetçi anlayışlar dönem dönem zaferler kazanmış olsalar da, Marksist Leninistlerin önderliğinde bir mücadele yürütmediklerinden dönüp-dolaşp yine emperyalizmin kucağına düşmektedirler. Emperyalizm çağında bu kaçınılmazdır. Dünyada ilk ulusal kurtuluş savaşını zaferle sonuçlandıran Türkiye ve yine ağırlıkla küçük burjuvazinin önderlik ettiği diğer savaş ve zaferlerin geldiği nokta ortadadır. Bunlara örnek olarak Filistin, Mısır, Cezayir ve benzeri ülkeleri gösterebiliriz.

Diğer bir temel nokta ise, vatanseverliğin ve vatan için verilen mücadelenin tarih bilinciyle güçlendirilmesidir. Kalinin, Devrimci Eğitim ve Devrimci Ahlak adlı kitabında, *“Tüm emekçileri coşkun bir vatanseverlik ve vatana karşı sınırsız bir aşk ruhu ile eğitmemiz gerekir”* diyor ve devam ediyor: *“Ben soyut, platonik aşktan değil, coşkun, aktif, ateşli ve tutulmaz aşktan; düşmanlara karşı hiçbir acıma tanımayan, vatan adına hiçbir fedakarlık karşısında duraksamayan aşktan söz ediyorum”* diyor

Evet, tarih bilincinin önemi, anlamı burada ortaya çıkıyor. Yine bu konuda Kalinin şunları söylemektedir: *“Sovyet vatanseverliğinin önemi, halkımızın geçmiş tarihinin köklerine bağlanmadan olamaz, ondan koparılamaz. Halkın faaliyeti vatanseverlik gururu ile dopdolu olmalıdır.”*

“Sovyet yaşamı, bunu inandırıcı bir şekilde anlatmaktadır. Üstelik sadece bir olayı göstermek bile yeter-

lidir. Zincirlerinden kurtarılmış halkların belleklerinden, destansı ve tarihsel kahramanları nasıl coşkunlukla yaşattıklarına bakın. Onlar bu kahramanlarını en iyi sanat eserlerinde anlatmaktadırlar. ...SSCB'nin bütün halklarına 'bakın, ben halkların yüce birliğinin üyesiyim, hem de herhangi bir kişinin kayırmasıyla değil."

"Demek ki, Sovyet vatanseverliğinin kaynağı halk destanlarında başlayan derin bir geçmişe sahiptir. Bu vatanseverlik, halk tarafından yaratılan en güzel şeyleri almakta ve bütün başarıların sahiplenmeyi en yüce onur saymaktadır." (Devrimci Eğitim ve Devrimci Ahlak syf:67-68)

Stalin, işte bu ruhla, bu bilinçle hareket etmiş, bir dolu beklentiyle yaşamını sürdüren milyonlarca insanı cepheye yollamış. Bu eğitimle, bu tarih bilinciyle donatılmış, böylesine bir sorumluluk duygusuyla yetiştirilmiş yirmi milyon Sovyet vatandaşları, bugün halen insanlık tarihinin en büyük örneklerinden biri olan büyük zaferin yaratıcısı olmuşlardır. Ho Amca'nın önderliğindeki Vietnam halkı bu bilinçle ABD emperyalizmini yenip vatanını bağımsızlaştırmıştır.

Lenin, Stalin, Ho Amca, Mao, Castro...Mahir, Dayı...çağımızın gerçek vatanseverleridir. Kalinin'in sözünü ettiği vatana karşı sınırsız bir aşk ruhuna sahip Marksist Leninist önderlerdir.

Evet, devrimciler, tarihimizin derinliklerinde yer alan tüm olumlu-güzel şeyleri alır ve gün ışığına çıkarırlar. Halk tarafından yaratılan olumlu ne varsa sahiplenirler. Bu nedenle Baba İshaklar, Şeyh Bedrettinler, Pir Sultanlar, Seyit Rızalar... tarihimizin onurlu sayfalarında yerlerini almaktadırlar.

Tarihimizi bilmeksizin, ulusal bilincimizi sınıf bilincimize dönüştürmek olanaklı değildir. Bilinmelidir ki, devrimciler, halk düşmanlarının ve bir kısım solcunun iddia ettiği gibi ulusal bilinç ve ulusal onur duygularına yabancı değildir. Tam tersine Marksist Leninistler tarihte destanlar yaratan halklarla aynı topraklarda yaşıyor olmanın, onların mirasını devam ettirmenin coşkusu ve onuruyla doludurlar.

Lenin bu konuda şunları söyler: "*Biz bilinçli Rus proleterleri, ulusal bilinç duygusuna yabancı mıyız? Elbette hayır! Biz dilimizi ve yurdumuzu severiz, onun emekçi kitlelerine (Yani 9/10'unu) bilinçli bir demokrat ve sosyalist yaşayışına yükseltebilmek için herkesten çok çalışan biziz. Çar cellatlarının, asilzadelerin ve kapitalistlerin bizim güzel yurdumuzu nasıl*

"Tüm emekçileri coşkun bir vatanseverlik ve vatana karşı sınırsız bir aşk ruhu ile eğitmemiz gerekir. Ben soyut, platonik aşktan değil, coşkun, aktif, ateşli ve tutulmaz aşktan; düşmanlara karşı hiç bir acıma tanımayan, vatan adına hiç bir fedakarlık karşısında duraksamayan aşktan söz ediyorum." (Kalinin)

ezdiklerini, onu nasıl sefil kıldıklarını görmek herkesten çok bize ızdırap verir. Ve bu zulümlere bizim muhitimizde, Rusların muhitinde de karşı konulmuş olması bizim göğsümüzü kabartır."

"Biz milli gurur duygusu ile doluyuz, çünkü Rus milleti de devrimci bir sınıf yaratabildi. Rus milleti de insanlığa, yalnız büyük katliamların, sıra sıra darağaçlarının, sürgünlerin, büyük açlıkların örneklerini göstermekle kalmadı; hürriyet ve sosyalizm uğrunda büyük kavgalara girişebilmek yeteneğinde olduğunu da ispatladı..." Evet, devrimciler ulusal bilinç ve onurla, insanlığın en yüce ideali uğruna bu topraklarda savaşıyor olmanın gururunu yaşıyorlar, yaşamaya da devam edeceklerdir.

Oportünist Sol, Halk Ve Vatan Kavramlarını Kullanmaktan Hep Uzak Durmuştur Uzak Durduğu Oranda da Halktan Ve Devrimden Uzaklaşmıştır

Devrimci hareket, vatan ve halk kavramlarını hem teorik hem de pratik olarak ele almış, içeriğini doldurmuştur. Oportünist sol ise, Marksizm-Leninizmi bir dogma olarak kavramıştır. O nedenle de ajitasyon ve propaganda da vatan ve halk kavramlarına ya hiç yer vermemiş ya da onu küçümseme yolunu seçmiştir. Yine bu çevreler, halk ve vatan uğruna savaşıyor, o uğurda şehit düşen Marksist-Leninstlere "küçük burjuva" diyecek kadar vatan ve halk kavramlarına uzaklaşmış durumdadırlar.

Evet, ülkemizde solun önemli bir kısmı vatan ve halk kavramlarını kullanmaktan hep uzak durmaya çalışmıştır. Bunun yerine "enternasyonalizm" ve "prole-

tarya” kavramlarını kullanmayı tercih etmektedir. Hareket noktaları komünist manifesto da belirtilen **“Proleteryanın Vatanı Yoktur”** doğru tespittir. Ancak sol bunu yanlış kavramıştır. Ve zamanla ülkemizde milliyetçi-faşist hareketin halkı aldatmak için “vatan” kavramını sıklıkla kullanmasıyla sol bu kavramı literatürden çıkarmıştır. Bu yanlışla da kendine güvensizliği açığa vurmuştur. Vatan sevgisine öylesine uzaklaşmıştır ki devrimci hareketin bu konudaki doğru tespitine bile karşı çıkmış, adeta alay etmişlerdir. Pek çoğu Marksist Leninist ustalardan bolca alıntıya yer verirken Mao’unu şu sözlerini yok saymışlardır;

“Enternasyonalist olan bir komünist, aynı zamanda bir yurtsever de olabilir mi? Biz sadece olabileceğini değil, olması gerektiğini de savunuyoruz. Yurtseverliğin somut içeriği, tarihi koşullar tarafından belirlenir. Bir Hitlerin ve Japon saldırganlarının ‘yurtseverliği’ vardır, bir de bizim yurtseverliğimiz. Komünistler, Hitler’in ve Japon saldırganların ‘yurtseverliğine’ kararlılıkla karşı çıkmalıdır. Alman ve Japon komünistleri, ülkelerinin yürüttüğü savaşlarda kendi ülkelerinin yenilgisinden yanadırlar. Japon saldırganlarının ve Hitler’in yenilgiye uğraması için mümkün olan her yola başvurmak, Japon ve Alman halklarının çıkarınadır. Ve bu yenilgi ne kadar kesin olursa, o kadar iyidir. Japon ve Alman komünistlerinin yapmaları gereken budur. Ve onlar da zaten bunu yapmaktadırlar. Çünkü Japon saldırganları ve Hitler tarafından başlatılan savaşlar, bütün dünya halklarının olduğu gibi kendi halklarının da zararındadır. Çin’in durumu farklıdır, çünkü saldırıya uğramıştır. Bu yüzden Çin komünistleri, yurtseverlikle enternasyonalizmi birleştirmelidirler. Biz hem yurtsever hem enternasyonalistiz. Ve sloganımız da “ana vatanı saldırganlara karşı savunmak için savaşalım”dır.

... Çünkü, ancak anavatanı savunmak için savaşarak saldırganları yenebilir ve milli kurtuluşa kavuşabiliriz. Proletarya ve emekçi halk ancak milli kurtuluşu sağlayarak kendi kurtuluşuna kavuşabilir. Çin’in zaferi ve istilacı emperyalistlerin yenilgisi, öbür ülke halklarına da yardımcı olacaktır. Bu yüzden milli kurtuluş savaşlarında, yurtseverlik, enternasyonalizmin uygulamasıdır. (...) Parti üyelerine, savaşın en ön saflarında yer alarak kanlarının son damlasına kadar ana vatanı savunmaları talimatını verdi. Bunlar iyi, yurtsever eylemlerdir ve enternasyonalizme aykırı düşmek bir yana enternasyonalizmin Çin’deki uygulamasıdır. Hata yaptığımızı ve enternasyonalizmi

terk ettiğimizi söyleyerek saçmalayanlar sadece kafaları siyasi bakımdan bulanık ya da art niyetli olanlardır” (Mao Zedung Seçme Eserler 2, syf :203-204)

Mao’nun söyledikleri açıktır ve anlaşılmayan bir nokta yoktur. Ancak, “en komünist”, “en devrimci” olduklarını her fırsatta tekrarlayan oportünist sol, vatan-halk-enternasyonalizm konusundaki çarpık-yanlış görüşlerine, Marks ve Engels’in komünist manifesto da ifade ettikleri “proleteryanın vatanı yoktur” tespitine dayandırmaktadırlar. Bu sözü somut tarihi deneylerden, sınıf mücadelesinin genel ihtiyaçlarından ve bu mücadelenin işçi sınıfına, onun öncülerine yüklediği görevlerden bağımsız olarak ele aldıkları için de, vatan topraklarından ve onun üzerinde yaşayan halklardan söz etmek onlar için gerekli değildir. Onun içindir ki, Marks ve Engels’in “(...) Proletarya vatanı tehlikeye düştüğü her zaman ve her yerde en önde dövüşmüştür ve dövüşmelidir. Bu açıdan sonuna kadar milli olan tek sınıf proletaryadır.” (Fransa’da iç savaş Marks-Engels) sözlerini de görmezden gelirler.

Oysa bilinmektedir ki, “proleteryanın vatanı yoktur” tespitiyle söylenmek istenen, kapitalistlerin iktidarda olduğu bir toplumda, yurdun sömürücüler tarafından ele geçirilmiştir.

Emperyalizm çağında ise, tek devrimci sınıf proletaryadır ve vatanseverliğin gerçek temsilcileri de Marksist-Leninistlerdir. Oportünist sol bu gerçekliği çarpıtmakta, yok saymaktadır.

Her şeyden önce anlaşılması gereken, işçilerin de bir vatanı olduğudur. Yani vatanları vardır ve onu sevmektedirler. “Ya Özgür Vatan Ya Ölüm” sloganını atmak oportünizmin iddia ettiği gibi milliyetçiliğe sivrilmek değildir. Tam tersine, “Ya Özgür Vatan Ya Ölüm” demek, emperyalizmin açık ya da gizli olduğu ülkenin Marksist Leninistlerinin en temel görevidir.

Marks ve Engels “Proleteryanın, vatanı tehlikeye düştüğü her zaman ve her yerde en önde dövüşmelidir” diyorlar ve yine proletaryanın “sonuna kadar milli olan tek sınıf” olduğunu vurgulamaktadırlar. Oportünist sol, emperyalizmi unutmuş ve unutturmuş olduklarından ulus, halk, vatan kavramlarını da unutmuş ve hatta bu kavramlardan iyice uzaklaşmışlardır. Öyle ki, neredeyse bu kavramlar faşistlere terk edilmiştir. Bugün faşistler tarihimizde olumlu-olumsuz, ilerici-gerici ne varsa sahiplenir olmuşlardır. Oysa bu tarih bizim, halkın tarihidir. Ama oport-

tünist sol, tarihi kendisiyle başlatmaktadır. Bu inkarcılıktır. Ve daha da kötüsü, tarihten ve halktan kopuk ideolojik ve kültürel öğeleri, burjuvaziden almaya başlamış ve neredeyse burjuva ideolojisi-kültürü hemen her yönüyle egemen olmuştur. Ve ortaya çıkan çarpıklıkların doğal sonucu olarak, halkların ulusal değerleri, örf ve adetleri, vatan ve halk kavramları kullanılmamaya başlanmıştır.

Evet ulusallık ve vatanseverlik kavramları, başta işçi sınıfı olmak üzere diğer emekçi kesimlerin çıkarlarıyla çelişmemektedir. Anti-emperyalist olmanın içinde vatansever olmak da, halkçı olmak da vardır. Emperyalizm çağında, vatani ve onun bağımsızlığını savunmak, başlı başına sosyalist olup olmanın temel kıstaslarından biridir. Devrim tek tek gerçekleşecek, tek tek vatanlar emperyalizme karşı verilen savaş ile bağımsızlık ve dünya devriminin yolu bu aşamalardan geçecektir. Günümüzde baş çelişki emperyalizm ve işbirlikçileri ile ezilen-emekçi halklar arasındaki çelişkidir. Ezilen halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri emperyalizme karşı olduğu oranda ilerici bir nitelik taşımaktadır.

Burjuva ideolojisinin etkisi altındaki oportünist-reformist sol, bu etkilenmenin bir sonucu olarak, vatanseverlik yerine kozmopolitizmin savunucusu durumuna düşebilmektedir. Emperyalizm ve onun burjuva ideologları artık ulusal sınırların ortadan kalktığı, dünyanın “globalleştiği”, “küreselleştiği” vb. kavramların propagandasını yapmaktadır. Tek tek ülkelerin bağımsızlığını ve egemenlik haklarını yok saymayı öğütleyen bu emperyalist dayatma aynı zamanda geleneklere, ulusal kültüre, halka ve vatana karşı da yabancılaşmayı ve ilgisizliği öğütlemektedir. “Proletaryanın Vatanı Yoktur” sözünü çarpıtarak kullanan-yorumlayan ve vatanseverliği, vatan için mücadeleyi küçümseyen oportünist, reformist sol burjuva ideolojisiyle aynı kulvarda yürümektedir.

Kuşkusuz solun bu çarpıklığın en temel nedenlerinden biri şablonculuğu ve dogmatizmidir. Oportünist solun ayakları vatan topraklarına basmadığı için, doğal olarak, o topraklar üzerinde yaşayan halkları da tanımamaktadır. Dışarıdan devşirdiği stratejiler ve devrim modelleriyle, üzerinde gezindiği vatan topraklarında ne halkla bütünleşebilmiş ne de vatan topraklarına kök salabilmiştir. O nedenle sınıflar mücadelesinde güç olabilmesi bir yana, sürekli küçülme, daha küçük parçalara bölünmekte ve daha da kötüsü legalizm bataklığına saplanmaktadır.

Tarihimizi bilmeksizin, ulusal bilincimizi sınıf bilincimize dönüştürmek olanaklı değildir. Bilinmelidir ki, devrimciler, halk düşmanlarının ve bir kısım solcunun iddia ettiği gibi ulusal bilinç ve ulusal onur duygularına yabancı değildir. Tam tersine M-L’ler tarihte destanlar yaratan halklarla aynı topraklarda yaşıyor olmanın, onların mirasını devam ettirmenin coşkusu ve onuruyla doludurlar.

Diğer bir nokta ise, oportünist-reformist solun halklarımızın tarihine tam bir duyarsızlık içinde olmasıdır. Bu anlayış sonucu ortaya öyle bir çarpıklık çıkmıştır ki, dünyanın öbür ucundaki halkların tarihsel-güncel hemen her şeyine abartılı bir ilgi-yakınlık gösteren sol, üzerinde yaşadığı vatanın ve bir arada olduğu halkın tarihini ya hiç bilmemekte ya da küçümsemekte, görmezlikten gelmektedir. Oysa o tarihte sayısız küçük-büyük ayaklanmalar ve direnişler ve onlara öncülük eden halk kahramanları vardır. Emperyalizm ve oligarşi tarafından yüzyıllardır yok edilmek-unutturulmak istenmesine rağmen, hala halkların hafızasında-yaşamında olan değerlerdir bu direnişler ve halk kahramanları. Ama oportünist sol “işçilik” edebiyatı yapmaktadır. Ne kadar çok işçilik edebiyatı yaparsa devrimin de o oranda yaklaşacağını ve gerçekleşeceğini sanıyor olmalı. Bilinir ki, devrim yapmak büyük ve ciddi bir iştir. Marksist Leninist ustalar “devrim kitlelerin eseridir” derler. Ülkemizde de farklı olmayacaktır. Halkın tüm kesimlerini doğru temel de birleştirmek ve onları öncülük ederek, savaşarak devrimi yakınlaştırabilir ve devrimi gerçekleştirebiliriz

Sınıf bilinci aynı zamanda tarih bilincidir. Oportünist sol ise ne yazık ki tarihi soyut olarak ele almaktadır. Bu çarpık anlayışın sonucudur ki, halklarımızı kurtuluşa götürecek bir tarih anlayışına, bilincine sahip değildir.

Vatan konusunda, sol saflarda çarpık anlayışın yer bulmasında, yerleşmesinde burjuva, küçük burjuva aydınların da büyük rolü vardır. Bu kesimler halka yabancı oldukları kadar vatana, vatan sevgisine de yabancılardır.

Oportünist sol şablonculuktan vazgeçmediği, ülkemiz topraklarına ayaklarını basmadığı sürece durum daha da vahim bir hal almaktadır. Doğru değerlendirmeler yapılmadığında, devrimci çizgide yürünmediğinde, ortaya çıkacak boşluğu, oligarşi bir biçimiyle dolduracaktır. Yine, oligarşinin tetikçiliğini yapan sivil-faşist hareket, vatanseverlik ve milliyetçilik demagojisiyle ya da din motifleriyle kitleleri örgütlemeye, düzene yedeklemeye çalışmaktadır. Ki, zaten burada başarmıştır.

Diğer bir nokta ise, Kürt milliyetçi hareketinin yarattığı tablodur. Bu hal, solun vatan, ulus konusundaki çarpıklığını daha da derinleştirmektedir. Yani, Kürt milliyetçi hareketin desteğiyle giderek boyutlanmaktadır. Onlar için “Türk” olmak garipsenir. Ve neredeyse kabul edilemez bir şeydir. Devrimciymiş, dostmuş... bunların bir önemi kalmamıştır. Kürt milliyetçi anlayış, merkezi düzeyde teorileştirmiş ve politikalarını pratikte de buna göre şekillendirmektedir. Günümüz de bunun bir çok örneği yaşanmıştır ve yaşanmaktadır. Derneklerimiz yakılmış, insanlarımız hedef gözetmeksizin kurşunlanmış, tehdit edilmiş...Yine, direkt halkı hedef alan eylemleri vardır... Kürt milliyetçi hareketi çıkarları adına, Kürt halkının gerçek kurtuluşunun ifadesi olan, gerçek vatanseverliği savunan devrimciler karşısında bu noktada ilkesiz, saygısız ve önyargılıdır.

Evet, oportünist solun çarpıklığı ve hatta kişiliksizliği, kendine güvensizliği ve yönlendirmeye açık oluşu, Kürt milliyetçi hareketin tutarsızlığı ile birleştiğinde ortaya Marksizm-Leninizmle alakası olmayan bir durum çıkmaktadır. Türk ulusundan olanlar ulusal kimliklerini söylemekten utanır hale gelmektedir. Oysa ortada, ezilen ve Kürt ulusu kadar özgürlüğe ve bağımsızlığa ihtiyacı olan bir ulus, yani Türk halkı vardır. Doğaldır ki, bu çarpık anlayışın sahibi oportünist sol ne Türk halkına ne değerlerine ne de tarihine sahip çıkmaktadır.

Oportünist Sol Öyle Bir Noktaya Savrulmuştur Ki, Ortaya Ne Ulusal Ne De Enternasyonalist Olan Bir Sol Çıkmıştır

Sosyalist sistemin yıkılmasıyla birlikte dünya genelinde enternasyonalizm anlayışı hem ideolojik

olarak hem de pratik olarak büyük bir gerileme sürecine girdi. Yine emperyalizm konusunda “solda” geliştirilen “yeni” teoriler, burjuvaziye güç verirken, geleneksel sol, anti-emperyalist çizgide kırılmalar yaşadı. Ülkemiz özgülünde ise, Kürt sorununa ilişkin yaklaşımlar, ulusallık ve enternasyonalizm konularında çarpık anlayışlarını da beraberinde getirdi.

Sınıflar mücadelesinin bu sürecinde solun bir kesiminde milliyetçilik, sosyal şovenizm gelişirken, kimi kesimlerde bağımsızlıktan, kimi kesimlerde ise enternasyonalizmden uzaklaşmalar yaşandı. Bütün bu gelişmeler gerek Kürt milliyetçilerinde gerekse solun kendisinde çeşitli değişiklikleri de beraberinde getirdi.

Oportünist solda yaşanan tam bir kişiliksizleşmedir. Çünkü, iyice uzaklaştığı ve terk ettiği enternasyonalist anlayışın yerine koyduğu bir şey de yoktur. Yani enternasyonalizmden uzaklaştığı gibi, ulusal bağımsızlık çizgisinden de uzaklaşmıştır. Bunun temel nedeni, emperyalizmin ideolojik etkisine girmesidir. Bunun sonucu, ne enternasyonalist ne de ulusal olmayan bir solculuk türü ortaya çıkmıştır.

Farklı ülkelerde emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine, faşizme karşı mücadelenin sembolü olabilen kimi değerler ülkemizde tam tersi, sola karşı kulanılmaktadır. Sol, karşı devrim güçlerinin elinden bu kavramları almak ve ona devrimci bir muhteva kazandırmak bir yana, bu kavramlardan daha da uzaklaşmıştır. Neredeyse ağzına almayı “günah” görmüştür. Oportünist solun teoride ve pratikteki bu durumu onun anti-emperyalist, anti-oligarşik tutumunu tartışılır hale getirdi. Oligarşide bu durumu, solu kuşatan bir malzeme olarak kullandı. Ve halen de bu politikayı yaygın biçimde kullanmaya devam etmektedir. Mevcut tablodan doğru sonuçlar çıkarmak ve oligarşinin demagojik saldırılarını ve kuşatmalarını etkisizleştirmek solun önünde acil görev olarak durmaktadır. Bu görevden hiç kimse kaçamaz. Ve öncelikle yapılması gereken, ulusallık ve enternasyonalizm meselesini Marksist-Leninist temelde ele almaktır. Aksi bir tutum, oligarşiye ve emperyalizme güç vermek olacaktır.

Marks, “*işçi sınıfının mücadelesi şekil bakımından ulusal, muhtevası bakımından enternasyonalisttir.*” tespitini yaparak hiçbir belirsizliğe yer bırakmamıştır. Bu tarihsel ve nesnel bir şekillenıştır. Bu formülasyonun dışındaki bir teori ve pratik hiç kuşku yokki Marksizm-Leninizmden sapmadır. Sonuç

olarak bu anlayışa genel olarak sosyalist savlardan kimse itiraz etmese de, sorun esas olarak pratikte ortaya çıkmaktadır. Yukarıda ifade ettiğimiz bir diğer temel nokta, oportünist solun özellikle de ulus-vatan kavramları gündeme geldiğinde öne sürdüğü **“proletaryanın vatanı yoktur”** söylemidir. Yine çok sık, yerli yersiz, Marksizmin “mülkiyetlere” karşı olduğunu söylerler. Evet, bunlar doğrudur. Ancak burada esas sorun, bunlardan ne anlaşıldığıdır. Marksizm-Leninizmi bir doğma olarak ele alanların, ulus, vatan, enternasyonalizm, millilik kavramlarını farklı ele aldıkları, bu meselelere farklı yaklaştıkları ve pratiklerinin de buna göre şekillendiği bilinmektedir.

Marks ve Engels proletaryanın devrimci mücadelesinin burjuvazinin çizdiği sınırları aşmayı ve ulusların enternasyonalizmini gerçekleştirmeyi amaçlaması gerektiğini vurgulamışlardır. Yani, sosyalizm için mücadelenin dar milli sınırları içine hapsedilmesine karşı çıkmışlardır. *“Proleterler” bütün ülkelerde bir tek ve aynı menfaatin; bir tek ve aynı düşmanın; bir tek ve aynı savaşın karşısındadırlar... Onların bütün hareketleri, temel bakımdan insancıl ve milliyet karşıtıdır. Milliyeti yalnız proleterler ortadan kaldıracaktır.*” (Marks)

Evet, Marks’ın söyledikleri gayet açıktır. “Milliyet karşıtı” yani “milliyeti yalnız proleterlerin ortadan kaldıracacağı”ni söylüyor. Ancak bugünden yarına gerçekleştirebilecek bir süreç değildir.

Çünkü; **“Milliyetler bilindiği gibi uzun bir tarihsel süreç içinde oluşmuş ve kapitalistleşmeyle birlikte, feodal egemenliklerin yıkılması mücadelesiyle ulusal devletlere dönüşmüştür.** Milliyet olgusu tarih sahnesine çıktıktan sonrada, onun ikili bir rolünden söz edebiliriz: Milliyet olgusu, bir yandan burjuvazi ve tüm sömürücü egemen sınıflar tarafından (emperyalist paylaşım savaşlarında olduğu gibi) pazar alanları mücadelesinin aracı olarak kullanılırken, bir yandan da emperyalizme karşı ulusal kuruluş savaşlarının ana motifi olmuştur. Proletarya ideolojisi, nihai anlamda halklar arasına çitler ören, suni düşmanlıkların zemini haline getirilebilen milliyet olgusunun ortadan kaldırılmasından yanadır. Fakat bu da **milliyetlerin ortaya çıkışında olduğu gibi çok uzun bir tarihsel süreç içinde gerçekleşebilecek bir olgudur.** Bu anlamda da proletaryanın ‘milliyet karşıtı’ olması, mevcut ülkeler, milliyetler gerçeğinin yadsınması şeklinde anlaşılamaz. **Mevcut sınırlar ve milliyetler bir gerçeklikse, mücadele de**

Oportünist sol şablonculuktan vazgeçmediği, ülkemizde topraklarına ayaklarını basmadığı sürece durum daha da vahim bir hal almaktadır. Doğru değerlendirmeler yapılmadığında, devrimci çizgide yürünmediğinde, ortaya çıkacak boşluğu, oligarşi bir biçimiyle dolduracaktır. Yine, oligarşinin tetikçiliğini yapan sivil faşist hareket vatanseverlik ve milliyetçilik demagojisiyle ya da din motifleriyle örgütlemeye, düzene yedeklemeye çalışmaktadır.

elbette bunları dikkate almalıdır.” (Hayatın içindeki Teori, cilt 2 syf: 170)

Yine, 1870-80’lerde yapılan tartışmalarda da Marks ve Engels, reformistlerin, işçi sınıfı mücadelesinin dar, ulusal açıdan ele almalarını eleştirirler: *“Besbelli ki, işçi sınıfı, mücadele edebilmek için sınıf olarak kendi ülkesinde örgütlenmelidir ve her ülke ayrı ayrı bu sınıf mücadelesinin sahnesidir. İşte işçi sınıfı mücadelesi bu anlamda ulusal nitelik taşır, muhtevası bakımından değil...”* (Gotha ve Erfurt programlarının eleştirisi, Syf:36, Aktaran: Hayatın içindeki teori cilt 2, syf: 170)

Marksist-Leninstlerin temel görevi yaşadıkları ülke sınırları içerisinde işçileri, tüm emekçileri örgütlemek, kendi burjuvazisi ile savaşarak, devrimi gerçekleştirmek ve iktidarı kurmaktır. Dolayısıyla stratejisini, taktiklerini de buna göre belirlemek durumundadır. Çünkü üzerinde yaşadığı vatanın ekonomik, siyasal ve sosyal şartlarını ve yine o vatan toprağı üzerinde yaşayan halkların tarihi, gelenekleri, değerleri, inançları, psikolojik durumu vs.vs. dikkate almadan, tahlil etmeden, çözümlemeden doğru bir strateji belirlenmesi de mümkün olmaz. Vatan toprakları üzerinde belirlenen strateji ve taktikler doğrultusunda başlatılacak devrimci mücadele, enternasyonalist görevlerin yerine getirilmesinin de olmazsa olmaz şartıdır. M-L’lerin yaşadıkları vatan topraklarında mücadeleyi geliştirmedikleri sürece, enternasyonalistlik iddiasında bulunamazlar. Evet, kendi halklarının bağımsızlığı ve o topraklarda yaşayan halkların özgürlüğü için savaşmayıp “dünya devrimi” peşinde koşanlar ne enternasyonalist olabilir, ne de Marksist-Leninist olabilirler...

Vatanseverlik Ve Enternasyonalizm Birbirinin Karşısı Değil, Birbirini Tanımlayan Olgulardır

Millilik ve enternasyonalizm kavramlarını tam olarak tanımlayabilmek için, vatan kavramının müca-delemizde ne anlam taşıdığını, hiçbir muğlaklığa yer bırakmayacak şekilde tanımlamak gerekiyor.

Kapitalizmin tekelci aşamasıyla birlikte burjuvazi ilerici misyonunu yitirmiş, siyasi olarak da gericileşmiştir. Emperyalizm çağının en ilerici sınıfı olan **proletarya**, burjuva devrimini gerçekleştirememiş ülkelerde **bu misyonu da üstlenmiştir.** Devrim, demokratik niteliği kazanmıştır. Ve burada durmayarak kesintisiz bir şekilde sosyalizme ilerleyen devrim çizgisi bir zorunluluk olmuştur. Marksist literatürde **‘Leninist Kesintisiz Devrim’** olarak formüle edilen devrim anlayışı böylece **tüm sömürge ve yarı-sömürge** ülkelerin devrim çizgisi haline gelmiştir.

Mahir Çayan 3. Bunalım Dönemi tespitiyle birlikte bu konuda şunları söylemiştir:

“Emperyalist dönemde, burjuvazi, bütün dünya da devrimci, milliyetçi ve demokrat niteliğini kaybetmiştir. Onun ideolojisi artık milliyetçilik değil, kozmopolitizmdir. O vatan, millet, bayrağını geminin bordosundan aşağıya atmıştır. Bu bayrağı, emperyalist dönemde **enternasyonalizm ve yurtseverlik tabanında proleter devrimcileri, milliyetçilik tabanında ise küçük burjuva radikal unsurları yükseltmektedir.**”

Mahir Çayan’ın söyledikleri çok açıktır. Lenin’in **emperyalizm çağındaki** ifadesi olan gerçekliliği oportünist solun önemli bir kesimi kavrayamamıştır. O nedenle de “bu bayrağı” enternasyonalizm ve vatanseverlik temelinde taşıyamamış ve bu yaklaşımın sonucu vatan ve halkla bağları adeta kopmuştur. Vatan, vatanseverlik kavramları gericiilere, faşistlere terk edilmiştir. Bunun en açık göstergesi oportünist solun, vatan, vatanseverlik, halk gibi kavramları kullanmaması, ulusal değerlere uzak durması, onları sahiplenmemesidir.

Oportünist sol, ulusallık ve vatan konusunda tam bir kafa karışıklığı içindedir. Bu kafa karışıklığı, burjuva ulusalcılığı ile Marksizm-Leninizm’in ulusalcılığı nasıl ele aldıkları noktasında düğümlenmektedir.

Burjuva ulusalcılığı temel olarak iki olguyu içer-

mektedir:

1- Ulusal pazarın güvenceye alınması ve bu nedenle devletin dışarıya karşı korunması,

2- İçte, feodal iktidarın yıkılarak yerine egemenliğin ulusta olduğu demokratik bir sistemin kurulması.

Bu savaşta, proletarya ve diğer halk kesimleri burjuvazinin yanında yer almışlardır. Ancak burjuvazi daha ilk andan itibaren “ulusal” kimliğini reddedip, vatan ve vatan sevgisini yozlaştırmaya başlamıştır. Bu noktadan sonra vatan, ulusal birlik için burjuvazi ile birlikte savaşan proletarya açısından bu kavramlar farklı bir içeriğe bürünmüştür. Vatan yine korunacaktır, ancak bu “burjuvazinin ulusal pazarı” güvende olsun diye değil, ülkesi emperyalizmden bağımsız olsun dıyedir. Ve buna bağlı olarak da, içte burjuvazinin iktidarını yıkarak kendi iktidarını kurmayı hedefler. Görüldüğü gibi, emperyalizm çağında vatanseverlik yeni bir içerik kazanmıştır. Vatanseverliğin gerçek sahipleri emekçi halklar, proletaryadır. Vatanseverlik burjuvazinin çıkarları için değil, aksine emekçi halkların vatanlarına duydukları bağlılık ve ulusal, sosyal kurtuluşları için savaşmalarıdır.

Vatanseverlik kavramı 1789 Fransız burjuva devrimiyle birlikte ortaya çıkmıştır. Bu daha çok da burjuvazinin feodalizme karşı kazandığı zaferi ve kazanımlarını içeren bir anlam taşıyordu. 1789 burjuva devrimini zafere taşıyan, burjuvazi ve onunla birlikte feodalizme karşı savaşan tüm emekçiler vatanseverdi. Burjuvazinin vatana-vatanseverliğe ihanet etmesiyle, vatanseverliği temsil edecek tek güç olarak emekçiler kalmıştır.

Marks ve Engels “proleterlerin vatani yoktur, onların vatani enternasyonalizmdir” diyor. Oportünist sol bundan Marks ve Engels’in vatanseverliğe karşı olduğunu çıkarır ve teoride de pratikte de buna uygun bir çizgide yer alır. Gerçekten de Marks ve Engels vatanseverliğe karşı mıdır? Tabi ki hayır. Mahir Çayan bu konuda Marks’ın değerlendirmelerini de aktararak şunları söyler:

“Bu, Marks’ın vatanseverliğe karşı olduğu anlamına yorumlanmamalıdır. Marks ve Engels’e göre proletarya, vatani tehlikeye düştüğü her yerde ve her zaman en önde dövülmüştür ve de dövülmelidir. O açıdan sonuna kadar milli olan proletaryadır. “Proletaryanın vatani yoktur” diyen Marks, bir işçi hükümeti olan Paris Komünü hakkında şunları söy-

lüyor:

“Komün, böylece Fransız toplumunun bütün sıhhatli unsurlarının gerçek temsilcisi ve dolayısıyla Fransa'nın gerçekten milli hükümeti oluyordu. Aynı zamanda bir emekçi hükümetin ve emeğin kurtuluşunun cesur savaşçısı olarak, sözün tam anlamıyla enternasyonal bir mahiyete sahiptir.”(Fransa’da İç Savaş, Syf 86, Aktaran Bütün Yazılar, Syf:316-317)

Mahir Çayan’ın değerlendirmesinde “ulusallık ve enternasyonalizm”in farklı koşullar altında nasıl şekillenebildiğinin de bir örneğini görüyoruz. Paris Komünü deneyinin, mücadelenin, “formu bakımından milli” olması, sadece “örgütlenme sınırlarını” anlatan bir çerçeve olmayıp politik bir muhteva da kazanabildiği açık biçimde görülebilmektedir. Prusya ordularının saldırıları-işgali karşısında vatani savunan onun için savaşan burjuvazi değil, proletarya ve diğer emekçi halktır. Burjuvazi ise vatana ihanet eder. O gün olduğu gibi bugün de vatani savunmak devrimcilerin, proletaryanın, tüm ezilen halkların üstlendiği bir görevdir.

Emperyalizm çağında da bu görevi proletarya ve emekçi halklar yerine getirmişlerdir. Nazi işgaline karşı, emperyalizmin açık ve gizli işgallerine ve onların işbirlikçilerine karşı verilmiş olan ve verilmekte olan savaşlar aynı zamanda bir vatan savunmasıdır.

Evet, enternasyonalizmle vatanseverlik birbirinin karşıtı değil, birbirini tamamlayan olgulardır. Ancak bu kavramların içerikleri burjuvazi ve faşizm tarafından çarpıtılmakta ve kendi çıkarları doğrultusunda yeniden doldurulmaya çalışılmaktadır. Burjuvazinin yaptığı vatana ve halka düşmanlıktır. Ancak bunu kendi amaçları doğrultusunda yapmaktadır. Bunu yaparken de en çok böl-parçala-yönet politikasını kullanmaktadır. Biz devrimcilerin görevi, burjuvazinin sahte vatanseverliğini teşhir etmek, gerçek vatanseverlerin devrimciler olduğunu en geniş kitlelere anlatabilmektir.

Evet, enternasyonalizm her türlü ulusal önyargıyı ve başka olaylara yönelik, her türlü küçümsemeyi onları yok saymayı reddeden bir vatanseverliği içerir.

Oportünist solun vatan ve vatanseverlik konularına bu kadar uzak olmasının, ondan kaçmasının bazı somut nedenleri var. Bu nedenlerin başında gelen ise, 1970’li yıllarda başlayan, oligarşinin demagogileri,

Enternasyonalizmle vatanseverlik birbirinin karşıtı değil, birbirini tamamlayan olgulardır. Ancak bu kavramların içerikleri burjuvazi ve faşizm tarafından çarpıtılmakta ve kendi çıkarları doğrultusunda yeniden doldurulmaya çalışılmaktadır. Burjuvazinin yaptığı vatana ve halka düşmanlıktır. Ancak bunu kendi amaçları doğrultusunda yapmaktadır. Bunu yaparken de en çok böl-parçala-yönet politikasını kullanmaktadır. Biz devrimcilerin görevi burjuvazinin sahte vatanseverliğini teşhir etmek, gerçek vatanseverlerin devrimciler olduğunu en geniş kitlelere anlatabilmektir.

şovenist politikaları ve sivil faşist hareketin bu kavramları sürekli kullanmasıdır. Bunun sonucu bu kavramlardan adeta bir kaçış yaşandı. 1980’li yıllarda faşist cuntanın bu yöndeki söylem ve uygulamaları da bu kopuşu pekiştiren bir rol oynadı. Pratik olarak, devrimci harekette bu etkilenenin dışında değildir. Ancak ideolojik, teorik platformlarda devrimci hareket bu kavramları kullanmakta kendi iç tutarlılığını ve istikrarını sürdürmüştür. Ve hatta belli dönemlerde bu kavramları daha vurgulu bir biçimde kullanarak ortaya çıkan ideolojik boşluğu da doldurmaya çalışmıştır.

Ancak oportünist sol, bu doğru teori ve pratiğimizi bir türlü hazmedememiştir... Oysa yapılması gereken bu kavramların hem tarihsel hem de mevcut somutluk açısından etraflica tartışılmasıydı. Ama oportünist sol, bu anlayışla hareket etmek yerine hep kaçamak eleştiriler yapmıştır. Ve hatta devrimci hareketi suçlamıştır. Gerek Kürt milliyetçi hareketin, gerekse de oportünist solun vatan-vatanseverlik kavramlarını kullanmamız karşısındaki “eleştirileri”, onların hem **ulusallık-enternasyonalizm**, hem de mücadelenin **anti-emperyalist** niteliği karşısındaki kafa karışıklığını çok açık şekilde göstermektedir. Kuşkusuz burada en temel yanlışları, emperyalizmin 3. bunalım dönemi ve yeni sömürgecilik ilişkilerini, emperyalizmin gizli işgalini yok saymalarıdır. Bu gerçeğe gözlerini kapayan şabloncu sol, “Türkiye’de tarihsel ve siyasal anlamda gündemde bir vatan soru-

nu yoktur” diyerek burada da vatan ve vatanseverlik kavramlarının yanlış olduğunu ileri sürmektedir.

Bizim ortaya koyduğumuz “uluslaşma”yla özdeş tutulan bir vatan sorunu değil. Bu kavramın ve proletaryanın görevlerinin burjuva devrimleriyle sonraki süreçte nasıl bir değişim geçirdiğini yukarıdaki bölümde de ifade ettik. Dünya devrim deneylerine baktığımızda görülecektir ki, 20.yy’ın ikinci yarısında tüm dünya halklarına, devrimcilere esin kaynağı olan “Ya Özgür Vatan, Ya Ölüm” sloganı, uluslaşma sürecinin başındaki “vatan” kavramından farklı bir içeriğe sahiptir. Burada sorun, emperyalist boyunduruk ve tam bağımsızlıktır. Yani diğer bir ifade ile “özgür vatan” sorunudur. Bugün kimse Türklerin ve Kürtlerin vatanının özgür olduğunu iddia edemez. Bu anlamda, anti-emperyalist, anti-oligarşik bir devrim stratejisi içinde emperyalizme karşı bağımsızlık savaşı veren Marksist-Leninistler için “Ya Özgür Vatan Ya Ölüm” sloganı emperyalizme karşı savaş çağrısı ve savaşma kararlılığını ifade eder.

Opportunist solun vatan kavramının kullanılmasına bir diğer itirazı ise, “Türk ulusal sorunu”nun olmadığıdır. Ve o nedenle de kullanılmayacağıdır. Kuşkusuz soruna sadece uluslaşma sürecinin başındaki tarzda “ulusal sorun” olarak bakıldığında doğrudur. Ancak, yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, vatan kavramının, pazar sorunuyla aynı anlamda ele alınması emperyalist çağda geçerli değildir. Diğer bir nokta ise, devrimci hareketin “vatan” kavramından anladığı, tek bir ulusun yaşadığı yeri tarif eden, tek bir ulusun tekeli içerir kavram değildir. Ülkemiz çok ulusludur. Başta Türk, Kürt ulusları olmak üzere, diğer milliyetler içinde bir vatan olma özelliği taşır. Özgür vatan mücadelesi de bu anlamda tüm bu ulus ve milliyetlerden halkların yaşadığı vatanımızın emperyalizmden koparılıp bağımsızlaştırılması mücadelesidir.

Mücadelemiz, devrim anlayışımız kimilerinin çarpıttığı gibi, tek bir ulus için de örgütlenme değil, çok uluslu tek bir ülke içinde örgütlenmedir. Kuşkusuz, çok uluslu bir ülkede mücadelenin her şart altında bu sınırlar içinde ele alınması mutlak değildir. Ancak bugünkü somutluk budur. Ve bizim öncelikli somut politik hedefimiz ülkemiz sınırları içinde emperyalizmi ve işbirlikçisi oligarşiyi kovup, onlara ait devlet mekanizmasını parçalayarak devrimci halk iktidarını kurmak ve vatani özgürleştirmektir.

Enternasyonalist Olmak Yaşanılan Vatan Toprakları Üzerinde Devrim İçin Mümkün Olanın En Fazlasını Yapmaktır

Enternasyonalizmi tanımlayacak olursak şunları söyleyebiliriz; **dünya proletaryasının ve tüm ezilen halklarının mücadeledeki amaç birliği ve örgütsel birliğidir.** İşçi sınıfının tarih sahnesine çıkışından bu yana enternasyonalizmin özü değişmemiştir.

Enternasyonalizm, ilk kurulduğu dönemden günümüze tabiki süreç içerisinde hem örgütsel olarak hem de pratik olarak bir çok değişiklik yaşamıştır. Ancak günümüzde de çok çeşitli ülkelerde, proletaryanın ideolojik öncülüğü altında sürdürülen, ulusal, sosyal kurtuluş mücadeleleri arasında birlik ve dayanışmanın gerçekleşme imkanı, çok sınırlı olmasına rağmen, devrimcilerin önünde çok önemli bir görev olarak durmaktadır.

Ne yazık ki, Marksist-Leninistler ve ezilen dünya halkları, III. Enternasyonal’den sonra bir daha enternasyonal düzeyinde uluslararası bir örgütlenmeye sahip olamadılar. Ancak devrim ve sosyalizm için emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı savaşanların gündeminde enternasyonalizm hep olmuştur. Dünya solunun bugünkü durumu da enternasyonalizmin nasıl şekilleneceği ve enternasyonalizm anlayışının bugünkü pratik mücadelede kendini nasıl ifade etmesi gerektiği soruları hep tartışma konusu olmuştur.

Kuşkusuz bu soruları cevaplarken enternasyonal örgütlenmelerin tarihine bakılmalı, öğrenmeli, dersler çıkarılmalı ve bunlardan yararlanılmalıdır. Tabi ki enternasyonalizmi yeniden yaratmak tarihtekileri tekrar etmekle mümkün değildir. Yapılması gereken, günümüz koşullarının ihtiyaçlarına cevap verecek örgütlenmeleri yaratmaktır.

Şunu da hemen belirtelim: II. Enternasyonal düzeyde bir örgütlenme olmasa da, belli bir döneme kadar çeşitli sosyalist ülkelere bağlı yürütülen “Uluslararası İlişkiler Kurulmuştur”. Ama bu “Uluslararası İlişkiler” enternasyonal bir karakter taşımaktan uzaktır. Bu ilişkiler, daha çok SBKP’nin veya ÇKP ve AEP’nin sosyalist sistem içinde parçalanmalarda kendilerine tabi kıldıkları partilerden oluşan birliklerdir. Her biri bu “ilişki”nin merkezine kendi politikalarını ve çıkarlarını koymuştur. O nedenle de

bu “uluslararası ilişkiler” dünya devrimci hareketine güç veren değil, aksine onu bölen, güçten düşüren bir rol oynamıştır.

Kısacası, sosyalist ülkelere bağlı olarak yürütülen “Uluslararası İlişkiler”, ne örgütsel ne de politik anlamda enternasyonalist olan bir karaktere sahiptir. Örneğin, III. Enternasyonal’de doğru ve zorunlu bir politika olarak tespit edilen SSCB’nin emperyalizmin saldırıları karşısında savunulması, sonraki yıllarda “sosyalist anavatanı savunma” adı altında enternasyonalizmin muhtevası ile örtüşmeyen bir “ben merkezciğe dönüştü” ve dünyanın çeşitli ülkelerindeki sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri Sovyetlerin revizyonist politikalarına kurban edildi. Ayrıca AEP kendini, dünya halklarından ve solundan tecrit eden “dar ulusalcılık” içine hapsetmiştir. Sonuçta bu “ben merkezci” politikalar sonucu sosyalist blok parçalanmış ve enternasyonalizm tarihinin en ağır darbesini yemiştir. Proletaryanın ve ezilen dünya halklarının baş düşmanı olan emperyalizm karşısındaki ortak duruş, sosyalist bloktaki bölünmeyle bozulmuştur.

Enternasyonalizm anlayışı, ülke, parti veya ulus düzeyinde her türlü ben merkezçiliği, milliyetçiliği, mülkiyetçiliği reddeder. İşçi sınıfının, ezilen dünya halklarının ortak ve genel çıkarlarını ön planda tutar. Atılan her adımda proletaryanın ve ezilen dünya halklarının ortak ve nihai hedefini gözetir. Bu anlayıştan uzaklaştığı noktada, enternasyonalizm anlayışı ve ruhu da kaçınılmaz olarak geriler. Ve ne yazık ki, yaşanan bu olmuştur. Enternasyonalizm ruhu revizyonist, pragmatik, ben merkezci politikalarla büyük ölçüde zehirlenmiş ve felç edilmiştir. Kuşkusuz ki, sosyalist bir ülkenin çıkarlarıyla dünya halklarının çıkarları ortaktır. Ancak SSCB, Stalin sonrası, yani 20. kongreden itibaren tam tersine bir politika sürdürmüş ve politikayla objektif olarak ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin-devrimlerinin önünü kesmiştir. SSCB revizyonist çizgisiyle enternasyonalizmi zayıflatmakla kalmamış, aynı zamanda Sovyetlerin kuşatılmasını kolaylaştıran, çözülüşünü hızlandıran bir rol de oynamıştır.

Türkiye devrimci hareketi, enternasyonalist damarlı güçlü bir hareket olarak gelişmiştir. Bunun nedeni, anti-emperyalist yanının son derece güçlü olmasıdır. Devrimci hareket, siyasi arenaya çıktığı andan itibaren, dünya halklarıyla, birlikte emperyalizme darbeler vurmayı amaçlamıştır. Devrimci hareketin, 1960’lar sonundaki devrimci söylemine ve pratiği-

Mücadelemiz, devrim anlayışımız kimilerinin çarpıttığı gibi, tek bir ulus için de örgütlenme değil, çok uluslu tek bir ülke içinde örgütlenmedir. Kuşkusuz, çok uluslu bir ülkede mücadelenin her şart altında bu sınırlar içinde ele alınması mutlak değildir. Ancak bugünkü somutluk budur. Ve bizim öncelikli somut politik hedefimiz ülkemiz sınırları içinde emperyalizmi ve işbirlikçisi oligarşiyi kovup, onlara ait devlet mekanizmasını parçalayarak devrimci halk iktidarını kurmak ve vatani özgürleştirmektir.

ne bakıldığında, Vietnam’dan Küba’ya, Çin’e dünyanın neresinde olursa emperyalizme karşı sürdürülen mücadelenin, “kendi mücadeleleriyle” özdeş tutulduğu görülür. Yine, Filistin hareketiyle kurulan bağ da bu enternasyonalist ruhun yansımasıdır. Ülkemizde 1960’lar sonunda gelişen devrimci hareket, enternasyonalizm ruhunun uluslararası düzeyde kirlenmişliğinin dışında kalır. Mahir Çayan’ın önderliğindeki devrimci hareket, dünya çapında yaşanan sosyalist blokun parçalanmasına paralel saflaşmanın dışında kalarak, kendi Marksist Leninist sandalyesinde oturma cesaretini gösterebilmiştir.

Enternasyonalizm konusunda hem pratik hem teorik olarak, 1960’lara kadar Türkiye soluna damgasını vurmuş revizyonist TKP geleneğidir. Ne yazık ki, revizyonist TKP, Türkiye soluna olumlu bir miras bırakmamıştır. SBKP ile olan ilişkisi enternasyonalist bir ilişki değildir. Adeta onun bir şubesi olarak hareket eder. Tüm politikaları, taktikleri SBKP’nin revizyonist politikalarına, uluslararası manevralarına tabi alınmıştır. Mahir Çayan ve onun önderliğindeki THKP-C ise SBKP-ÇKP-AEP merkezlerine tabi olmayı reddeden, enternasyonalizmi, emperyalizme dünyanın her yerinden darbeler vurmak ve en başta kendi ülkesindeki devrim mücadelesini geliştirmek olarak kavrayan bir bakış açısıyla, hem ideolojik-politik olarak, hem de pratik olarak revizyonist gelenekten kopmuştur.

THKP-C çizgisi hem ideolojik hem pratik olarak bu gelenekten tam bir kopuşu sağlarken, 1970’ler

boyunca solun diğer kesimlerinde ise tam tersine bir gelişme yaşanmamıştır. Türkiye solunun önemli bir kesimi SSCB-ÇKP-AEP kutuplaşması içinde, sırtını söz konusu merkezlerden birine yaslamaya çalışarak, enternasyonalizmi, bu merkezlerden birine tabi olmaya, ilişki kurmaya indirgemıştır. 12 Eylül'e kadar da bu anlayışını pekiştirerek sürdürmüştür.

Bugün ise, anti-emperyalist gelenekteki kırılma, enternasyonalizmi zayıflatan bir olgu olarak karşımıza çıkmaktadır. Bugün siyasi arenada yer alan pek çok hareketin kökeni durumundaki devrimci hareketlerin önderliğinde, 1960'lı yılların ikinci yarısından itibaren gelişen mücadelenin en belirleyici özelliklerinden biri anti-emperyalist niteliği idi. Türkiye solu genel itibarıyla 1970'li yıllarda da nesnel bir zorunluluk olarak anti faşist mücadelenin öne çıkmasına rağmen, anti-emperyalist niteliğini korudu. Anti-emperyalist gelenek ve kültür çeşitli biçimlerde sürdürülebildi.

1980'lerin ikinci yarısından itibaren ise bu geleniğin kırılmaya başlandığı görülmektedir. Bu dönem aynı zamanda legalizmin ve sivil toplumculuğun da revaçta olduğu yıllardır. Legal parti tartışmalarının temel tezlerinden biri **“Türkiye'nin AB müdahalesiyle demokratikleşeceği”**dir. Dolayısıyla da silahlı mücadelenin, illegal örgütlenmenin gereksiz olduğunu ilan edip, sürecin ihtiyacının legal parti, yasal mücadele olduğu teorisini yaymakta gecikmediler. Bu teori özellikle o çevrelerde emperyalizm karşıtlığını törpüleyen bir işlev de görecekti. Ve en önemli nokta ise, legal particiliğin gerekçesinde; Avrupa emperyalizminin Türkiye'ye müdahalesine itiraz etmeyen, emperyalizme bağımlılığı meşrulaştıran bir muhteva olmasıdır.

1990'lara gelindiğinde ise emperyalizmin demokrasi getireceği daha açıkça ifade edilmeye ve bunun teorisi yapılmaya başlandı. 1990'ların başında yaşanan karşı devrimlerle sosyalist sistemin yıkılmasında sonra kimileri sembollerinden orak çekici, kimileri tabelalarından “komünist” kelimelerini çıkarıp attılar. Bunları yapanlar doğal olarak emperyalizme ilişkin görüşlerini de değiştireceklerdi. Bu ise, vatan ve enternasyonalizm konusunda bugüne kadar savunageldikleri “Marksist-Leninist” görüşlerinin de değişmesi demektir.

Emperyalizme ilişkin daha doğrusu “emperyalizmin değiştiği”ne ilişkin “yeni” düşünceleri en cüret-

li biçimde ortaya koyan, Birikim çevresi, Kürt milliyetçi hareketi ve AB özelinde de ÖDP oldu. Gerçekte ise değişen emperyalizm değil, kendileriydi. Emperyalizm tüm özellikleriyle yerli yerinde duruyordu. Söz konusu çevrelerin düşünce değişikliklerinin odağında ise “reel sosyalizmin” çöküşüyle birlikte burjuvazinin ve burjuva demokrasisinin zafer kazandığı ve artık emperyalizmin demokrasi ihraç edeceği, diktatörlükleri tasfiye edeceği zırvası vardı. Ve hatta **“demokratik emperyalizm”** tespiti yapanlarda oldu. Ve tüm politikaları ve pratikleri de bu tespitlere göre şekillendi.

Kuşkusuz bu tespitlerin politik, pratik sonuçları oldu. Bunun en önemli sonuçlarından biri bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi arasındaki bağın koparılması, bir diğer sonucu ise, hem ulusallıktan hem de enternasyonalizmden uzaklaşma oldu. Oportünist sol vatan, bağımsızlık kavramlarını açıkça terk ederken, demokrasi konusunda da sınıfsal gerçeklerden uzak ve Marksist-Leninist teoriye yabancı bir anlayışı teorileştirdi. Öyle ki bu anlayışa göre, bağımsız olmayan bir ülkede demokrasinin olabileceği iddia ediliyordu. Onlara göre öncelikli sorun demokrasiydi. Ve demokrasiyi de emperyalizm getirecektir. Solun bu kesimi, özellikle de Birikim çevresi, Kürt Milliyetçi hareketi ve ÖDP çevresi, AB'nin baş savunucusu haline geldi. Daha da kötüsü bu savunuculuk onları Kürt milliyetçi hareketi nezdinde, AB'nin, ABD'nin NATO'nun Türkiye'ye müdahale etmesi çağrılarında dönüştürüldü. ABD'nin Irak'a müdahalesi Talabani, Barzani'nin Irak işgalinde ABD ile işbirlikçiliği açıkça onaylandı. Ve daha da kötüsü, ABD sopsayısıyla Türkiye oligarşisi tehdit edilmekle kalmayıp, Türkiye'ye de Irak benzeri müdahale etmesi çağrısında bulunuldu. Bunlara sol aydınların ve de burjuva medyaya yerleşmiş sol görünümlü aydınların AB'ciliği de eklendiğinde, kitlelerin önemli bir kesiminde “Avrupacı Sol”, “dışa bağımlı dıştan desteklenen sol” imajının güçlenmesine neden oldu.

Evet, ulusalcılık ve enternasyonalizm devrimci zeminden bu kadar kayınca, solun kitleler nezdindeki meşruluğu tartışılır hale geldi. Yine anti-emperyalist geleneğindeki kırılma, oligarşi tarafından “başarılı” şeklinde kullanıldı. Ve kitlelerde bir bilinç bulanıklığı yaratıldı.

Oligarşinin on yıllardır kullandığı ancak devrimci hareketin tutarlı anti-emperyalist çizgisi ile pek de etkili olmayan, daha doğrusu sınırlı bir etkisi olan, ken-

dilerinin vatansever, Marksist-Leninstlerin ise, “vatan haini” olduğu ve amaçlarının “ülkeyi bir başka ülkenin egemenliğine sokmak” olduğu demagojisini bu yeni süreçle birlikte tekrar bolca kullanmaya başlandı. Solun “dış mihraklı” olduğu demagojisinin öncelikle 90’ların sonlarından itibaren yani sosyalist sistemin yıkıldığı koşullarda normal olarak azalması gerekirken, böyle olmamış tam tersi olmuştur. Oligarşi bu demagojiyi çok daha fazla kullanmaya başlamıştır. Ve kitleler üzerinde daha etkili hale gelmeye başlamıştır. Kuşkusuz bunun nedenleri vardır. O nedenlere bakıldığında neden böyle olduğu da görülecektir.

On yıllardır “Moskova” üzerinden sürdürülen “dış mihrak” demagojisinin kaynağı, ... bugüne kadar dünyadaki tüm ilerici hareketlerin “Moskova merkezli” olduğu iddiası idi. Sosyalist sistemin yıkılmasıyla birlikte bu demagojinin etkisi azalabilirdi ama azalmadı. Çünkü “dış mihrak” demagojisinde Moskova’nın yerini bu kez AB ve hatta ABD aldı. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, soldaki AB savunuculuğu, Kürt milliyetçiliğinin AB’den BM’ye, NATO’dan ABD’ye kadar tüm emperyalist güçleri Türkiye’ye müdahaleye çağıran politikaları, sola karşı bir demagojiye dönüştü... Normal koşullarda halkın, Avrupa ve ABD emperyalizmine tepkisinin, sola kanalize olması, solu güçlendirmesi gerekirken, tam tersi olmuş; gerici-faşist, işbirlikçi çevrelere kanalize olmuştur. Ancak, devrimci hareketin tutarlı anti-emperyalist çizgisi ve bu çizgide tespit ettiği politika ve bu doğrultuda geliştirdiği pratiklerle söz konusu demagojinin etkisini sınırlamaya, boşa çıkarmaya çalışmıştır. Bunda da başarılı olduğunu söylemek mümkün.

Devrimci hareket oligarşinin demagojileri karşısında “Haklıyız Kazanacağız”da şunları söylemektedir:

“Savcı, Devrimci Sol’u ‘yabancı örgütlerle ilişkileri var, işbirliği var’ diyerek başka ülkelerle, kurtuluş hareketleriyle ilişkilendirerek ‘dış mihrak’ arama çabalarını umutsuzca sürdürüyor...”

Evet, biz ilerici, devrimci, Marksist-Leninist her örgütle eşit, kardeşçe işbirliği ve dayanışma temelinde ilişki kurmaktan yanayız. Ama bunu, emperyalizm ve oligarşiden kurtulmak, bağımlılık ilişkilerine son vermek, enternasyonalist sorumluluklarımızı yerine

“Oligarşi içinde bizzat emperyalizm yer aldığı için devrimci savaş sadece sınıfsal planda yürümeyecektir. Şüphesiz oligarşik devlet cihazının militarize gücü yetersiz kalıp Amerikan ordularının açıkça savaş içinde yer almasına kadar, sınıfsal yan ağır basar.”

getirmek için yapıyoruz, yapacağız. Ya oligarşi? Oligarşi ‘bir başka ülke’ ile nasıl bir ilişki içinde?

Savcı, Devrimci Sol’u, Türkiye’yi bir başka ülke egemenliğine sokmaya çalışmakla itham ededursun, oligarşi, AET emperyalistlerine entegre bir işbirlikçi olmak için yıllardır çırpınıyor. Oligarşiyi AET’ye şikayet ettiğimizi söyleyenler, AET ile oligarşinin umutsuz flörtünü gizlemek isteyen işbirlikçilerdir. Avrupa bünyesine giren.... oligarşinin kaderidir... 12 Eylül öncesi ve sonrası, ülke ekonomisi siyaseti vd. konularla ülkeyi emperyalistlerin denetimine veren kendileridir. ABD ve AET’ye emekçi halkımızın çıkarları gereği karşı çıkanlar ise hep biz olduk. Bizim bir tek şikayet merciiimiz vardır: Emekçi halkımız. AET’de ise, dostumuz ve dolaylı müttefikimiz işçi sınıfı, emperyalistlerin parlamentoları, oligarşilerin ağlama duvarıdır. Bizim değil!” (Haklıyız Kazanacağız, aktaran, Hayatın İçindeki Teori, Cilt 2, Syf:182)

Devrimci hareket, “Haklıyız Kazanacağız”da enternasyonalizm anlayışını ve anti-emperyalist tavrını çok net bir biçimde ortaya koymaktadır. Aktardığımız bölümde “Avrupa, oligarşinin ağlama duvarıdır” denilmektedir. Ama ne yazık ki, Avrupa ve onun çeşitli kurumları, solun çeşitli kesimleri de, ağlama duvarına” dönmüştür. Direnerek hak almanın yerini “AİHM’e gideriz” anlayışı almıştır. Ama Marksist Leninistler, çizgilerini bu satırların yazıldığı günden buyana değiştirmemişlerdir.

Ancak ne yazık ki, “emeğin Avrupası” gibi ne olduğu belirsiz zırvalar enternasyonalistliğin yerine konularak enternasyonalizme ve işçi sınıfının sadece ülkemizde değil, dünya çapındaki mücadelesine, değerlerine zarar verilmeye devam edilmektedir. Bilinir ki, hiçbir ülkenin işçi sınıfı, kendi mücadelesini öteki ülkelerin işçi sınıfının mücadelesinden bağımsız göremez. Marksizm’in ustalarının belirttiği gibi “onun hasmı, sadece kendi ülkesinin burjuvazisi değil,

aynı zamanda öteki ülkelerin burjuvazisidir de.”

Hiç kuşku yok ki, enternasyonalizmin bu nesnel zemini, emperyalizmle birlikte daha da güçlenmiştir. Bilinmektedir ki, emperyalist ülkeler ve işbirlikçi iktidarları 20. yy’ın başlarıyla kıyaslanamayacak ölçüde birleşmiş, birlikte hareket etme yeteneğini geliştirmiştir. “Uluslararasılaşma” açısından emperyalizm, dünya işçi sınıfından ve halklarından çok ileridedir. Ekonomik, askeri, politik sayısız kurum yaratmıştır. Ve dünya çapında birleşik bir güç olarak hareket etmektedir.

Dünya işçilerinin ve emekçi halklarının enternasyonalist muhtevaya sahip örgütlenmelere bugün çok daha fazla ihtiyacı vardır. Ülkeler, halklar, örgütler düzeyinde enternasyonalist ruhu, kültürü, bilinci daha fazla yaygınlaştırmak, öne çıkarmak kaçınılmaz bir görev olarak durmaktadır. Devrimci hareket bu yönde ısrarlı ve kararlı adımlar atmaya devam etmektedir. Halk Cephesi’nin çağrısıyla ilki 4-6 Aralık 2009 tarihlerinde İstanbul’da düzenlenen “Eyüp Baş Emperyalist Saldırganlığa Karşı Halkların Birliği Sempozyumu” nun üçüncüsü 3 Mart 2012’de gerçekleştirildi.

Sonuç olarak, ulusallık ve enternasyonalizm açısından ortaya koyduğumuz Türkiye solunun tablosu çok da iç açıcı değildir. Türkiye solu, hem enternasyonalizm hem anti-emperyalizm temelinde ulusal yanını güçlendirmek durumundadır. Mahir Çayan yıllar öncesinden bu konuda şunları söylemiştir. **“Oligarşi içinde bizzat emperyalizm yer aldığı için devrimci savaş sadece sınıfsal planda yürümeyecektir. Şüphesiz oligarşik devlet cihazının militarize gücü yetersiz kalıp Amerikan ordularının açıkça savaş içinde yer almasına kadar, sınıfsal yan ağır basar.”**

Mahir Çayan’ın söyledikleri çok açıktır. Kim, hangi stratejiyi savunur olursa olsun, “bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm” hedeflemiyorsa, emperyalizm ve işbirlikçi oligarşiye karşı savaş anlayışı söz konusuysa, bu savaş “ulusal ve sınıfsal” planda yürüyecek bir savaş olacaktır. Bugün sınıfsal yan ağır basmaktadır. Ancak bu yanın ağır basması diğer yanın yok sayılması anlamına gelmez. Zaten ulusal yanın yok sayılması, mücadelenin **“emperyalizme karşı bağımsızlık”** boyutunun yok sayılması anlamına gelir. Bugün Türkiye solunun olumsuz yönlerinden biri de bu noktada ortaya çıkmaktadır.

Oligarşinin “milliyetçilik” temelindeki politikaları ve demagojileri de zaten bu zeminde etkili olmaktadır. Bu şovenist karşı devrimci saldırıya, kuşatmaya karşı reformist solun yaklaşımı ise çarpık ve kestirmeci bir anlayışa sahiptir. Bu çarpık anlayışın sonucu “asker cenazelerine katılma”, kurumlarına “bayrak”, “Atatürk resmi” asma vb. bir pratikle ortaya çıkmıştır. Oysa bilinmektedir ki, bu çarpıklık, pragmatiklik, oligarşinin şoven-milliyetçi politikalarını daha da güçlendiren bir rol oynamaktadır. Oligarşinin karşı devrimci politikalarını, demagojilerini ve her türden saldırılarını boşa çıkaracak çizgi, devrimciler önderliğinde bağımsızlık mücadelesini yükseltmektir. Şovenizme zemin oluşturan linç saldırılarına “kitle tabanı” sağlayan bu dalga, kuşatma ancak, anti-emperyalist mücadele yükseltilerek geriletebilir. Anti-emperyalist çizgiden uzaklaştıkça kitlelere yabancılaşma, düzeniçileşme ve ona yedeklenme öyle çok uzak bir ihtimal olarak görülemez. Ki, bunun günümüzde sayısız örnekleri vardır. Her birinin yaşadıkları, süreç sonrası nasıl legalizm bataklığına saplandıkları sır değildir. Oportünist sol aynı yolda gidiyor ve aynı sonu paylaşmaktan kaçınmak durumundadır.

Evet, bir kez daha tekrar edecek olursak, milliyetçi dalgaya karşı, keza gericiliğe karşı Türkiye solunun kuracağı en güçlü barikat, anti-emperyalist mücadele birlikleridir. Bu çizgide ısrarcı olduğunda, bugün en büyük sorun olan kitleleri örgütleme sorunun çözümü de adım atılabilecektir. Solun tüm kesimlerini, küçük, pragmatik, grupçu, reklamcı, benmerkezci hesaplardan, düzen içi politikalardan vazgeçerek anti-emperyalist mücadele bayrağını yükseltmeye çağırıyoruz.

Sonuç olarak, ulusal sınırları yıkmak için öncelikle kendi ülkemizdeki emperyalizmi ve oligarşiyi kovmalıyız. Ve yine milliyetleri ortadan kaldırmak için tüm ulusların kendi kaderlerini tayin haklarını sağlamalıyız; sınıfları ortadan kaldırmak için proletaryanın iktidarını kurmalıyız. Evet, millilik ve enternasyonalizm ilişkisini doğru kurmuş bir sol, dünya halkları ile dayanışma “Ya Özgür Vatan, Ya Ölüm” şiarı ve kararlılığıyla sosyalizme ve komünizme yürüyen soldur...

Biz bu güne kadar hep bu çizgide olduk. Ve hep Marksist-Leninist çizgide olacağız. Bu çizgiden bir nokta dahi sapmadan önderlerimiz Mahir ve Dayı’nın yolunda yürüyeceğiz. ☆

Demokratik Mücadelede Ve Cephe Geleneği

Faşizmle yönetilen ülkemizde, savaşçı bir örgütün, demokratik alandaki kadro ve yöneticileri aynı zamanda, her an illegal mücadele ve silahlı mücadele alanına geçmeye hazır olması gereken üyeleridir. Demokratik alanda açık faaliyet yürüten bütün devrimciler, kendilerini böyle görmelidir, buna hazırlamalıdır. Çalışma tarzı, düşünüş tarzı, örgütlenme anlayışı silahlı mücadeleyi ve gizliliği esas alan perspektifle olmalıdır.

Faşizmle yönetilen ülkelerde, yasalardaki haklar, demokrasi vb. kavramlar tamamen göstermeliktir. Her an ortadan kaldırılabilir ve yerini baskı ve terör alır. Yasaklamalar, tutuklamalar alır. Bunun içindir ki, bizim gibi ülkelerde demokratik mücadele, yasallık değil, meşruluk temelinde ele alınmalıdır. Devrimci bir örgüt ya da parti, burjuvazinin demokrasicilik oyunundan yararlanarak, mücadelede çeşitli legal mevziler elde etmeyi, halk kitlelerinin ekonomik-demokratik mücadelesini örgütlemeyi hedefler.

İllegal örgütlenmeyi ve silahlı savaş temel alıyoruz. Fakat aynı zamanda, ekonomik-demokratik mücadelenin örgütlenmesine büyük önem veriyor ve olmazsa olmazlarımız arasında sayıyoruz. Devrimci örgütler, partiler, faşizme ve emperyalizme karşı yürüttüğü silahlı mücadeleyi ve illegal örgütlenmeyi güçlendirecek, onu besleyen, ona nefes borusu olan her koşulu ve her olanağı değerlendirir. Kitlelerle daha geniş bağlar kurmanın ve onlara daha yaygın pro-

paganda ve ajitasyonla gitmenin ve örgütlemenin yollarını arar. Bu tür örgütlenmeler, ekonomik demokratik mücadeleden yayın faaliyetleri, mesleki örgütlenmeler, dernekler, kültür merkezleri ve ihtiyaç dahilinde oluşturulabilecek onlarca biçimde ve isimde, demokratik kitle örgütleri, halk örgütlülükleri, kütüphaneler, spor kulüpler, halk okulları ve daha onlarca çeşit örgütlenmedir. Önemli olan isim ve biçim değil, ihtiyaçlarımızı karşılayıp karşılamadığıdır, hangi amaca hizmet ettiğidir.

Yarattığımız örgütlülüklerin, faşizmle yönetilen bir ülkede, uzun ömürlü olması mümkün değildir. Burjuvazinin kendi yasalarını bile çiğnemesiyle örgütlülüklerimiz her an yasaklanabilir, kapatılabilir, yöneticileri tutuklanabilir. Genel olarak Türkiye devrimci mücadele tarihi özel olarak Devrimci Hareketin tarihi bunun binlerce örneğiyle doludur. Faşizmin bu saldırılarına karşı bütün örgütlenmelerimiz meşru temelde faaliyet sürdürmeye devam etme-

lidir. Başta da dediğimiz gibi; bizim gibi ülkelerde demokratik mücadele, yasallık değil, meşruluk temeline ele alınmalıdır.

Demokratik kitle örgütlerinin yasalar çerçevesinde kuruluyor olması yasalıcılığa mahkum olması demek değildir. Faaliyetlerinin biçimini, çerçevesini yasaların icazetiyle belirlemesi demek değildir. Ekonomik –demokratik mücadelenin açık platformda sürüyor olması tüm ilişkilerinin açık olması demek değildir. DKÖ yöneticilerimizin düşüncesi ve yönetme tarzının demokratize olması demek hiç değildir.

Faşizmle yönetilen ülkemizde, savaşçı bir örgütün, demokratik alandaki kadro ve yöneticileri aynı zamanda, her an illegal mücadele ve silahlı mücadele alanına geçmeye hazır olması gereken üyeleridir. Demokratik alanda açık faaliyet yürüten bütün devrimciler, kendilerini böyle görmelidir, buna hazırlanmalıdır. Çalışma tarzı, düşünüş tarzı, örgütlenme anlayışı silahlı mücadeleyi ve gizliliği esas alan perspektifle olmalıdır. Bir savaş örgütünün demokratik alan faaliyetinin kadro şekillenmesi bu tarz olmak zorundadır. Aksi halde, faşizmin, baskı ve terörü karşısında **yılgınlık, teslimiyet veya sağcı, düzen kültürü ile uzlaşmacı** yaklaşımlar ortaya çıkar.

Silahlı savaşın başarısının garantisi **demokratik alan örgütlenmesinin gücüyle, kitlelerle olan bağıyla orantılıdır**. Kitleler, emperyalizme ve oligarşiye karşı örgütlü güç haline getirilmeden, kendi kurtuluş mücadelelerinin içinde yer almadan, demokratik cephe kurulmadan silahlı mücadelenin başarısı mümkün değildir.

Kadrolarımız, yöneticilerimiz illegal-legal, demokratik-silahlı hangi alanda çalışırsa çalışsın, her örgütlülüğümüz savaş mevzimiz, Anadolu topraklarının her karışı mücadele alanımız ve her yoldaşımız oranın komutanıdır. Kimse bulunduğu alanı ve görevi küçümsemeli diğer alanların işlerini kendi işlerinden daha önemli görmemelidir. Mücadele küçük işler ve emekler olmadan büyümüyor. Demokratik alandaki mücadelenin önemini ve zorunluluğunu kavramazsak mücadeleyi büyütemeyiz, kitleselleşemeyiz. Demokratik mücadelenin illegal ve silahlı mücadele için bir soluk borusu olduğunu unutmayacağız. Demokratik mücadele, kadro kaynağımızdır, olanaklardır, lojistik destektir, kitle desteğidir. Savaş örgütünün kitlelerin içinde eriyebilmesi demokratik mücadelenin gücüyle orantılıdır.

Savaş örgütünün demokratik kurumlarındaki çalışma tarzı, yaşam tarzı büyük bir disiplin ve ciddiyet gerektirir. İdeolojik sağlamlılık gerektirir. Faşizm, rehaveti, kuralsızlıkları affetmiyor. Bürolarımızda, derneklerimizde, yöneticilerimizin ve insanlarımızın yaşamında devrimci yaşam kuralları ve disiplin hakim olmalıdır.

Anadolu’da yaşayan her kesim içinde, hayatın her alanında, her meslek grubu içinde, her inanç grubu içinde, gerekiyorsa her yaş grubu içinde, işsizler de dahil olmak üzere en geniş halk kesimleri içinde örgütlenmeliyiz. Emperyalizmle, faşizmle çelişkisi olan, her kesim içinde Demokratik Halk İktidarı programı esasına göre halk örgütlülükleri, cephe örgütlülükleri yaratmalıyız. Kitlelerin en yakıcı en güncel sorunlarının çözümünde yanlarında ve önlerinde biz olmalıyız. Biz, kurtuluşun devrimde olduğu gerçeğini göstererek ama bugünden de haklarımızı almaya kararlı olduğumuzu anlatarak halkın içinde olmalıyız. Halkın kendini yönettiği, sorunlarına çözüm aradığı halk örgütlülükleri yaygınlaştıkça halkın politik seviyesi, mücadeleye katılımı daha da artacaktır. Bu faaliyetler, ekonomik-demokratik mücadelenin görev alanındadır. Biz bunları büyüttükçe silahlı mücadelemizde büyüyecektir. Silahlı mücadelemiz büyüdükçe kitlelerin Cephe saflarına katılması, örgütlü güç haline gelmesi hızlanacaktır. Bu nedenledir ki; demokratik mücadelenin önemi ve zorunluluğu doğru kavranmalı ve doğru uygulanmalıdır.

Emperyalizm saldırmaktan vazgeçmiyor, işbirlikçisi oligarşi vazgeçmiyor. Bizi imha etmek istiyorlar. Hayatın bütün alanlarında baskıyı, sömürüyü dayatıyorlar. Teslimiyeti, inançlardan ve düşüncelerden vazgeçmeyi, çürümeyi dayatmaya devam ediyorlar. Devrimci, demokrat, ilerici kişi, kurum, parti, örgüt, ülke hepsine kendi düşüncesini kabul ettirmeye, hizaya getirmeye ve tek tipleştirmeye çalışıyorlar.

Emperyalizm ve oligarşi bizi teslim alma amacından vazgeçmiyor, biz de inançlarımızdan, iktidar iddiamızdan, anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadelemizden vazgeçmiyoruz. Onlar sömürüden, zulümden, işkenceden vazgeçmiyorlar. Bizde, haklarımız için, özgürlüklerimiz için her türlü bedeli göze alıp faşizme karşı direnmekten vazgeçmiyoruz. Vazgeçen, iktidar iddiasını kaybeder. Vazgeçen yenilir. Vazgeçmeyeceğiz ve yenilmeyeceğiz.

Bedel ödemek, sadece “silahlı mücadele” verenler için geçerli değildir. Böyle düşünmek, faşizmi, yeni sömürgeciliği ve demokratik mücadeleyi doğru kavramamaktır. Çünkü faşizmin olduğu bir ülkede en küçük haklar bile büyük bedeller ödenerek alınır. İktidar perspektifi ile yürütülecek bir demokratik mücadele, bedel ödemeksizin mümkün değildir. Eğer emperyalizme ve oligarşiye karşı bir mücadelenin, direnişin içindeyseniz, bedel ödemekle de karşı karşıyasınız demektir.

Tarihimiz, en küçük, en sıradan demokratik haklar için bile büyük bedeller ödediğimiz örneklerle doludur. Dergi dağıtan birinin kurşunlanabildiği, tutuklanıp işkencede katledilebildiği; başka bir deyişle, dergi dağıtmanın bile, ölümü göze alarak yapılabildiği bir ülkede yaşıyoruz.

Burjuva yasalarında, göstermelik birçok hak ve özgürlük vardır. Bu, demokrasicilik oyununun bir gereğidir. Fakat burjuvazi bu göstermelik hakların kullanılmasına bile izin vermez. Bu haklar, bu yasalar varken, yürürlükteyken, bu ülkede yüzlerce kişi demokratik hak ve özgürlüklerini istediği için, değerlerine sahip çıktığı için, düşüncelerini yazdığı ve söylediği için kaybediliyor, hapsediliyor, işkence görüyor. Düşünce özgürlüğünün, basın-yayın özgürlüğünün olduğu demagojileri altında kitaplar, dergiler yasaklanıyor, kapatılıyor, toplanıyor...

Ekonomik-demokratik mücadele, sadece iyi yaşam koşulları mücadelesi değildir. Siyasal hak ve özgürlükler mücadelesidir. Yasaların izin verdiği kadar rica minnet talep dile getirmeyle ve sadece protestoyla ne iyi yaşam koşulları ne de siyasal haklarımız kazanılabilir. Solun, aydınların, ilerici, demokrat kesimlerin, örgütlerin, haklar ve özgürlükler mücadelesi, düzenin yasallık sınırlarıyla değil, meşruluk temelinde olmalıdır. Haklar ve özgürlükler mücadelesi emperyalizme ve faşizme karşı verilen politik mücadeleden ayrı tutulmamalı, iktidar perspektifli olmalıdır.

Demokratik mücadelede, saldırılar karşısında kendini savunamayan, meşruluğunu savunamayan, saldırıları püskürtmek için kararlılık sergilemeyen bir sol, kitlelere güven veremez. Oligarşinin saldırılarını boşa çıkarmanın yolu bellidir; bir yandan saldırıya en güçlü biçimde direnirken, diğer yandan hayatın her alanındaki mücadeleyi de kararlılıkla sürdürmektir.

Faşizm koşullarında **demokratik mücadele, dev-**

Devrimci Hareket silahlı mücadeleyi temel alır. Ancak silahlı mücadeleyi politik kitle mücadelesinden ayrı ele almaz. Demokratik mücadeleyi devrim mücadelesinin ana halkalarından biri olarak görür. Emperyalizmin ve oligarşinin on yıllardır kesintisiz süren ideolojik, politik ve askeri saldırıları karşısında dünya çapında ilkler yaratarak büyük bir direniş örneği göstermiştir.

rim mücadelesinin parçasıdır ve ancak iktidar hedefli bir mücadele anlayışıyla sürdürüldüğünde başarı şansı vardır. Ekonomik demokratik mücadele de militan bir mücadeledir. Uzlaşmak ve ıcazete, yasallığa sığınmak değildir. Demokratik mücadele salt protesto değildir.

Haklar ve özgürlükler mücadelesini emperyalizme ve faşizme karşı verilen politik mücadeleden ayırmak, dar taleplere hapsedmek, devrimcilerin, ilericilerin, muhalefetin yok olmasıdır, iktidar iddiasını yitirmesidir. Oligarşi, bunu başarmak için bıkmadan, usanmadan politikalar üretiyor, operasyon üstüne operasyon yapıyor.

Devrimci Hareket silahlı mücadeleyi temel alır. Ancak silahlı mücadeleyi politik kitle mücadelesinden ayrı ele almaz. Demokratik mücadeleyi devrim mücadelesinin ana halkalarından biri olarak görür. Emperyalizmin ve oligarşinin on yıllardır kesintisiz süren ideolojik, politik ve askeri saldırıları karşısında dünya çapında ilkler yaratarak büyük bir direniş örneği göstermiştir. Dünya genelinde, birçok sol hareketin siyasi arenadan silindiği koşullarda, ayakta kalmanın mücadele etmek olduğunu bilerek varlığını sürdürmüştür.

Bu devrimci çizgi; mücadeleyi sadece yasal, barışçıl kitle hareketleri örgütlemek şeklinde anlayan reformist çizgiyle; sınıf mücadelesini sadece silahlı mücadeleye indirgeyen, ekonomik-demokratik mücadeleyi küçümseyen ve kitle hareketlerini örgütleme çabası göstermeyen “sol sekte” çizgiden ayrılır.

Demokratik mücadeledeki tavrımız da; “baş eğmeyecek, yola gelmeyecek, ıslah olmayacağız” iddiasında ve kararlılığındadır. Bu iktidara alternatif olma iddiasıdır. Düşman bu iddiamıza saldırıyor.

İktidar hedefimizden vazgeçmediğimizde daha da azgınlaşıyor. İddialı olmak uzlaşmamaktır. Zorlukları aşmada güçlü ve iradeli olmaktır. Pes etmemek ısrar etmektir. İktidar iddiası, faşizmi yıkmak, emperyalizmi kovmak, sosyalizmi kurmak için savaşmaktır.

Eğer, demokratik mücadele bu biçimiyle ele alınmaz ise sapmalar kaçınılmazdır. Yasallık başlar, icazetçilik başlar. İsrar, cüret, fedakarlık biter. Hiçbir bedel ödenemez hale gelir.

Demokratik mücadelede devrimci tarz; ekonomik-demokratik taleplerimizi burjuvazi ile hesaplaşmaya çevirmektir. Taleplerde ısrar ve kararlılıktır. Bedel ödemeyi göze almaktır, “ölüm pahasına” bile olsa kararlılıkla sürdürmektir. Demokratik mücadeleyi, iktidar mücadelesinden koparmak daha baştan kaybetmektir. Yasallığa hapsolan, hedefsiz, iddiasız bir mücadele anlayışıdır. Bunun sonucunda; örgüt ya da kadro düzen içine savrulur. Reformist uzlaşmacı politikaları benimser. Yasak savmak için eylem yapılır hale gelir, diyalogculuk gelişir. Meşruiyet duygusu kaybolur. Bu tarz düşman için tehlike olmaktan çıkar.

Demokratik Mücadelede Cephe Tarzı, Direnme Geleneği Zengin Yaratıcı Örneklerle Doludur

Devrimci Hareket’in demokratik mücadele anlayışının temel noktalarından biri, ideolojisine ve kendi gücüne güvendir. Herhangi bir konuda düşünce ve tavır belirlerken, eylem, direniş örgütlerken, kendi dışındaki güçlere bel bağlamaz. Kendi gücüne güvenle hareket eder. Karar vermekte belirleyici olan sayısal gücümüz ve olanaklarımız değildir. Gelecek saldırılar hiç değildir. Belirleyici olan; Halkların yara-

Direnmenin, mücadele etmenin meşruluğa inanmayanlar düşman karşısında direnmez çatışmazlar. Devrimin kazanılacağından emin olmayanlar, ideolojisine ve örgütüne güvenmeyenler cüretli davranmazlar. Bedel ödemeyi göze alamazlar. Korkular, meşruluk bilincini köreltir. Hatta yok eder. Böyle bir kafa yapısı düzenin çizdiği sınırların ötesine geçmez. Bu durumda düzen kontrolü ele almış demektir.

rına, mücadelenin çıkarlarına uygun olup olmadığıdır. Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı olup olmadığıdır. Tarihimiz bunun örnekleriyle doludur. Düşmanla girdiğimiz en çetin çatışmaların yaşandığı dönemlerde hep tek başımıza kaldık. Ve tek başımıza direndik. 12 Eylül cuntasının hapishane direnişlerinden F Tiplerine karşı 7 yıl süren Büyük Direniş’e kadar, birçoğunda tek başımızaydık.

Biz inançlarımız için, düşüncelerimiz ve taleplerimiz için gerekirse ölürüz dedik: Hücreler karşısında bedenlerimizi siper ettik. Değmez diyenlere cevabımız 122 canımız oldu. Bu anlayış Cephe tarzıdır ve temelinde bedel ödemeyi göze almak vardır. Bedel ödemeyi göze almadan, faşizmin belirlediği sınırların dışına çıkmadan sonuç alamayız.

Taksim 1 Mayıs alanı 1988 yılından 2010 yılına kadar 22 yıl boyunca devrimci ısrarla, kan ve can pahasına, şehitlerle kazanıldı. Bu uğurda çok büyük bedeller ödendi. Gözaltılar tutsaklıklar yaşandı. Ama pes etmeyen, irade savaşında kazanan biz olduk. 22 yıl sonra alanı zapt ettik.

TAYAD’lı analarımız, Abdi İpekçi Parkı’nda tecridi ve büyük direnişi duyurmak için, direnme hakkını savunmak için, kar-kış yağmur, çamur demeden tam 1230 gün oturdular. Polis eylemi bitirmek için defalarca saldırdı. Gözaltına alındılar, işkencelerden geçirildiler, tutukladılar. Her defasında gidenlerin yerini yeni TAYAD’lılar aldı. Her türlü bedeli göze aldılar.

Güler Zere’nin kampanyası, Engin Çeber’in davası, Edirne kapılarındaki oturma eylemi, Parasız eğitim çadırları, Türkan Albayrak’ın “işe dönünceye kadar mücadeleye devam” diyerek iş yeri önünde kurduğu çadırlar...demokratik mücadelenin nasıl olması gerektiğine örneklerdir.

Güler’i zulmün elinden alacağız dedik. Bu kararlılıkla çıktık yola.

Önce Adana Balcalı Devlet hastanesi önünde sonra İstanbul Adli Tıp Kurumu önünde aylarca oturduk. İmzalar topladık. İsrarla ve kararlılıkla, her Cuma tüm solu ve demokratik kitle örgütlerini bir araya getiren eylemler yaptık. Sadece ülke değil yurt dışında da eylemler yaptık. Ülkede duymayan kalmadı neredeyse. Gülerimizi zulmün elinden çekip aldık.

Edirne Gençlik Derneği üyelerine yapılan, linç saldırısı sonrası Edirne’de açıklama yapmak üzere yola çıkan Halk Cepheçileri, Edirne girişinde durduruldular. Orada da bir irade savaşı başladı. “Edirne’de

basın açıklaması yapacağız” denildi. Bir hafta boyunca kar, kış demeden otoban üzerinde, altı otobüs dolusu insan oturma eylemi yaptı. Israr, emek, direniş, kararlılık inanç. Sonuç olarak irademiz kazandı.

Şehidimiz Ali Yıldız’ı oligarşinin çukurundan çıkaracağız dedik ve çıkardık. Sahiplenmenin ve demokratik mücadelenin nasıl olması gerektiğinin örneğini yarattık.

Bunların her biri 42 yıllık mücadele tarihimizin yarattığı uzlaşmaz çizgimizin bize kazandırdıklarıdır. Kızıldere’den bu yana teslim olmama geleneğimizin devamıdır. Bu gelenek, hak alma ve haklarımızı koruma mücadelesinin nasıl olması gerektiğini, kazanmanın yolunun direnmekten geçtiğini öğretir. Kazanımlarımızı büyütme cüretini anlatır. Diğer yanı haklılık ve meşruluştur. Uzlaşmamaktır.

Bu direnişlere, tek başına kalmayı bile göze alarak karar verebilmek, gerçekleştirebilmek, esas olarak Devrimci Hareketin Marksizm-Leninizm’de, sosyalizmde ısrarıdır. Haklılığına ve meşruluğuna inanmasıdır. Kendine güven, ideolojisine güvendir. Bunlardan uzaklaşanlar, direniş çizgisinin de dışına düşüp, düzen içi kulvarlarda yol alırken, başka bir deyişle direnmeyen çürürken, direnenler, umut olmaya, Türkiye halklarının anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadele bayrağını taşımaya devam ederler.

Meşruluğun yitimine neden olan inançsızlıktır. Meşruluğun temelinde ideolojik sağlamlık vardır. Sosyalizme ve zafere inanç vardır. Meşru olan, biziz, düşman değil. Gece yarısı yaptıkları operasyonlardır gayrimeşru olan. Yüzlerce polis ve helikopterleriyle, Sarıgazi ve 1 Mayıs mahallerindeki operasyonlardır gayrimeşru olan. Oligarşinin varlığı gayrimeşrudur.

2011 yılında Cephe’ye yönelik sistemli saldırılarda, yüzlerce insanımız gözaltına alındı, tutuklandı. Mahallerimiz ve onlarca derneğimiz, halka göz dağı vermek için helikopterlerle basıldı. Uygulanan gözaltı terörü durmadı, daha sonra da devam etti. Derneklerimiz ve evlerimiz talan edildi, balyozlarla kapılar, duvarlar yıkıldı. Mahallelerde halk ve devrimciler, AKP’nin terörüne, zulmüne boyun eğmedi, teslim olmadı. Barikatlar kurdu, direndi. Bu baskınlar ve saldırılar biryandan direnmenin coşkusu bir yandan düşmana öfkeyi büyüttü. Cephelileri teslim almak mümkün değildi. Bunu bir kez daha gördüler.

Direnmenin, mücadele etmenin meşruluğa inmayanlar düşman karşısında direnmez çatışmazlar. Devrimin kazanılacağından emin olmayanlar, ideolojisine ve örgütüne güvenmeyenler cüretli davranamazlar. Bedel ödemeyi göze alamazlar.

Korkular, meşruluk bilincini köreltir. Hatta yok eder. Böyle bir kafa yapısı düzenin çizdiği sınırların ötesine geçmez. Bu durumda düzen kontrolü ele almış demektir.

İki Temel Görev Önümüzdedir Halkı Örgütlemek Ve Silahlı Mücadeleyi Büyütmek

Ekonomik-demokratik mücadele, çıkarları devrimde olan bütün sınıf ve katmanları mücadele içine çeker. Eğitir, Her bildiri, dergi, kitap, afiş, pankart, duvar yazıları, basın açıklaması, protesto gösterileri, hak talepli eylemlerimiz, kampanyalarımız, şenliklerimiz, festivallerimiz, konserlerimiz, tiyatrolarımız kısacası bütün faaliyetlerimiz kitleleri eğitir, bilinclendirir. Bütün bu faaliyetlerimiz düzeni teşhir eden içerikte olmalı ve gerçek kurtuluşun sosyalizmde olduğunu göstermelidir.

Demokratik mücadelede iktidar perspektifiyle düşünmek, silahlı mücadelenin ihtiyaçlarına göre düşündürmek. Yasal, meşru, illegal, küçük, büyük bütün faaliyetlerimizin merkezinde bu olmalıdır. **Demokratik mücadelede düştüğümüz en önemli hatalardan biri günlük olayların ve sorunların peşinden koşan, sadece alanıyla sınırlı kalan bir çalışma tarzı ve stratejik hedeften uzaklaşmaktır.** Bu küçük düşündürmek, dar düşündürmek. Ufkumuzu büyütmeliyiz. Zafere kilitlenmeliyiz. Yaptığımız bütün faaliyetlerin bizi zafere bir adım daha yakınlıştırdığını düşünmeliyiz.

Silahlı savaşı büyütmenin yolu, demokratik mücadelenin geliştirilmesinden geçiyor. Bu perspektifle sarılacağız mücadeleye. Her nerde faaliyet yürütürsek yürütelim, uzlaşmaz, militan bir beyine sahip olacağız. Sonuç alana, zafere ulaşana kadar defalarca deneyeceğiz, ama asla pes etmeyeceğiz, vazgeçmeyeceğiz.

Vazgeçmek düşmanla uzlaşmaktır. Uzlaşmak ihanettir!

Uzlaşmayacağız, vazgeçmeyeceğiz!

Sadece vazgeçmeyenler kazanır! ☆

Halkların Demokratik Kongresi Halkların Birliğini Sağlayamaz! Halklarımızın İhtiyacı Olan Birlik; Bağımsızlığı, Demokrasiyi Temel Alan Bir Birliktir!

Emek Demokrasi ve Özgürlük Bloku'nun Kongre Girişimi, "Çatı Partisi" kuruluş hazırlıkları çerçevesinde, 15-16 Ekim 2011 tarihinde, Ankara'da, kongresini yaptı. Girişim adını "Halkların Demokratik Kongresi" olarak değiştirdi. 20 bölgeden 820 delegenin katıldığı Kongre'de, Genel Meclis Üye sayısı 120'ye çıkarıldı. "Ezilen tüm halkların birliği"ni sağlayacak, yerel yönetim ve milletvekili genel seçimlerinde ortak siyasal amaç ve çıkarları temsil edecek bir partinin kurulması kararlaştırıldı.

Halkların Demokratik Kongresi şu sözlerle ilan edildi: "Halklarımıza yöneltilmiş tüm baskı ve hak-sızlıkları ortadan kaldırmak, barış içinde ve insanca yaşayabileceğimiz bir Türkiye'yi kurmak üzere Kongre Girişimi'nin çağrısıyla biraraya gelen her türden baskı, sömürü ve ayrımcılığa karşı olan bireyler ile kuruluş, örgüt, inisiyatif, dernek, parti ve hareketlerin sözcü ve üyeleri, halkın kendi yönetimini kurmasını sağlamak için birlikte mücadelenin koşullarının olgunlaştığı, farklılıklarımızın zenginliğimiz ve gücümüz olduğu bilinciyle Halkların Demokratik Kongresi'nin kuruluşunu ilan ediyoruz."

Örgütlenmeye çağrı yapılan Kongre'nin sonuç bildirgesinde, Halkların Demokratik Kongresi için; "Türk sağının ve hakim sınıfların ortak çıkarlarının savunucusu ve dünya kapitalizminin bölgesel uç beyliği AKP iktidarı karşısındaki sahici bir direniş odasıdır" tanımı yapıldı.

Kongre'nin bütün bileşenlerinin ortaklaştığı ve sorumluluk alacağı diye açıklanan "mücadele programı"nın ana eksenini; Başta, "Kürt sorununun barışçıl ve demokratik çözümü için mücadele" ve "demokrasiyi kazanmak için mücadele (siyasi partiler yasa-sı, TCK, Anayasa, özel yetkili mahkemelere ilişkin mücadele)" şeklinde belirlendi.

Halkların Demokratik Kongresi'nin mücadele alanlarının tanımı ise şöyle yapıldı: "*Emperyalizmin bölgemiz halkları başta olmak üzere, dünya halkları üzerindeki egemenlik ve baskı politikalarına, onların askeri üslerine, ekonomik, siyasi anlaşmalarına ve kurumlarına karşı mücadele edecek, Türkiye'nin bölge halklarına ve devletlerine karşı bir saldırı üssü olmasına kesinlikle karşı çıkacak, sömürgeciliğe, işgallere ve benzeri müdahalelere karşı ezilen halkların direnişlerinden yana tutum alacak, uluslararası sermaye kurumlarının dayattığı neoliberal sömürü, çevresel yıkım, doğanın ticarileştirilmesi ve talan politikalarına karşı mücadele edecektir.*"

Sonuç bildirgesinde, hangi siyasal görüşü temsil ettiği herkes tarafından bilinen bir karar daha vardı. Demokratik Özerklik ve Yeni Anayasa vurgusu.

Ve şunlar yazılıyordu: "... Son 20 yılda 30 bini aşkın insanın yaşamına mal olan Kürt sorununun çözümsüzlüğünden kaynaklanan savaşın sona ermesi ve barışçıl, demokratik ve eşit haklara dayalı bir çözüm için önemli bir girişim ve bir barış programı

olarak gördüğü Demokratik Özerklik anlayışının tüm topluma yayılması.”

“Halkların Demokratik Kongresi, süre giden savaş ve çatışmanın kaynağında yatan tekçi ve inkarcı yurttaşlık tanımının anayasa ve yasalardan kaldırılması; bütün kimlik ve kökenlere eşit mesafede bir “yeni anayasa” yapılması; tüm kimliklerin farklılık ve varlıklarının korunması; eşit ve özgür yurttaşlık hukuku içerisinde yaşama hakkına sahip olduklarının tanınması için mücadele edecek, başta anadilinde eğitim hakkı olmak üzere eğitim ve kültür politikalarının hazırlanmasına ve uygulanmasına halkların katılımının hayata geçirilmesi ...”

Burjuva basın ve kimi sosyalist yayınlarda, Emek Demokrasi ve Özgürlük Bloku bileşenlerinin yayın organlarında, bu sürece nasıl geldiği, Kongre Girişimi’nin önemi, Çatı Partisi’nin misyonunun neler olacağı, Halkların Demokratik Kongresi’nin mücadele programı vb. konularında çok şey yazıldı. Öyle şeyler söyleniyor ve öyle hedefler belirleniyordu ki, Kongre’nin ya da Çatı Partisi’nin, değil gerçekleştirilmesi, pratikte gündemine bile almasının mümkün olmadığı hedefler ve programları bunlar.

Buraya kadar, Halkların Demokratik Kongresi üzerine özetlediğimiz bilgilerle diyebiliriz ki; İddiaları farklı, pratiği farklı bir yapılanma, bir “birlik” var ortada. Bu birlik, “ezilen tüm halkların birliği, partisi olma” iddiasında olduğunu söylüyor. Gerçekte ise, hem “mücadele kararları”ndan hem “sonuç bildirgesi”nden de anlaşılacağı gibi; başta “Kürt sorununun barışçıl ve demokratik çözümü için mücadele”yi esas alan bir birliktelik vardır karşımızda.

Bu anlayış Kürt sorununu devrim mücadelesinin bir parçası görmeyen, sorunun çözümünü devrimde görmeyen bir anlayıştır. Kendisini, “Halkların Demokratik Kongresi, ana muhalefet hareketidir” diye tanımlayan bir anlayıştır. Sonuç bildirgesinde, Halkların Demokratik Kongresi için yaptıkları tanım, bilimsel ve sınıfsal bakış açısından uzak, ufku dar bu anlayışın hedefini de, mücadeledeki yerini de net olarak gösteriyor.

Şöyle diyorlar: *“Türk sağının ve hakim sınıfların ortak çıkarlarının savunucusu ve dünya kapitalizminin bölgesel uç beyliği AKP iktidarı karşısındaki sahici bir direniş odağıdır.”*

Neden muhalefet hareketi? Neden mücadele hareketi değil? Neden “bu düzene alternatifiz”, “bu

kapitalist sömürü düzenini değiştireceğiz” değil?

Nedeni bellidir. Bu anlayış düzen içi bir anlayıştır. Halkların Demokratik Kongresi’nin, bağımsızlık ve devrim talebi yoktur. Emperyalizmle, faşizmle, oligarşiyle mücadeleyi açık ve net olarak hedeflememesi ideolojik boşluktur. Yöntem seçimler, hedef parlamentodur. Kurulacak parti de seçimlere, parlamentoya girmeyi hedefleyen bir partidir. Kurulacak parti seçim partisi olacaktır. BDP milletvekillerinden Gültan Kışanak’ın Kongre hazırlık sürecindeki sözleri, önerinin asıl sahibinin ve fikir babasının kimler olduğunu, asıl amacın ne olduğunu, bu tartışmaları ve çalışmaları kimin yönlendirdiğini açık ve net olarak söylüyor aslında:

“İlk önce ne yapmak istiyoruz? Doğrudan parti örgütlenmesi yerine, Kongre tarzı bir örgütlenme ve buradan gücünü alacak bir üst örgütlenme, yani siyasi parti öneriyoruz. Kongre ile çok farklı toplumsal kesimlerin siyasi ve programatik birlikteliği, mücadelesi ortaklaştırılacak ve buradan seçilen delegelerle tamamlanacak bir siyasi parti. Yani ikili bir yapı önermiş oluyoruz... Çatı Partisi tartışmalarında da siyasi yapılar, hareketler, emek örgütleri, Aleviler, çevre vb. hareketler vardı. Bu kadar farklı yapıları bir siyasi parti altında toplamak güçtü. Şimdi yeni bir şey, yeni bir yol deniyoruz. Bütün bu farklı kesimlerden oluşacak bir kongre ve buradan güç alacak bir parti.” (14 Ağustos 2011)

40’ın üzerinde “bileşenden” oluşan Kongre’nin kuruluşu öncesi ve sonrası yapılan değerlendirmelerin ortak noktası Kongre’nin bir “ilk” olduğu, “önemli” bir adım olduğu, bir “zorunluluk” olduğuydu. Yine vurgulanan ortak noktalardan biri de Kürt milliyetçi hareketinin Kongre’deki belirleyici rolüydü. Değerlendirmelerin, söylemlerin odağında bu vardı.

Halkların Demokratik Kongresi’ne ve Kürt hareketi ile sosyalist hareketin biraraya gelmesine olağanüstü bir önem ve misyon biçildi. Ayakları yerden kopuk, abartılı değerlendirmeler yapıldı. Evet, Türkiye solunun çok değişik kesimleri de Kongre içinde yer aldılar. Aldılar almasına ancak, Kongre içindeki bütün varlıkları ve etkileri, bileşenlerinin sayısını rakamsal olarak arttırmaktan başka bir şey değildi. Türkiye solunun bu Kongre’nin bileşeni olması ideolojik zayıflığının da bir yansımasıdır. Burjuva ideolojisinden ve Kürt milliyetçiliği ideolojisinden etkilenmedir. Devrim ve sosyalizm hedefini yitir-

meleridir. Bu yitim kendi dışından etkilenmeleri, baskılanmaları da beraberinde getirmiştir. Emperyalizm ve oligarşinin baskılarından, ideolojik bombardımanından etkilenmekte ve bu etkilenmenin sonucu olarak da düzeniçileşmeye doğru savrulmaktadır... Kürt milliyetçi hareketinin de askeri ve özellikle de kitlesel gücünden etkilenmekte, bu etkilenmenin sonucu olarak Kürt milliyetçi hareketinin yanlışlarına karşı ideolojik mücadeleyi bir kenara bırakmakta, faydacı, ilkesiz bir ilişki geliştirmektedirler.

Soldaki, gerek örgütsel zayıflık gerek ideolojik zayıflık, bir yandan kendi ayakları üzerinde duramama, sürece dair politika üretememe, kendilerine ve ideolojilerine güvenlerini kaybetme gibi sonuçları yaratırken, diğer yandan da güce tapmaya yöneltmiştir. Kendi güçsüzlüğü ve Kürt milliyetçi hareketinin kitlesel gücü Türkiye solunun büyük çoğunluğunu etkilemekte, bu etkileşim dünyadaki ve Türkiye'deki gelişmelerin değerlendirmesine ve pratiğe de yansımaktadır.

Kürt milliyetçi hareketi, kitle ve örgüt gücünü Türkiye soluna baskı aracı olarak kullanmaktadır. Reformist, oportünist sol köklü bir muhasebe yapmak yerine güce tapan, eklemlenen olmaya, pragmatist davranmaya devam etmektedir.

Türkiye solunun Kürt milliyetçi hareketinden etkilenmesinin başka bir nedeni de; Kürt sorununun çözümünü Kürt milliyetçi hareketine havale etmesi, bu sorunun çözümünü kendi dışında görmesidir. Çözümün sorumluluğundan bu kaçış Kürt halkının kendi kaderini belirlemesi özgürlüğü olarak sunulmaktadır. Çözümün sorumluluğunu kendi omuzlarında hisseden, kurtuluşun ortak örgütlenme ve ortak mücadeleden geçtiğini söyleyen Partimizi ise küçük-burjuva örgüt olmakla ve şovenizmle eleştirmektedirler.

Kürt milliyetçi hareketinden etkilenmenin en açık ifadesi şu satırlarda ortaya konulmaktadır:

“Kongre, başından sonuna kadar Kürt Özgürlük Hareketi'nin beklentileri doğrultusunda şekillenmiş, şekillendirilmiş ve sonuçlanmıştır. Kongre gündemleri, kongrede öne çıkartılan ana eksen, genel meclis üyelerinin ağırlıklı kısmı, ittifaka konulan isim, tüzük ve program taslakları Kürt Özgürlük Hareketi tarafından belirlenmiştir.” (15-16 Ekim Ankara Kongresi Üzerine - SODAP)

“İttifak ilişkisi, ittifaka konu olan farklı iradelerin

Halkların Demokratik Kongresi'nin, bağımsızlık ve devrimi talebi yoktur. Emperyalizmle, faşizmle, oligarşiyle mücadeleyi açık ve net olarak hedeflememesi ideolojik boşluktur. Yöntem seçimler, hedef parlamentodur. Kurulacak parti de seçimlere, parlamentoya girmeyi hedefleyen bir partidir. Kurulacak parti seçim partisi olacaktır.

yan yana geliş anlamını içerisinde barındırır. Kürt Özgürlük Hareketi'nin iradesinin kongre sürecinde ki bu düzeyde belirleyiciliği ittifak ilişkilerinin genel mantığına denk düşmediği gibi, ortak yürüyüşümüzde kimi sıkıntıları da beraberinde getirecektir.” (agy.)

“Kürt Özgürlük Hareketi, yeni anayasa tartışmalarını kendisi için öncelikli gündem olarak değerlendirmektedir. (...) Her ne kadar 'stratejik ittifak' nitelemesi dillendirilse de sergilenen bu yaklaşım, mevcut haliyle bu ittifaka Kürt Özgürlük Hareketi tarafından 'taktiksel' bir değer biçildiği anlamını taşımaktadır.” (agy.)

“Program taslağında ve kongre ortamında 'sınıf çelişkisi' eksenini son derece silik kalmıştır. İşçilerin, işsizlerin, yoksulların sesi kongre ortamına taşınmamış, kongrenin belirleyici iradesinin kongre ortamına biçtiği misyonun gereği olarak bu sesin ana eksenlerden birisi olarak öne çıkması da sağlanamamıştır. Kongre ortamında SODAP ve sınırlı sayıda delege dışında bu eksene vurgu yapan bir irade çıkmamıştır. Politik hatlarında sınıf çelişkisi eksenini temel alan EMEP ve ESP gibi yapılar da kongre sürecinde bu gündeme kayıtsız kalmış ve Kürt Özgürlük Hareketi'nin ortaya koyduğu yaklaşıma tabi olmuştur.” (agy.)

SODAP, bir yandan Kongre'nin tüzük ve program taslaklarının Kürt Özgürlük Hareketi tarafından belirlenmesini ve belirleyici olmasını ittifaklar perspektifine uymuyor olarak değerlendiriyor diğer yandan Kongre için “önemli bir adım” diyerek Halkların Demokratik Kongresi içinde yer aldıklarını açıklıyorlar. İşte tamda bu noktadadır tespit ve eleştirilelimiz. Herşey başından sonuna kadar Kürt milliyetçileri tarafından programlanıyor ve sol buna eklemlenip, tabi oluyor. Bu birliğin adı gönüllü birlik değil,

gönüllü tabiliktir.

Atılım Gazetesi ise Kongre'nin kuruluşunu şu sözlerle ortaya koydu: *"Kongre Girişimi, 15-16 Ekim'de Genel Kurulu'nu toplayarak, Anadolu ve Mezopotamya'nın ezilen halklarının on yıllar süren düşünü gerçek kıldı, iradesini ortaklaştırdı. Ezilen halkların ve emekçilerin sözcüleri, kendi dillerinden umutlarını, buluşturdu. Halkların Demokratik Kongresi kuruldu."* (Ezilenlerin Sosyalist Alternatifi ATILIM, 22 Ekim 2011)

Abartıcılık Atılım'da siyaset tarzıdır. Ezilen halklarımızın on yıllardır süren tek düşü, tek özlemi devrimdir. Atılım'ın ifadesiyle Kongre'nin ortak iradesinde ise bir devrim iddiası, hedefi yoktur.

"Yeni durumu daha genelde de görebiliriz. Solun siyaset tarzında, solun ulusal demokratik hareketle ilişkili siyaset tarzında bir dönüşümün başlangıç momentleri olarak, yeni bir siyasi kültürün ilk adımları ve embriyonları olarak görebiliriz." (Ezilenlerin Sosyalist Alternatifi ATILIM, 22 Ekim 2011, sayfa 13)

Halkların Demokratik Kongresi Genel Meclis Üyesi ve ESP'li İbrahim Çiçek de "Bu kez başarmak zorundayız" başlıklı röportajında bir "yenilikten" söz etmektedir. Doğru bakıldığı zaman görülecektir ki ortada bir "yenilik" yoktur. Hele ki solun Kürt hareketine bakışı, onunla ilişkisi noktasında bir "yenilik"ten hiç bahsedilemez. Denilebilir ki Kürt hareketine eklemlenme daha da artmıştır. Ve düzeniçileşmeye doğru gidilmektedir. Çiçek "bu kez başarmalıyız" demiş. O halde soralım, bundan öncekiler neden ve nasıl başarısız olmuştur? Abartılı değerlendirme ve temennileri bir kenara bırakıp öncelikle bu soru cevaplanmalıdır. Çünkü dünkü başarısızlıkların nedenleri bugün de ortada durmaktadır.

"Öncelikle birlikte çalışma kültürünü edinmemiz gerekecek. Bu süreç, birlikte mücadele ederek devrimci-demokratik işbirliği yapan kesimlerin tümü açısından şu ya da bu şekilde bir değişimi gerektirecek. Çünkü bu kadrolar, kendileri gibi düşünmeyen kadro, birey ve çevrelerle ilişkiye girdiklerinde siyaset yapma tarzını yenileyici bir şey yapacak. Bunun merkezinde geri kalan 30-40 yıllık döneme, hatta yarım yüzyıllık döneme baktığımızda, ilerici hareketimizin düşük cepheleşme yeteneğiyle yüzleşme ve cepheleşme yeteneği kazanma olduğunu görürüz." (İbrahim Çiçek-Röportaj-Etkin Haber Ajansı / 17

Ekim 2011)

Solun birlikte çalışma kültürünün zayıf olduğu bir gerçektir. Bunda temel etken ise ideolojik zayıflık ve kendine güvensizliktir. Bu durum benmerkezçiliği de beraberinde getirmiştir. Kongrenin zeminine bakıldığında tam da bunları görmekteyiz. Bizzat Kongre içinde yer alanların da ortaya koydukları gibi Kongre'de Kürt hareketi belirleyicidir, onun kendi ihtiyaçları belirleyicidir, kendi ihtiyaçlarını karşıladığında Kongre'nin varlığının ortadan kalkacağını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Şimdi bu zemin "birlikte çalışma kültürünü" yaratabilir mi? İbrahim Çiçek daha da ileri değerlendirmeler yaparak, Halkların Demokratik Kongresi sürecinin "rönesansın başlangıcı olabileceğini" ifade ediyor. Rönesans, "yeniden doğuş", "canlanma", "yükseliş" anlamına gelir. Hangi anlayış değişmiştir ki bir yükseliş olsun? Kürt milliyetçi hareket mi anlayışını değiştirmiştir? Türkiye solu mu ideolojik zayıflığının, kendine güvensizliğinin muhasebesini yapıp kendini yenilemiştir? Hayır, bunlar olmamıştır. ESP de bunların başında gelmektedir. Kürt milliyetçi hareket benmerkezci anlayışını devam ettirmektedir. Kürt sorununu ve barışı her şeyin başına koyanlar, "savaşın durdurulmasının" temel sorun olduğunu söyleyenler şovenizmin etkisinin kırılmasının da bu şekilde sağlanacağını söylüyorlar.

Halkların Demokratik Kongresi ile solun en geniş birliğinin sağlandığı iddialarını, nasıl bir birlik, ne için birlik sorularından bağımsız olarak, bir an doğru kabul edelim. Evet ortada bir birlik vardır. Ancak bu "reformist, icazetçi, legalleşmiş, düzeniçileşen solun" en geniş birliğidir.

Kongre Girişimi Hazırlık Komisyonu Üyesi Ertuğrul Kürkçü, bir konuşmasında, "Türkiye'de Kürtler özgürleşmeden Türklerin özgür olamayacağını" söylüyor.

Her şeyin odağına Kürt sorununu koyan bu anlayış çarpık ve yanlıştır. Bu anlayış güce tapmanın en iyi örneklerinden biridir. Ayrıca bilimsel doğruları da alt üst eden bir anlayıştır. Kürtlerin özgürleşmesini, Türkiye oligarşisinin emperyalizm icazetiyle yapacağı Anayasa'ya hapseden bir anlayıştır. Kürt halkının özgürlüğü Türkiye halklarının özgürlüğünden geçer. Ortak örgütlenmeden, ortak mücadeleden ve bağımsız, demokratik bir Türkiye için devrimden geçer. Bağımsızlığın olmadığı yerde demokrasi de

olmaz, özgürlük de olmaz, barış da olmaz.

Çatı Partisi'nde Neden Yer Almadık Kime, Neye Karşı Birleşeceğiz? Güçlerimizi Ne İçin Birleştireceğiz?

Halk güçlerinin birliğinin sağlanması ertelene-
mez bir görev olarak karşımızda durmaktadır. Halk
güçlerinin birliğini sağlayamayan bir mücadelenin
başarı şansı yoktur. Halk güçlerinin birliğinin sağ-
lanması her devrimin temel sorunlarından biridir. Ve
halkın devrimci, demokrat, ilerici güçlerden en
büyük beklentilerinden biri budur. Düşmanın en
büyük korkularından biridir halk güçlerinin birliği.
Bu nedenle, halk güçlerini bölüp parçalamak için her
türlü yöntemi, politikayı kullandığı açıktır. Ve yine
düşmanın, halk güçlerinin dağınıklığından, parça-
lanmışlığından güç aldığı ve bu nedenle daha da per-
vasızlaştığı ortadadır.

Deniyor ki, saldırılar karşısında çok parçalıyız.
Tek başımıza etkili karşı koyuşlar yapamıyoruz,
güçlerimiz dağınık. Güçlerimizi birleştirelim.
“Güçlerimizi birleştirmek” devrimci, demokrat hiç-
bir kişi ve örgütün karşı çıkmayacağı, çıkamayaca-
ğı bir gerekliliktir.

Ancak bir birliğe katılma ya da katılmama kara-
rı Kime ve neye karşı birleşeceğiz? Ne için birleş-
eceğiz? sorularına verilen cevaplarla belirlenir. Biz de
“Çatı Partisi” tartışmalarını yürütenlerin çağrısına bu
sorularla karşılık verdik. Yani bu birliğin hangi
temelde kurulacağını, neyin birliği olacağını ve bu bir-
liğin politik hedefini, programını ve ilkelerini sorduk.

Her birliğin cevaplanması gereken temel sorular
bunlardır. Birliğin üzerinde yükseleceği temel, bu soru-
ların cevabındadır. Birliğin gücü ya da güçsüzlüğü de
bu soruların cevabında ve pratikteki karşılığındadır.
Birliğin kapsamı ve muhtevası bu soruların cewa-
bındadır.

Bu soruların cevapları netleşmeden, hem bir bir-
lik çağrısı yapmak hem de “birlik olsun da nasıl olur-
sa olsun” diyerek üstüne atlamak ilkesiz bir yakla-
şımdır. Daha en başından sonunun hezimet olacağı
belli olan bir birliktir.

Çatı Partisi'nin, öneri sahibinin ve fikir babası-
nın Kürt milliyetçileri olduğu ayan beyandı.
Çağrıcılara, “Çatı Partisi, Kürt sorununu çözme

**Solun birlikte çalışma kültürünün
zayıf olduğu bir gerçektir. Bunda temel
etken ise ideolojik zayıflık ve kendine
güvensizliktir. Bu durum benmerkezcili-
ği de beraberinde getirmiştir. Kongrenin
zeminine bakıldığında tam da bunları
görmekteyiz. Bizzat Kongre içinde yer
alanların da ortaya koydukları gibi
Kongre'de Kürt hareketi belirleyicidir,
onun kendi ihtiyaçları belirleyicidir, ken-
di ihtiyaçlarını karşıladığında
Kongre'nin varlığının ortadan kalkaca-
ğını rahatlıkla söyleyebiliriz.**

temelinde mi kurulacak” diye de sorduk. Tabii ki, halk-
ların demokratik hakları ve talepleri üzerinden bir-
likler kurulabilir. Birliğin amacı, programı, ilkeleri ve
çerçevesi net olarak belirlenip çağrı bunun üzerinden
yapılır. Adı ve hedefi doğru konulur. Genel çıkarlar
içine grupçu, faydacı niyetler ve amaçlar konulamaz.
Kullanma, yararlanma gibi devrimci olmayan yak-
laşımlar olamaz.

Gerek süreci izleyerek edindiğimiz bilgilerden,
gerek öneri sahiplerinin geçmiş pratik deneylerinden
ve onlarca örnek ile sabitlenmiş pragmatist anlayı-
şından, katılım çağrısı için gelenlerle yapılan tartış-
malardan ve asıl olarak da bilimsel doğrularımızdan
yola çıkarak, Çatı Partisi Girişimi'ni, amaç, program,
ilkeler konusunda eksik ve yanlış bulduğumuzu ve
Kürt milliyetçi hareketinin programına tabi bir olu-
şum olduğu eleştirilerimizi söyledik. Bu eleştirimiz
karşısında Çatı Partisi Girişimi adına ifade edilenler
ise bir başka çarpık yaklaşımı ortaya koyuyordu:

*“Biz şimdiden birliğin politik muhtevası nokta-
sında bir çerçeve çizmiyoruz, bir sınır getirmiyoruz.
Bunu daha geniş bir toplantıda biraraya geldiğimiz
bir ortamda birlikte belirleyeceğiz” denildi. Ancak
hemen ardından da şu söylendi: “Bu geniş toplan-
tıda başta belirlenenin dışında farklı bir sonuç çık-
mayacaktır.”*

Yani hem Çatı Partisi'nin çerçevesini “birlikte
belirleyeceğiz” deniyor, hem de çerçevesi belli, “bu
çerçeve değişmez” deniyor.

İkinci bir nokta birliğin adının içeriğine uygun
olması gerektiği konusudur.

Üç tür birlik vardır: Parti birliği, Cephe birliği, Güç ve eylem birliği. Her üçünün de muhtevası, hedefleri, kapsamı, bileşimi birbirinden farklıdır. Adına “Çatı Partisi” deniyor. Öncelikle tanımları doğru yapmalıyız. Parti, ideolojik birliktir. Parti iktidar hedefli bir örgüttür. Çatı Partisi’nin ideolojik birliği nerededir? Çatı Partisi iktidarı hedeflemekte midir? Hedefliyorsa iktidarı nasıl alacaktır?

Çatı Partisi savunucularının bu sorulara verdiği cevaplar, daha önceki örneklerinde de olduğu gibi, keskin söylemlerle, abartılı misyonlar yükleyerek, bu birliğin “yeni bir adım”, “bir ilk” olduğudur. Peki daha önceki “adımlar”, daha önceki “birlik” denemeleri neden boş çıkmıştır? Neden sönüştür? Neden esamesi okunmamıştır? Kurulurken süslü, abartılı söylemlerle kurulan bu birlikler tarihe karıştığına neden bittiğine, bitirildiğine ilişkin hiçbir açıklama yapılmamıştır?

Birlik anlayışı, devrimcilerle reformist ve oportünist anlayışların arasındaki temel farklılıklardan biridir. Ve birlik, taşıdığı muhteva nedeniyle bir anlamda düzen ve devrim tercihidir.

Birlik, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele iddiasıdır.

Birlik halka karşı sorumluluktur.

Birlik mücadelede ciddiyettir.

Birlik emektir.

Birlik, grupçuluktan, pragmatizmden uzak amaç birliğidir.

Birlik mücadelede samimiyettir.

İşte birliğin getirdiği bu görevlerden, birliğin bu gerekliliklerinden kaçanlar, gerçek niyetlerini gizlemek için birlik konusunu çokça suistimal ederler. Birlik yanlış görünüp, birlik birlik deyip, sudan sebeplerle ve hatta nedenini hiç açıklamadan birlikleri terk ederler. Solun, halkın birliğini sağladık deyip anlı-şanlı isimler ve sloganlarla birlikler kurulur ve bu birlikler kuruluşunun tam tersi kendiliğinden bitirilir.

Şimdi de; Halkların Demokratik Kongresi ve Çatı Partisi için, “halkların sözcüsü olmak”tan, “Türkiye’deki bütün halkların iradesini temsil etmek”ten, “Solun en geniş birliği olmak”tan tutun da “Kürt yurtsever hareketiyle, Türkiye sosyalist hareketini birleştirmek” iddiasına kadar şatafatlı sözler edilmektedir.

Peki gerçekten Çatı Partisi, kendisine yüklenen

misyonları yerine getirecek midir? Türkiye halklarının mücadelesine gerçekten olumlu bir katkıda bulunabilecek midir vb. sorularına verilecek cevap şimdiden “Hayır!”dır. Bunun da daha öncekiler gibi geleceği yoktur. Ölü doğacaktır. İddiamız doğrudur. Hayat bizi doğrulayacaktır. İddia edildiği gibi ne Kürt halkına ne de bir bütün olarak Türkiye halklarının beklentilerine çare olamayacaktır. Çünkü, Türkiye halklarının ihtiyacı olan “birlik”, parlamenter mücadeleyi temel alan “Çatı Partisi” değildir. Halkımızın ihtiyacı olan birliklerin hedefinde, devrim yani iktidarın ele geçirilmesi olmalıdır. Kısacası Türkiye halklarının ihtiyaçlarına cevap verebilecek birlik Devrimci Demokratik Cephe’dir.

Gerçekten Çatı Partisi’ni hedefleyenlerin iddiaları ne kadar samimidir, ne kadar gerçekleştirilirdir bunu anlamak için biraz geçmiş tarihe bakalım. Çatı Partisi düşüncesinin çıkış noktasına, gelişimine ve geleceğinin ne olacağına bakalım.

Birlikleri iyi anlamak için birlikler mezarlığına dönen tarihe bir bakalım. Doğru, devrimci birlik nedir, nasıl olmalıdır? Bu soruların cevaplarına bakalım.

Çatı Partisi Ve Birlik

Merkezinde Kürt milliyetçi hareketinin yer aldığı ve uzunca bir süredir tartışılan Çatı Partisi adı altında “Sol Birlik” projeleri olarak oluşturulan Halkların Demokratik Kongresi ilk defa gündeme gelmedi. Kürt milliyetçi hareketi ve Halkların Demokratik Kongresi’nde yer alan bileşenler tarafından çok büyük önem atfedildi. “Türkiye solunun birliğinin”, “Türkiyeli emekçi kesimlerle Kürt ezilenlerinin ittifakının” vb. sağlanacağı gibi iddialarda bulunuldu. Geçmişte yine benzer söylem ve büyük iddialarla kurulan ve başta Kürt milliyetçi hareketi ve reformizm olmak üzere, bugün Halkların Demokratik Kongresi çalışmalarının içinde yer alan kesimlerin bir çoğunun yine dahil oldukları “Birlik”lerin ne olduğu, neden sonuçsuz kaldığı sorusuna ise bugüne kadar hiçbir cevap verilmediği, bu ittifakların bir muhasebesi yapılmadığı gibi, bugün Çatı Partisi tartışmaları sürecinde de bu meseleye hiç değinilmedi. Dolayısıyla Çatı Partisi’nin -biçimsel farklılıklarını bir yana bırakırsak- kendisinden önceki “Birlik”lerden farkının ne olacağı; neden ve nasıl başarılı olacağı sorusunun da bir cevabı ortaya konmuş değildir. Oysa, bir-

lik konusundaki doğru politikaların, ancak dünün yanlışlarının eleştirisinden ve muhasebesinden doğacağı açıktır. Bu yapılmadığında ise, ne kadar büyük iddialarla yola çıkılırsa çıkılsın hayal kırıklığı ve tarihin tekerrür etmesi kaçınılmazdır.

Türkiye Solu'nun tarihi birlik ya da daha doğru bir deyişle "birlik olamayışın" sayısız örnekleriyle doludur ve bu tarihten çıkarılacak bir hayli ders vardır. Kürt milliyetçi hareket ve sol, birlik konusunda gerçekten samimiye şunu görmesi gerekir: bu olumsuz deneyimler doğru biçimde değerlendirilip dersler çıkarılmadan bugün halkı ve solu birleştirecek, solun potansiyelini harekete geçirecek, kazanımlar sağlayacak, uzun soluklu ve iktidar alternatifi bir birlik yaratmak mümkün değildir.

"Çatı Partisi" tartışmalarının yeni olmadığı biliniyor. 1997'den bugüne, özellikle de parlamento seçimleri öncesinde reformist-parlementarist sol tarafından gündeme getirilmiştir. "Seçim birlikleri" oluşturulmuş, seçimler sonrasında ise, genellikle bir sonraki seçim öncesinde tartışılmak üzere "beklemeye" bırakılmıştır.

12 Haziran, genel seçimler öncesinde de aynı çevrelerce gündeme sokulmuş, BDP'nin belirleyiciliği konusunda ve milletvekili adaylığında anlaşma sağlayamadıkları için "Çatı" kurulamamıştır. 12 Haziran seçimlerine "Emek Demokrasi ve Özgürlük Bloku" olarak girmişler, kendilerinin de ifade ettikleri gibi beklentilerinin de üzerinde (30 beklerken 36 milletvekili) çıkarmışlardır. Kazanılan "zafer" parlamentarizm hayallerini büyüttüğü için "Çatı Partisi" kurulması kararının alındığı süreç yaşanmıştır.

"Çatı Partisi" ve Bileşenleri

Bileşenlerini, BDP, EMEP, ESP, DÖH, DSİP, SP, HAK-PAR, Kaldıraç, KÖZ, Sosyalist Birlik Hareketi, Sosyalist Dayanışma Platformu, SDP, Sosyalist Gelecek Parti Hareketi, TÖP, Türkiye Gerçeği, Yeşiller Partisi'nin oluşturduğu, ÖDP ve Halkevleri'nin ise gözlemci olarak katıldığı, Emek Özgürlük ve Demokrasi Bloku, 20 Ağustos'ta, İstanbul'da yaptıkları toplantıda, Ekim ayında partileşecekleri ilan ettiler. Bu amaçla, oluşturulan kongre hazırlık komisyonu ile program ve tüzük komisyonlarının çalışmalarını başladığını, Kongre'ye, fiziki, sosyal ve kültürel koşullar gözetilerek belirlenen

Çatı Parti'sinin -biçimsel farklılıklarını bir yana bırakırsak- kendisinden önceki birliklerden farkının ne olacağı; neden ve nasıl başarılı olacağı sorusunun da bir cevabı ortaya konmuş değildir. Oysa, birlik konusundaki doğru politikaların, ancak dünün yanlışlarının eleştirisinden ve muhasebesinden doğabileceği açıktır. Bu yapılmadığında ise, ne kadar büyük iddialarla yola çıkılırsa çıkılsın hayal kırıklığı ve tarihin tekerrür etmesi kaçınılmaz olur.

20 bölgeden 600 delegenin katılacağını duyurdular.

Kongre Hazırlık Grubu, 26 Ağustos 2011 tarihinde yaptığı açıklamada, Kongre'nin toplanmasına, Emek Özgürlük ve Demokrasi Bloku'nun bileşenleri olan siyasi parti ve grupların yanı sıra "...Sendika, emek ve meslek odaları temsilcileri, sosyalistler, demokratlar, devrimciler, yeşiller, anarşistler, feministler, savaş karşıtları, kadın hareketlerinin, LGBT örgütlerinin, çevre ve ekoloji mücadelelerinin, engellilerin, Alevi dernek ve oluşumlarının, Ermeni, Süryani, Çerkes, Gürcü, Laz ve Arap çevrelerinin temsilcileri ile kanaat önderleri, aydın ve akademisyenler" ile birlikte karar verildiğini açıkladı.

Kongre'nin hedefleri ise şöyle ifade edildi: "Hedefimiz, emek, özgürlük, eşitlik, barış ve demokrasi güçlerinin toplumsal mücadelelerine siyasal bir bağlam kazandıracak bir kongre yoluyla baskı ve sömürüye dayalı mevcut tek kutuplu siyasal rejime karşı toplumsal ve politik bir seçenek yaratmak, parlamenter demokratik mücadeleleri ve halk hareketlerini bu toplumsal temele dayanarak büyütmek..."

Emek Özgürlük ve Demokrasi Bloku'nun, 12 Haziran genel seçimlerinde 36 milletvekili çıkarak kazandığı "büyük başarı"nın, yaygınlaştırılması ve kalıcılaştırılması için oluşturulan Kongre'nin misyonu için de şunlar söylendi: "Ortadoğu'nun yeniden dizayn edilmek istendiği bu süreçte, Türkiye'de savaş politikalarının ön plana çıkartılmasının bir tesadüf olmadığı" belirtilerek "Böylesi bir süreçte, Türkiye'nin tüm renklerinin ve barıştan, özgür, eşit bir yaşamdan yana olan tüm demokrasi güçlerinin, Kongre'de bir araya

gelmesi, Türkiye’yi iç savaşa sürüklemek isteyen politikalarla karşı verilebilecek en anlamlı yanıt olacaktır. Bizler Türkiye’nin demokratik direniş güçleri olarak, AKP hükümetinin Kürt halkının demokratik taleplerini şiddet politikaları ile bastırmasına ve Türkiye’yi bir iç savaşa sürüklenmesine seyirci kalmayacağız. Gücümüz, emeğimiz, sözümüz her zaman savaşın karşısında, barışın yanında olacaktır” denildi.

Çatı Partisi’ne Yüklenen Misyonlar ve Gerçekler

Çatı Partisi’ne yüklenen misyonlar, Kongre Hazırlık Grubu’nun açıklamalarıyla sınırlı değildir. Blok bileşenlerinin bu yönde yaptıkları açıklamalar için “abartılı”, “ayakları yerden kesik” vb. demek bile yetersiz kalmaktadır. Kuşkusuz bunların başında, “birleşenler”in hemen hemen tamamının, “Başta Kürt sorununun çözümü” diye tekrarladıkları gerçek gelmektedir. Aşağıda bunlardan birkaçına değinip, solun, Kürt milliyetçi hareketiyle gerçekleştirdiği ilkesiz birlikleri anlatacağız.

Yukarıda, Halkların Demokratik Kongresi bileşenlerinin, Çatı Partisi savunucularının kendi yazdıkları, söyledikleri ve bizim değerlendirmelerimiz, aşağıdaki tarihsel gelişimle ve Marksist-Leninist doğrularla birlikte ele alındığında doğru devrimci tarzın ne olduğu açıkça ortaya çıkacaktır.

Örneğin, EMEP, Çatı Partisi’nin programına ilişki şunları söylüyor: “Türkiye’nin demokratikleşme yolunda atılması gereken acil ve temel adımları Kürt halkının demokratik ulusal taleplerini, Alevilerin, çevre hareketlerinin, kadınların ve gençlerin öncelikli acil ve temel taleplerini vb. içermesi programın esası olmalıdır.”

Kürt sorunun, Türkiye’nin en önemli sorunlarının başında geldiğini ifade eden SODAP’a göre Çatı Partisi şöyle olmalıdır: “... burjuva güç merkezlerinden bağımsız ‘P-Cephe’sini yaratacak bir siyasi karaktere sahip olmalı, eşitliğin, adaletin ve halk demokrasisinin yolunu açacak olan P-Cephe, sokağın-isyanın diliyle konuşmalıdır.”

“Blok, 12 Haziran seçimlerde elde ettiği başarıyla umut yaratmıştır” diyen SODAP tespitlerine şöyle devam ediyor : “... Kürt Özgürlük Hareketi, ‘Demokratik Özerklik’ ilanıyla Kürdistan’da ikili ikti-

darı kendi lehine geliştirmiş, devrimsel bir sürece girmiştir.”

Sosyalist Parti, “Kürt sorununun çözümü için Türkiye işçi sınıfının ve emekçilerinin de üstlenmesi önemli bir misyondur. (...) Çatı Partisi, iki ayrı kuldarda ilerleyen güçleri birleştirmeyi hedeflemelidir.” Tespiti yapıyor ve devam ediyor: “Türkiye işçi sınıfı, Kürt halkı ve emekçiler Çatı Partisi’ni demokratik devrim hedefinin gerçekleşmesi için güncel bir olanak olarak bütün güçleriyle örgütlenmelidir.”

Çatı Partisi’nin seçim başarısının ve “Kürt halk önderi Öcalan’ın bu konu üzerinde, ısrarlı bir çaba ve yönelimi” konusunu kullanacağını belirten bir başka Çatı Partisi bileşeni ESP’nin Çatı Partisi’ne yüklediği misyonlardan bazıları şunlardır:

“Birincisi; işçi sınıfı ve ezilen bütün toplumsal kesimlerin egemen sınıflarda ve onların farklı kliklerinden bağımsız bir ‘3. Cephe’ yaratma ihtiyacıdır.

İkincisi; devrimimizin eşitsiz gelişimi gerçeğinden hareket ederek, Batı’daki siyasi önderlik boşluğunun siyasal perspektifinin merkezine kaymaktadır. ...”

ESP, “Çatı Partisi”nin “Sosyalist değil, devimci-demokratik bir merkez” olacağını ve “Devletin burjuva demokratik dönüşümünü değil, devrimci demokratik değişimini, siyasal yöneliminin eksenine getirebilir...” diyor. (ATILIM, Sayı: 33, 13 Ağustos 2011)

Yukarıda sıraladıklarının hiç ama hiç birinin Çatı Partisi’nin gündemi ve hedefi olmayacağını ESP de, diğer “bileşenler” de biliyorlar.

Biliyorlar, çünkü Çatı Partisi’nin merkezinde Kürt milliyetçi hareketi yer alacaktır. Gündemini belirleyen de onların politikaları olacaktır. Bu “Çatı Partisi” parlamenter mücadeleyi temel alacaktır. Kürt milliyetçi hareketinin önderi ve Kürt milliyetçi hareketi, devrimi, iktidarı ele geçirmeyi, demokratik devrim hedefini, anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleyi ve kavramları pratiklerinden ve literatürlerinden çıkaralı yıllar olmuştur.

Peki, tüm bunlar ve daha pek çok şeyi bilmelelerine rağmen, neden böylesi yalanlara başvuruyorlar? Bunun birçok nedeni vardır; O da, kendi gerçeklerini görmek istemeleridir. Yani hala isimlerinde de yer verdikleri emekçi, sosyalist, devrimci, komünist vb.vb. sıfatları kullanabilmek, halklarımızı ve kendi tabanlarını aldatabilmek içindir.

Aksini kim iddia edebilir? Çatı Partisi’nin poli-

tikalarının belirleyeni olacak, Kürt milliyetçi hareketinin Kürt sorununun “çözülmesi” için ve yine “Türkiye’nin demokratikleştirilmesi” için, ABD’den, AB emperyalistlerinden yardım, hatta Türkiye’ye müdahale etmesini istediklerini Çatı’nın bileşenleri bilmiyorlar mı?

Anti-faşist mücadele kim, Çatı Partisi kim? Faşizme karşı mücadele, mevcut iktidarlara, düzene karşı mücadele etmeyi gerekli kılar. Yani mevcut devlet cihazını yıkmayı gerektirir. Çatı Partisi’ni oluşturacakların hangisinin böylesi bir hedefi var ki, Çatı Partisi’nin hedefleri arasında bu yer alsın? Parlamenter mücadeleyi temel alacak olan Çatı Partisi, ancak ve ancak sisteme kan taşıyacak, halkımızın düzene olan tepkilerini nötralize edecektir. Parlamentoyu “çözüm yolu” olarak gösteren bir “Parti”nin yeri, “3. Cephe” değil, düzen partilerinden biri (AKP, CHP’den sonra) “3. parti” olmaya soyunmaktır.

Kısacası, Çatı Partisi’ne halklarımız lehine yüklenecek misyonlar, halklarımızı aldatma amaçlı olacaktır.

Türkiye Solu’nun Kendi Arasında ve Kürt Milliyetçi Hareketiyle Gerçekleştirdiği İlkesiz Birlikler Geride “Birlik Mezarlığı” Bırakmıştır

Birlik, Türkiye solunda her dönem tartışılan bir konudur. Şu da bir gerçek ki, birliğin ihtiyacı ve zorunluluğu noktasında da solun neredeyse tamamı her dönem bir “hemfikirlik” içinde olmuştur. Öyle ki, en dar grupçu, rekabetçi ve benmerkezci pratiğin sahipleri bile lafa geldiğinde birliğin en ateşli savunucuları kesilirler. Bu anlamda kimse “Birlik Karşısı” olarak görünmek istemez. Fakat birliğin muhtevasının ve biçiminin nasıl olacağı konusuna gelindiğinde ise bu hemfikirlik bugüne kadar sağlanabilmiş, solun geniş bir kesimini biraraya getirecek Devrimci-Demokratik Cephe örneği yaratılabilmiş değildir.

Türkiye’de, özellikle de 12 Eylül 1980 askeri faşist cuntasından sonra, içerisinde Kürt milliyetçi hareketinin de yer aldığı, pek çok “Birlik” gerçekleştirilmiştir. Bunların bir kısmı illegal örgütler arasında, bir kısmı da legal platformda gerçekleşmiştir. Legal platformda gerçekleştirilen birliklerin pek çoğunun asıl amacı parlamento seçimlerine katılmak

Çatı Partisi’nin merkezinde Kürt milliyetçi hareketi yer alacaktır. Gündemini belirleyen de onların politikaları olacaktır. Bu “Çatı Partisi” parlamenter mücadeleyi temel alacaktır. Kürt milliyetçi hareketinin önderi ve Kürt milliyetçi hareketi, devrimi, iktidarı ele geçirmeyi, demokratik devrim hedefini, anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleyi ve kavramları pratiklerinden ve literatürlerinden çıkaralı yıllar olmuştur.

olmuştur.

Gerçekleştirilen birlikleri, ön plana çıkaran amaç ve kaygıları yönüyle ele aldığımızda

a-) 1980 Cunta öncesinde;

b-) Cunta yıllarında,

c-) 1980’lerin sonlarından itibaren gerçekleştirilen birlikler olarak üç döneme ayırmak mümkündür.

a) 1980 Öncesi Dönem;

1980 öncesi süreçte, üzerine durulabilecek kapsamlı bir birlik örneği yoktur. Aksine, bu süreçte, solun büyük bir kısmı SBKP, ÇKP, AEP etrafında başlayan kamplaşmalar nedeniyle tam bir dağınıklık sergilemiş, emperyalizmi ve faşizmi bırakıp birbirleriyle mücadele eder duruma gelmiştir. Dayı’nın da belirttiği gibi “*nasıl ki SBKP, ÇKP ve AEP emperyalizmin karşısında dünya halklarının güçlerini birleştirip, yeni devrimlerle emperyalizmi geriletmeyi ve yok etmeyi düşünmedilerse, takipçileri de, halk güçlerinin birliğini sağlayıp faşizmi yenmeyi ve devrimci iktidarı düşünmediler.*” (Dursun Karataş, Seçme Yazılar, Syf: 99)

Örneğin TKP 1977 Temmuz’unda Ulusal Demokratik Cephe (UDC) kurulmasını öneriyor, “görüş ayrılıklarının ikinci plana itilerek, bütün ilericileri, ulusal, demokratik güçlerin biraraya gelmesi, güç ve eylem birliği yapması” çağrısında bulunuyordu. Fakat ilk bakışta olumlu olarak değerlendirilebilecek bu çağrının devamında UDC’nin amacı ise şöyle belirtiliyordu: “*burjuva ideolojilerine, sağ, ‘sol’ oportünizme, likidatörlere, Maoculara, Troçkistlere, bölü-*

cü akımlara karşı amansız savaşmak...” (Akt. Yürüyüş / Sayı: 149)

DY, cunta öncesinde, kendi örgütlenme modeli olan “Direniş Komiteleri’ni, Direniş Cephesi adıyla “birlik zeminini sağlamak” için önermiştir. DY’nin benmerkezciliğinin ifadesinden başka bir şey olmayan bu öneri de ölü doğmuştur. Kısacası 1975’lerden sonra yukarıda aktardığımız iki örnek dışında birlik örneği yoktur.

Ayrıca aynı dönemde solun farklı kesimleri tarafından “İhtilalciler Cephesi”, “Proleter Devrimcilerin Birliği”, “Birlik Yolu” gibi çeşitli öneriler de gündeme geldi. Ancak bunların hepsi sonuçsuz kaldı.

Devrimci Sol ise aynı süreçte solun en geniş kesimlerinin faşizme karşı birliğini sağlayacak Güç ve Eylem Birliğinin ilkelerinin ne olması gerektiğini net biçimde ortaya koymuştu. Fakat bu anlayışta hemfikir olunamadı ve 12 Eylül öncesindeki birlik çabaları sonuçsuz kaldı.

b) Cunta Yılları:

12 Eylül Amerikancı faşist cuntasının ardından ise, sürecin niteliği tümüyle değişti. Sol saflarda yer alan bütün siyasi hareketler şu veya bu ölçüde örgütsel darbeler yedi. DKÖ’ler kapatıldı, halkın üstünde tam bir terör estirildi. Bu koşullarda solun ve halkın birliğe her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı kuşkusuz. Fakat birlik yine sağlanamadı. Zira solun büyük bir kısmı mücadele arenasını çoktan, daha cuntanın başında terk etmişti.

12 Eylül Amerikancı faşist cuntasına karşı mücadeleyi tatil eden ve mülteciliği seçen pek çok örgüt, yenilgilerinin nedenini “birlik olamama” ile açıklamaya çalıştılar. Bunların başında da 12 Eylül öncesinin öne çıkan iki benmerkezcisi DY ve PKK yer almaktadır. Böylece bir yandan ne kadar çok birlikçi olduklarını göstermek, diğer yandan da 12 Eylül öncesine ilişkin politik, örgütsel, stratejik yanlış ve zaaflarının üzerini örtmek istiyorlardı.

1982’de, yurtdışında başını PKK ve DY’nin çektiği, içlerinde TKEP, TKP-B, TEP, Dev-Savaş, Acil, SVP, İşçinin Sesi’nin yer aldığı “Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi” (FKBDC)’nin kuruluşu büyük iddialarla ilan edildi. Çok iddialı biçimde ilan

edilen bu birlik “faşizme karşı direnişi” örgütlenmenin gereğini elbette yerine getiremedi. Getiremezdi de. Zira çoğunun ülke içinde direnme kararı ve kararlılığı yoktu. Dahası, çoğunun da zaten adı var kendisi yoktu. Sonuç olarak FKBDC, kısa süre sonra hiçbir pratik ortaya koymadan kendi içinde yok oldu. Bir süre sonra herhangi bir açıklama dahi yapılmadan söndü, bitti.

FKBDC’yi, 1984 yılında, yine yurtdışında, TKP, TKEP, TEP, TSİP, TKSP, PKK tarafından oluşturulan “Sol Birlik” izledi. Ardından, 1988 sonlarında PKK, Acilciler, DKP, TKP-B, SVP ve 16 Haziran Hareketi’nin oluşturduğu “Devrimci Birlik” ve daha başka birlikler izledi. Bunların hepsi de devrimci harekete hiçbir şey kazandırmayan, hiçbir varlık ve pratik sergilemeden yok olup giden “birlik”ler oldular. Ki, 1980 sonrası süreçte kurulan bu birlikler esasta devrim için, faşizme karşı mücadeleyi geliştirmek için olmaktan çok, var olma kaygısı ve içinde bulunan örgütlerin anti-birlikçi geçmişlerini unutturmak içindi. Sadece pragmatik kaygılarla biraraya gelen bu güçlerin birliğinden devrim için olumlu anlamda bir sonuç çıkması da beklenemezdi.

Devrimci hareket ise tüm bu süreç boyunca mülteciliği reddetmiş, ülke içinde gücü oranında faşizme karşı direnişi örgütlemiş, hapishanelerde, dışarıda bedeller ödemişti.

c) 1990 Sonrası Yıllar: ÖDP Deneyimi

‘80’li yılların sonlarına doğru, esas olarak mücadeleyle ilgisi olmayan, kitlelerle bağıni büyük ölçüde yitirmiş, geçmişin kalıntısı birçok grup, bir ‘birlik’ oluşturmak için biraraya geldiler. Süreç, 1989’da 18 küçük-burjuva aydının “Sosyalistlere Çağrı” yapmasıyla başlamıştı. Bu sürece asıl damgasını vuran, legalleşme ve parlamentoda temsil için gerçekleştirilen “birlikler” olmuştur. Legalleşmenin temelinde ise 12 Eylül yenilgisi ve sosyalist ülkelerde yaşanan karşı-devrimlerin silahlı mücadeleyi, devrimi, sosyalizmi inkarı körtüklemesi yer almaktadır. Devrimden vazgeçiş, düzeniçileşme, parlamentoculuğu tek alternatif haline getirmiştir.

Bunun resmi olarak ilk adımı, 1989’da başlatılan “Kuruçeşme Tartışmaları” ile atılmış ve ÖDP’nin kuruluş süreci yaşanmıştır. ÖDP’yi oluşturanların başını 12 Eylül öncesinde silahlı mücadeleyi savunan DY

ve KSD çekmiştir. TKEP, Troçkistler ve örgütlerini terk eden döneçler de ÖDP çatısı altında yerlerini almışlardır. ÖDP’de yaşanan ayrılıklar ve ayrılanların kendi yasal tekellerini (partilerini) kurdukları da bilinmektedir. Kısacası, “Türkiye Solunun Birliği” olacağı iddia edilen ÖDP, bugün eski DY’lilerin bir kısmının tekkesi durumundadır.

Kürt Milliyetçilerinin İçinde Yer Aldıkları Birlikler Ve Çatı Arayışları

Daha önce de belirttiğimiz gibi 1990’lı ve 2000’li yıllardaki birliklerin büyük bir kısmı “Seçimlik Birlikler”dir. Bunların yanı sıra PKK’nın “barış” ve “ateşkes” politikaları da bu sürecin belirleyeni olmuştur. Ki, bu da, “birlik ittifakları”nda, ifadesini bulmuştur. İşte yaşanan iki örnek:

PKK’nın 1992’de ilan ettiği “tek taraflı ateşkes” politikası çerçevesinde, 1993’te, içerisinde PKK, TKEP, MLSPB, TKP, Kıvılcım, TKP/ML Hareketi, TKP (ML)*, TDP ve Devrimci Partizan’ın yer aldığı “Devrimci Demokratik Güçbirliği” oluşturuldu. Esas olarak PKK’nın, 1992 yılında ilan ettiği “tek taraflı ateşkes” paralelinde oluşturulmuş olan bu birlik de sonraki süreçte hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu.

1998’de ise “Devrimci Birleşik Güçler”in kurulduğu ilan edildi. İçerisinde PKK, TKP/ML, TKP(ML)*, MLKP, TDP, DHP, TKP, TKP(Kıvılcım) ve darbeciler yer almaktaydı. Solu, devrimcileri birleştirmek iddiasıyla oluşturulan bu birlikte devrimci hareket yoktu. Bir çağrı da yapılmamıştı. Tamamen subjektif ihtiyaçlar ve hesaplarla oluşturulan bu birlikte, diğer gruplar esasen Kürt milliyetçi hareketin hesaplarına tabi olmuşlardı. Birliğin siyasi ahlak açısından bir temeli yoktu ve darbecilerin tabutunu omuzlamışlardı. Darbeci kontra çetesini meşrulaştırmayı da amaçlayan bu “birlik”de, Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesine doğal olarak hiçbir katkı sağlamadı. Tersine daha önce de belirttiğimiz gibi “Birlik mezarlığı”na bir yenisi eklenmiş oldu.

Seçim Birlikleri

Legalde “seçim için birlik”lerden ilki, 1991’de CHP ile yapılan seçim ittifakıdır. Söz konusu seçimlerin halklaşmaya ve sola herhangi bir olumlu katkısı

Legalleşmenin temelinde ise 12 Eylül yenilgisi ve sosyalist ülkelerde yaşanan karşı-devrimlerin silahlı mücadeleyi, devrimi, sosyalizmi inkarı körüklemesi yer almaktadır. Devrimden vazgeçiş, düzeniçileşme, parlamentoculuğu tek alternatif haline getirmiştir.

olmamıştır. Buna rağmen Kürt milliyetçileri, kendilerinin düzen tarafından kabul edilmesini sağladığını düşünerek, 2004’te bu kez “Güç Birliği” adıyla seçimlere katılmışlardır. Güç Birliği’nde SHP ve DEHAP’ın dışında ÖDP, EMEP, SDP ve Özgür Parti yer almaktaydı. “SHP Çatısı” altında seçimlere katılmışlar ve seçimlere katılanlar “solun ortak adayları” olarak ilan edilmişlerdir. Halklarımıza da “Güç Birliği” şu şekilde sunulmuştu: “Sol da dünya modeli”, “Sol da uzlaşma kültürünün en iyi örneği”, “Solun AKP karşısındaki seçeneği...” gibi kendi boyunu aşan iddialı söylemler havada uçtu. Ve tabii ki söylenenlerin gerçeklerle hiç ama hiçbir ilgisi yoktu. Yapılan, halktan oy almak için gerçekleştirilen “seçimlik birlik”ti.

Kürt milliyetçi hareketinin belirleyici isimlerinden Mustafa Karasu’nun aşağıda aktaracağımız sözleri, birliklere nasıl baktıklarını anlamamızı sağlayacaktır: “Liberal partilerden sol ve sosyalist güçlere kadar HADEP’in içinde olduğu geniş bir ittifak, öncelikli düşünülebilir. Eğer bu olmayacaksa da, HADEP’in öncülük yaparak sol, sosyalist güçleri etrafında toplaması tercih edilmelidir. HADEP, bir demokrasi hareketinin motoru olur ve ciddi bir biçimde çalışırsa, baraj sorunu diye bir sorun ortaya çıkmaz...” (Özgür Politika, 17 Ağustos 2002)

Mustafa Karasu’nun 2002 yılında söyledikleri, Kürt milliyetçi hareketinin 1990’dan 2011’e süregelen birlik anlayışlarının özünü oluşturmaktadır. “Öncelikle” düzen partileri ve düzene en yakın partilerle birlik oluşturmaktır. “Eğer bu olmuyorsa”, “sol ve sosyalist güçler” etrafında toplanmalıdır. Amaç, parlamentoya girmektir, yani “baraj sorunu”nu aşmaktır.

1990’da yapılan seçimlerle başlayan bu süreç, 1992’de “Devrimci Seçim Bloku”nun kurulmasıyla devam etti. Sonraki yıllarda da hemen hemen aynı biçime sahip, ana omurgasını Kürt milliyetçi hareket

ve reformistlerin oluşturduğu seçim birlikleri “Emek Barış ve Özgürlük Bloku”, “Demokrasi ve Barış Bloku” vb. adlar altında biraraya geldiler. Her defasında büyük misyon biçilen ve seçimlerle sınırlı kalmayacağı iddia edilen bu birlikler, seçimler geçtikten sonra ise sessiz-sedasız ortadan kayboluyordu. Solun “birlik” tarihçesi özetle budur.

Çatı Partisi Arayışları

Aslında, Çatı Partisi önerisini de yukarıda kısaca özetlediğimiz tarihin içinde ele almak mümkündür. Çünkü Çatı Partisi, solun birlik olmama tarihinin neredeyse bütün olumsuzluklarını içinde taşıyor. Ve bu yanı sıra, söz konusu tarihin bir uzantısıdır. Ki burada hemen şunu da belirtelim: Çatı Partisi bugün her ne kadar “yeni” diye sunuluyorsa da, aslında ilk kez ortaya atılan, tartışılan bir öneri değildir. Nitekim daha önce de bahsettiğimiz Kuruçeşme tartışmaları, ÖDP’nin kuruluş süreci de böyle bir “çatı” arayışı olarak gündeme gelmişti. Kürt milliyetçi hareketin merkezinde yer aldığı Çatı Partisi önerisi de yine 1997 yılına kadar uzanır.

Mustafa Karasu’nun belirttiği anlayış, Kürt milliyetçileriyle her zaman birlikte hareket eden SDP ve benzerileri için de geçerlidir. Ve kurduğu ilan edilen Çatı Partisi’nin nasıl bir parti olacağını, hedeflerini de görmemizi sağlar. Sağlamalıdır da.

Çatı Partisi’nin gündeme geldiği 1997’de HADEP’liler, “zorluklara karşı çatı örgütlülüğünden yanayız” diyerek katılmışlardı tartışmalara. 2003’te Akın Birdal, Çatı Partisi ile ilgili olarak şunları söylemişti; “Emek, Barış ve Demokrasi Bloku, önemli bir adım olmuştur. Bu Blok’un şimdi bir hukuka dönüştürülmesi gerekiyor. Bu da ortak bir Çatı Partisi programıdır. Böyle bir proje öncelikli olarak Kürt sorunun çözümünü önüne koymaktadır.”

Ancak “seçimlik birlikler” ne Çatı Partisi’ne dönüşmüştür, ne de -bırakalım sorunun çözümünü- Kürt sorununun çözümünde somut adımlar atabilmişlerdir.

2007 yılına gelindiğinde Çatı Partisi önerisi Kürt milliyetçi hareketi tarafından bir kez daha solun gündemine getirildi. Geçmişteki seçim için blok denemelerinden öteye geçmeyen, hatta daha önceki seçim bloklarından da geride dar bir çerçevede kalan Çatı Partisi tartışmaları seçimden sonra bir süre

daha devam ettirildi. Ve Kürt milliyetçi hareketi tarafından bir kez daha rafa kaldırıldı.

Çatı Partisi’nin kimlerden oluşacağına dair, dönemin SDP Genel Başkanı Filiz Koçali şunları ifade etmiştir: “*Örneğin Çatı Partisi’ne Türkiye’nin demokratikleşmesini AB üyeliğinde gören çevreler de katılabilmelidir. Yani Çatı Partisi AB hedefini programına almamalı, ama aynı zamanda nasıl sosyalizme kapalı olmayacaksa, AB hedefine de kapalı olmalı...*” (23 Mayıs 2008. Birgün)

Filiz Koçali, 1 Haziran 2008’de Kadıköy’de yapılacak mitingle ilgili olarak 16 Nisan’da, aynı konuda şunları söylemiştir: “Çatı Partisi, yalnızca bize ait bir sorun değildir. Örneğin AB ekseninde dönüşümleri savunan sol liberal eğilimin temsilcileri bizce Çatı Partisi’nin potansiyel güçleri arasında yer alıyor.”

Söylenenler gayet açıktır. Çatı Partisi’nde yer almayı düşünenlerin hiçbiri o dönem bu vb. açıklamalara itiraz etmemişlerdir. Hem sosyalizme hem de emperyalizme kapalı olmayan bir çatıdan ne beklenbilir ki? Yanyana gelmesi mümkün olmayan sosyalizm ile emperyalizmi yanyana getirmeye kalkanların halklarımıza verebileceği bir şey olabilir mi? Asla olamaz. Bu anlayışın demokratlıkla ilgisi yoktur. Ve yine bu anlayışın faşizme karşı demokrasi mücadelesi diye bir derdi de olamaz. Bu kadar da değildir; o ağızlarından hiç düşürmedikleri “kentleşme” konusunda da ufukları AB çerçevesiyle sınırlıdır. Onu aşan hiçbir talebe cevap vermezler.

Kısacası; 2008’den beri kuruldu-kurulacak dedikleri Çatı Partisi’nin politik muhtevası budur; düzenicilik. Söz konunu muhtevası ve biçimiyle haklarımızın mücadelesini geliştirmesi söz konusu değildir. Ki zaten haklarımızın ve solun birliği hiç değildir.

Çatı Partisi, son olarak ise, 2011 yılı içinde, yine Kürt milliyetçi hareketi tarafından seçimler öncesinde gündeme getirildi. Kürt milliyetçi hareketi, bir takım gerici-burjuva Kürt çevreleri ve reformist solun bir kısmı seçimlere “Emek Demokrasi ve Özgürlük Bloku” adı altında bağımsız adaylarla katılırken, bu bloğun seçimlerin ardından bir Çatı Partisi’ne dönüştürülmesinin hedeflendiği açıklanıyordu. Yine seçim öncesi süreçte avukatlarıyla yaptığı görüşmelerde konuya değinen Abdullah Öcalan “*Yeni bir proje üzerinde çalıştığını, bu proje ile Türkiye Solu’nu biraraya, getireceğini, projesini seçimlerin ardından açıklayacağını*” vb. belirtiyordu.

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, bu dönemde Abdullah Öcalan aynı zamanda İmralı’da “devlet görevlileriyle barış görüşmeleri” yapıyordu. Ki, bu durum Kürt milliyetçi hareketi için karakteristiktir. Ne zaman bir “ateşkes”, “diyalog” vb. adı altında düzene dönüş projesi gündeme gelmişse, buna paralel olarak Kürt milliyetçi hareketi tarafından solun gündemine bir birlik tartışması da getirilmiştir. Açıktır ki, Kürt milliyetçi hareketi bu şekilde “barışın sağlanması” durumunda solu da kendisiyle beraber düzene getirebileceği mesajını vermek istemiştir.

Süren Çatı Partisi -bu arada Öcalan’ın açıklamaları sonrasında sessiz sedasız "Kongre" adını aldı- çalışmaları, yapılan açıklamalar, toplantılar, çağrılar sonucunda bugün belli bir aşamaya geldi.

Çatı Partisi Solun Birliğini Gerçekten Sağlayabilir Mi?

Başlıktaki sorunun cevabı hiç kuşkusuz kimin birlikten ne anladığıyla yakından ilgilidir. Marksist-Leninistlerin birlik konusuna yaklaşımı öteden beri açıktır. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, biz her koşulda emperyalizme ve faşizme karşı solun, halk güçlerinin en geniş birlikteliğinin yaratılmasından yana olduk, bunun için çabaladık. Bu bizim iktidar iddiamızın da gereği idi. Dayı bir yazısında bunu şöyle ifade ediyordu: *“Marksist-Leninistler ancak halkı örgütleyerek, savaştırarak önderliklerini kanutlayabilir. Biz, halkı örgütlemeliyiz. Halkı örgütlemenin temel yolu ise, güncel olanı, halkın gündeminde olanı, halkın çıkarlarını, bilincini göz önüne alarak, birleştiriciliği ve mücadeleyi esas alarak en geniş halk kesimlerini iktidara karşı çıkartmanın yol ve yöntemlerini bulmalıyız.”* (Dursun Karataş, Seçme Yazılar, 343)

Fakat bu Marksist-Leninistler “birlik olsun da ne olursa olsun” türünden bir anlayışla, her türlü birliğin içinde yer alırlar, onaylarlar demek değildir. Hayır. Başka konularda olduğu gibi, bu konuda da tavrımızı belirleyen, öncelikle devrimin çıkarları ve ihtiyaçları olacaktır. Eğer ki, bir birlik devrimi ilerletecekse, katkı sunacaksa Marksist-Leninistler kendi birlik anlayışları çerçevesinde orada yer alırlar. Ters durumlar, yani devrimi geliştirmeyecek, aksine geriletecek olan birliklerde, salt “birlikçilik” adına yer almayız.

Çatı Partisi’ni tartışanların hedefleri “başta Kürt sorununun çözümü” olmak üzere, düzeniçi iyileştirmelerle sınırlıdır. Çatı Partisi kurulduktan sonra da amacı seçimlerde en yüksek oyu almak olacaktır esasen. Ki, içerisinde yer alanlar, başta Kürt milliyetçi hareketin önderliği ve sözcüleri bunu defalarca, çok açık olarak dile getirdiler. Oysa ki, bugün soldaki birlik ihtiyacı kendini seçimle sınırlamayacak, hem politik, hem örgütsel anlamda daha kapsamlı ve yaygın bir ihtiyaçtır. Seçime endeksli, ufku bununla sınırlı bir birliğin geniş halk kesimlerini devrim için, demokratik hakların korunması ve ilerletilmesi için seferber edilebilmesi, -sandık dışında- etkili, sonuç alıcı bir mücadele geliştirilebilmesi mümkün değildir.

Bugün gündeme gelen birliğin, bunlardan hangisine yol açacağını anlayabilmek için Türkiye ve dünya devrimci hareketinin yeterince deneyimi vardır. Ve bu deneyimler ışığında rahatlıkla söyleyebiliriz ki; Çatı Partisi de devrimi ilerleten değil, güç kaybettiren, ideolojik ve politik olarak daha geri bir noktaya taşıyan bir birlik olacaktır. Dolayısıyla, solun birliğini, birlikte mücadelenin yükseltilmesini sağlaması da mümkün değildir. Bu herşeyden önce Çatı Partisi’nin muhtevası nedeniyle böyledir. Çünkü:

1- Çatı Partisi Bir Seçim Birliğidir: Bunun içindir ki, bugün Çatı Partisi’ni tartışanların hedefleri “başta Kürt sorununun çözümü” olmak üzere, düzen içi iyileştirmelerle sınırlıdır. Çatı Partisi kurulduktan sonra da amacı seçimlerde en yüksek oyu almak olacaktır. Ki, içerisinde yer alanlar -başta Kürt milliyetçi hareketin önderliği ve sözcüleri- bunu defalarca ve çok açık olarak dile getirdiler. Oysa ki, bugün soldaki birlik ihtiyacı kendini seçimle sınırlamayacak, hem politik, hem örgütsel anlamda daha kapsamlı ve yaygın bir ihtiyaçtır. Seçime endeksli, ufku bununla sınırlı bir birliğin geniş halk kesimlerini devrim için, demokratik hakların korunması ve ilerletilmesi için sefer-

ber edilebilmesi -sandık dışında- etkili, sonuç alıcı bir mücadele geliştirilebilmesi mümkün değildir.

2- Çatı Partisi'nin Siyasi Ufku Kürt Sorunuyla Sınırlıdır: Bu gerçek de gerek Kürt milliyetçi hareketinin temsilcilerince, gerekse bu oluşumda yer alan diğer kesimlerce defalarca dile getirilmiştir. Bu anlayışa göre Türkiye'nin en önemli ve öncelikle halledilmesi gereken meselesi, Kürt meselesidir. Buna bir örnek, dönük Ertuğrul Kürkçü'nün kendisiyle yapılan bir röportajda söyledikleridir: "Önümüzdeki en erken seçim 2014 yılında olacak. Bu süreçte elbette Kürt meselesi, savaş ve çatışma dolayısıyla ve anayasal tartışma dolayısıyla gündemin en önünde olacak. Çünkü herkes kabul ediyor ki, Kürt meselesi Türkiye'nin temel siyasi ve anayasal meselesidir."

Yine ÖDP Genel Başkanı Alper Taş da "Çatı Partisi Tartışmaları Üzerine" yazdığı yazısında bu durumu şöyle ifade ediyor: "*Gördüğümüz, ortaya konulan kongre-parti önerisinin ufku Kürt sorununun çözümünü konusunda oynayacağı rolle sınırlıdır. Doğal olarak Çatı Partisi'nin temel politik yöntemleri doğrudan Kürt siyasi hareketi tarafından, onun devletle yürüttüğü çatışma/ müzakere salınımı içerisindeki sürecin gelişmesine göre şekillenecektir.*" (Birgün gazetesi)

Alper Taş her ne kadar birlik konusunda kendilerinin bugüne kadar tanımladıkları, bugün eleştirdiği durumu daha düne kadar bizatihi içinde olduklarının özelleştirisini yapmasa da, bozuk saatin de günde iki defa doğruyu gösterebileceği gibi doğru tespit yapıyor.

Bugün solun öncelikleri olması gereken, Kürt meselesinin önünde ve onu belirleyen sorunlar vardır. Bağımsızlık, faşizm, sömürü, demokrasi gibi... Ki, bağımsızlık ve demokrasi olmadan Kürt meselesinin çözümünün de asla ve tam olarak mümkün olmaya-çağını görmemek, bilimsel bakmamak demektir.

Çatı Partisi'nde Tek Belirleyici Kürt Milliyetçi Hareketidir

Bu nedenledir ki, Çatı Partisi çalışmalarında kimlerin yer aldığı, toplantı ve tartışmalarda kimin ne dediği, neyi önerdiği aslında çok da önemli değildir. Sonuç olarak Çatı Partisi her aşamada Kürt milliyetçi hareketinin taktik ve politikalarına göre şekillenmektedir.

Yarın çıkarları öyle gerektiğinde Kürt milliyetçi hareketi Çatı Partisi çalışmalarına hiçbir açıklama dahi yapmadan son verebilir ve öyle bir durumda kimse buna itiraz edemeyecektir. Yani bugün tartışılan Çatı Partisi özünde solun birliği değil, solun bir kısmının Kürt milliyetçi hareketine tabi olmasıdır. Bunun karşılığında da Kürt milliyetçi hareketinin gücüne yaslanarak birşeyler elde etme, varlığını sürdürebilme umulmaktadır. Bu durum o kadar barizdir ki, yakın zamana kadar Çatı Partisi adı altında yürütülen çalışmalar, Abdullah Öcalan'ın açıklamalarının ardından sessiz sedasız Kongre adını almış, oluşumda yer alan örgütlerin hiçbiri bu durumu yadırgamamıştır bile.

Böylesi bir birliğin hiçbir zaman tutarlı bir çizgisi, ilkeleri olmaz. Politikalarını ve biçimini de daima Kürt milliyetçi hareketinin o anki ihtiyaçları tayin edecektir.

Çatı Partisi'nin Zemini Çarpık Ve Şekilsizdir

Çatı Partisi neye karşıdır, neyi savunur, neyi amaçlıyor, bu çatı altında yer alan örgüt ve kişileri bir araya getiren ilkeler, ortak paydalar, olmazsa olmazlar nelerdir? Açıktır ki, burada asgari ortak paydalar, ortak hedefler, ilkeler değil, tam bir ilkesizlik, riyakarlık ve pragmatizm söz konusudur. Kürt milliyetçi hareketi Çatı Partisi üzerinden genel hatlarını kendisinin çizdiği "demokratik özerklik" politikasını kafalarında ki tasarıya uygun biçimde Türkiye sathına yaymanın, Türkiye devrimci hareketini kendi "barış" politikalarına yedeklemenin, diğerleri ise Kürt milliyetçi hareketin gücüne yaslanarak bir şeyler yapmanın-varlıklarını sürdürmenin ve belki meclise bir milletvekili sokabilmenin hesabını yapmaktadır. Bunun içindir ki, solda birliği sağlayacağız derken Şerafettin Elçi, Altan Tan gibi gerici, burjuva siyasetleriyle yan yana gelinmesine kimsenin bir itirazı yoktur. Dönük Ertuğrul Kürkçü'nün aynı röportajında söylediği şu sözler de şekilsizliği açıkça ortaya koyuyor: "*Ama her ne kadar taslak metinde burjuvazi ve proleteriyaya vurgu yapılmıyorsa da bu katılımın heterojenliği bakımından kaçınılmaz durumdur. Karşıya alınan bütün hedefler ve bunun etrafına dizilen tüm mücadele dinamikleri, piyasa güçlerine karşı emek güçlerini, bas-ki güçlerine karşı özgürlük güçlerini, otoriter rejim*

güçlerine karşı demokrasi güçlerini mücadeleye çağıran bir geçişsel özellikte ve bu yaygın dinamikleri kapsayacak bir çerçeve taşıyor.” (Özgür Gündem-29.08.2011)

Çatı Partisi’nin Geleceği Yoktur

Yeni Çatı Partisi’nin zemininde ne anti-emperyalizm vardır, ne anti-kapitalizm, ne anti-faşizm. İyi de, bu nasıl solun birliği? Görünen açık ki, Çatı Partisi’nin içinde yer alıp almamanın tek bir belirleyici kıstası vardır; Kürt milliyetçi hareketin politikalarına tabi olmak.

“Çatı Partisi”nde Kürt milliyetçi hareketin belirleyiciliği tartışmasızdır.

Çatı Partisi gerçeği, bu birliğin geleceği olmadığını ortaya koymaktadır. Nedir Çatı Partisi’nin gerçeği? Çatı Partisi merkezinde Kürt milliyetçi hareketinin yer aldığı, parlamentarizmi temel alanların “birliği”dir. Diğer bir ifade ile ağızlarından düşürmedikleri “Kürt sorununun çözümü” de dahil halklarımızın tüm taleplerinin çözüm yerinin parlamento olduğunu savunanların “çatısı” olacaktır. Oysa Marksizm-Leninizm’den az biraz haberi olan herkesin bilmesi gereken bir gerçektir ki, sorunu yaratanlar sorunun çözücüsü olamazlar. İşte en başta bu nedenle Çatı Partisi’nin “geleceği yoktur, ölü doğacaktır” diyoruz. Buna kim “hayır” diyebilir ki? Kendilerini Marksist-Leninist, devrimci vb. olarak tanımlayanların “hayır” dediklerinde, kimliklerini inkar etmiş olduklarını da hatırlatmalıyız.

Çatı Partisi’nin parlamentoyu temel almadığını söyleyenler de çıkacaktır. Ancak onlardan da samimi olmalarını isteyeceğiz. 12 Haziran seçimlerinde 36 milletvekili seçilmesini neden “zafer” olarak değerlendirip, Çatı Partisi’nin kurulması çalışmalarına katıldıklarını ve içerisinde yer aldıklarını açıklamak zorundadırlar.

Evet, Çatı Partisi’nin politik muhtevası seçimlere, meclise, parlamentarizme, yasallığa endekslidir. 12 Haziran seçimlerine giren Blok’tan özde hiç ama hiç bir farkı olmayacaktır.

Kongre Hazırlık Grubu’nun yapmış olduğu açıklamada, Çatı Partisi’nde “Türkiye’nin tüm renklerinin yer aldığı belirtilirken, cümle içerisinde “LGBT örgütleri”yle birlikte “devrimciler”in de yer aldığı belirtilse de bu doğru değildir. Silahlı mücadeleyi savunan devrimci örgütler başta olmak üzere

Çatı Partisi’nin geleceğinin olmamasının bir başka nedeni de, 1997’den bugüne tam 14 yıldır bir biçimiyle gündeme sokulan Çatı Partisi tartışmaları ve tartışanların kimlikleridir. Söz konusu tartışmalara katılanların tarihlerinde ve 14 yıllık süreçteki durumlarına, içerisinde yer aldıkları “birliklere” bakıldığında görülecektir ki, Çatı Partisi’nin biçimsel birliğini koruması da mümkün olmayacaktır. Ya ayrılımlar, bölünüp-parçalanmalar, tasfiyeler yaşanacaktır, ya da tarihte olumsuz bir örnek olarak yerini alacaktır.

pek çok devrimci örgüt Çatı Partisi’nin içerisinde yoktur, olamazlar da zaten.

Örgütsüz tek tek kişileri, dönekleri ve benzerilerini “devrimci” olarak tanımlayanların yer aldığı “Çatı”nın geleceğinin olmamasının, ölü doğacağının temel nedenlerinden biri de devrimci örgütlerin içerisinde olmamalarıdır.

Çatı Partisi’nin geleceğinin olmamasının bir başka nedeni de, 1997’den bugüne tam 14 yıldır bir biçimiyle gündeme sokulan Çatı Partisi tartışmaları ve tartışanların kimlikleridir. Söz konusu tartışmalara katılanların tarihlerinde ve 14 yıllık süreçteki durumlarına, içerisinde yer aldıkları “birliklere” bakıldığında görülecektir ki, Çatı Partisi’nin biçimsel birliğini koruması da mümkün olmayacaktır. Ayrılımlar, bölünüp-parçalanmalar, tasfiyeler yaşanacak, çözüm sağlamayacak ve olumsuz bir örnek olarak tarihteki yerini alacaktır.

Bu konuda iddialıyız, çünkü Çatı Partisi’nin merkezinde yer alan Kürt milliyetçi hareketi dahil hemen tamamının geçmişte içerisinde yer aldıkları “birlikler”in hemen hiç birinden geriye olumlu hiç ama hiç bir şey kalmamıştır. Ve yaşanan tüm olumsuzluklara rağmen hiçbir özeleştirici yapılmamıştır. Kısacası, birlik konumunda geçmişte yaşanan ilkesizliklerin, yanlış anlayışların Çatı Partisi bünyesinde yaşanmaması için de hiçbir neden yoktur. Çatı Partisi’nin harcı faydacılıktır. Ve bu ister istemez bir süre sonra gayri memnunklukları ve çatışmayı ve ben-

zerini getirecektir.

Kaldı ki, Çatı Partisi'ne bugün ihtiyaç duyan Kürt milliyetçi hareketidir. Çatı Partisi'nin pratiğini belirleyen de Kürt milliyetçileri olacaktır. İhtiyaç duymalarının nedeni de, kendi belirledikleri "çözüm" politikalarında "ittifaklara", desteğe duydukları ihtiyaçtır. Bu ihtiyacı duydukları ve işlerine yaradıkça "Çatı"nın savunucusu ve destekçisi olacaklardır. Aksi durumda ise "Çatı"yı taşımaktan vazgeçeceklerdir.

Sonuç olarak, halklarımızın hiçbir sorununu çözmeyecek durumdaki bir partinin seçimlerden çıkaracağı milletvekili sayısının çok ya da az olmasının halklarımız için hiçbir önemi yoktur. "Çatı" "bileşenleri"nin pek çoğunun ağızlarından düşürmedikleri "Kürt sorunu" da dahil, halklarımızın yoksulluk, işsizlik, barınma, sağlık, eğitim gibi en temel taleplerini karşılayamayacak ve yine ülkemiz halklarının hiçbir sorununu çözmeyecek olan Çatı Partisi'nin geleceği olmayacaktır.

Çatı Partisi Kürt Milliyetçi Hareketinin "Türkiyelileşmesi"ni, "Kardeşleşmesi"ni Sağlamayacaktır

Kürt milliyetçi hareketi kendini legal platformda, yani parlamentoda temsil etme ihtiyacı duyduğu 1990'dan bugüne "kardeşleşmek"ten, "Türkiyelileşmek"ten de söz eder olmuştur. Bunun bir nedeni yüzde on gibi yüksek bir seçim barajının olmasından kaynaklı ve seçim ittifaklarına, birliklerine ihtiyaç duymasıdır. Diğer nedeni de, düzeniçileşme isteği ve düzen partilerini "etnik milliyetçilik yapmak"la ve "bölge partisi" olmakla itham etmeleridir.

İşte bu nedenlerle, özellikle seçimler öncesinde ve oluşturulan birlikler tanımlanırken söz konusu "Türkiyelileşme" ve "kardeşleşme" tanımları daha sık kullanılmaktadır. Öyle ki, SHP gibi bir düzen partisiyle yaptıkları seçim ittifaklarını "Kürt-Türk halklarının birliği" "kardeşleşmenin doruğu" vb. tanımlayarak işi ifrata vardırabilmişlerdir. Kısacası, Kürt milliyetçi hareketi ve onunla "birlik ittifak" yapanlar, ittifaklarının çerçevesine bile bakmadan, bunu "Türkiyelileşme", "kardeşleşme" vb. olarak tanımlamaktadırlar. Ancak bu doğru da değildir. Mümkün de değildir. Bunun nedeni, birliği oluşturanların niteliklerinin böylesi bir şeye imkan vermemesin-

dendir. Çünkü SHP, CHP ya da benzeri düzen partileri ya da kendilerini sosyalist, devrimci, komünist, Marksist-Leninist, işçi, vb. nasıl isimlendirirlerse isimlendirsınler, küçük-burjuva ideolojilerin yön verdiği örgütler, UKKTH'yı yanlış kavramaktadırlar. UKKTH'yı Marksist-Leninist temelde savunmayanların halkların, ulusların kardeşliğini savunmaları ise sözden öteye geçmemiştir, geçmeyecektir de.

PKK ya da BDP vb. için de durum farklı değildir. İdeolojilerini, stratejilerini genel politikalarını belirleyen Kürt milliyetçiliğidir. Ve milliyetçi yanları, sosyalizmden uzaklaşıp düzene yaklaştıkça artmıştır, artmaktadır. Düzeniçileşmeleri, ABD'den AB'den ya da oligarşiden "çözüm" beklentilerinin güçlenmesi, bu gerçeklerini değiştirmemiştir, değiştirmeyecektir de. Aksini düşünenler büyük bir yanılgı içerisindedirler.

İçerisinde yer aldıkları ittifaklar-birlikler Kürt milliyetçi hareketin bu yanının önünde engel olmamıştır. Bundan sonra da olmayacaktır. Tam tersine "birlik"lerin, Kürt milliyetçiliğine vurgularını daha da ön plana çıkarmalarına avantaj, daha doğrusu kamuflej sağladığını düşünmektedirler. En önemlisi, pratikteki durumları bu yöndedir. Örneğin 1990'dan 2011'e hem milliyetçilik vurguları daha da artmış, hem de halka ve kendilerini eleştiren devrimci-demokratik güçlere yönelik şiddete daha sık ve etkili şekilde başvurmuşlardır.

Bu konuda Kürt milliyetçi hareketini cesaretlendirenlerin başında, sırtını Kürt milliyetçilerine dayarak var olabilenler gelmektedir. Çünkü, bugüne kadar "müttefik" olarak gördüğü örgüt ve çevreler PKK'nın hem sola karşı uyguladığı şiddeti hem de halka yönelik eylem çizgisini eleştirememişler, sessizlikle karşılamışlardır. Hatta yer yer hak verip desteklemişlerdir. Devrimci, Demokratik Yapılar Arasında Diyalog ve Çözüm Platformu içerisinde ve çevresinde yaşananlar sonuçtur. Kürt milliyetçileriyle veya bugün "birlik" içerisinde olanların bir kısmı platformda hiç yer almamış, bir kısmı da, Kürt milliyetçilerinin devrimcilere yönelik uyguladığı şiddet sistematik hale geldiği için platformdan ayrılmışlardır. Hatta tavrı alması gündeme gelince, kimileri bunu "Kürt halkına tavrı almak" olarak değerlendirebilmişlerdir. İşte kraldan daha kralcı kesilen ittifaklar nedeniyledir ki, Çatı Partisi sürecinde de olumlu yönde değişen hiçbir şey olmayacaktır.

Bugüne kadar sürdürdükleri yanlış anlayış ve pra-

tikleriyle sol, hem Kürt milliyetçi hareketini bu yanıyla cesaretlendirirken hem de giderek artan bir şekilde iradesizleşmekte, iddiasızlaşmakta, çürümekte ve Kürt milliyetçi hareketine tabi hale gelmektedir. Tabii ki hem Çatı “bileşenleri”nin söz konusu olumsuz tavırları hem de PKK’nın tavrı “kardeşleşme” ve “Türkiyelileşme”lerinin, yani halkların sempatisini kazanmalarının ve desteğini almalarının da önündeki en temel engellerden biridir.

Bu gerçeği hem Kürt milliyetçi hareketi, hem de Çatı Partisi’nin olası “bileşenleri” görecek durumdadırlar. Kürt milliyetçilerinin bu yöndeki yanlışlarını görmeyerek ya da destek vererek, “güç” olabileceklerini düşünenler bu yanlışlarından da çıkmalıdır. Yanlışlar, ilkesizlikler, birilerine tabi olma vb. kimseye bir şey kazandırmayacaktır. Aksine çok şey kaybettirecektir.

Çatı Partisi’nde yer alan örgütlerin Çatı Partisi’ne yükledikleri “Kürt sorununun çözümü” vd. misyonları yerine getirmesi mümkün değildir. Çatı Partisi, Kürt milliyetçi hareketinin “onurlu bir barış” olarak tanımladıkları, mevcut politikalarının gözü kapalı destekçileri olacaklardır. “Çözüm” sağlanamayacağı için PKK’nın halka ve kendisini eleştirenlere karşı şiddeti de artacaktır. Bugüne kadar yaşanan pratik bu yönde gelişmiştir. Aksini kim iddia edebilir ki? Aksini iddia edebilmek için PKK’nın ya da “Birlik” içinde yer alanların değişmiş olması gerekir ki bu yönde bir eğilim de söz konusu değildir. Aksini iddia edebilmek için PKK’nın özeleştiri yapması gerekmektedir. Yine “ittifak” içerisinde olanların öncelikli görevlerinden biri de PKK’nın bu yöndeki olumsuzluklarını eleştirmek ve “yaptırım” (PKK dışındakilere nasıl uygulanıyorsa) uygulayabilmek olmalıdır. Bunlar mümkün mü? Şu hali ile değildir. Çünkü, oligarşinin baskı ve terörünü arttırması karşısında PKK’nın da halka zarar veren ve hatta direk halkı hedef alan eylemlere başvurması ve hız vermesi neredeyse genel kural haline gelmiştir. Bilinen bir diğer gerçek de, halka yönelik eylemlerin Türk kökenli halkta, oligarşi tarafından da körüklenen şovenizmi, ırkçılığı, Kürt halkının haklı taleplerine karşı çıkma yollarını güçlendirdiğidir.

Sonuç olarak, Kürt halkının ulusal taleplerinin karşılanmasını düzenden, meclisten bekleyen, isteyen anlayışların oluşturduğu Çatı Partisi, Kürt milliyetçi hareketinin “Türkiyelileşmesi”ni, halklarımızın “kardeşleşme”sini sağlayamayacaktır. Tam tersine,

Bugüne kadar sürdürdükleri yanlış anlayış ve pratikleriyle sol, hem Kürt milliyetçi hareketini bu yanıyla cesaretlendirmiş hem de giderek artan bir şekilde iradesizleşmekte, iddiasızlaşmakta, çürümekte ve Kürt milliyetçi hareketine tabi hale gelmektedir. Tabii ki hem Çatı bileşenlerinin söz konusu olumsuz tavırları hem de PKK’nın tavrı “kardeşleşme” ve “Türkiyelileşme”lerinin, yani halkların sempatisini kazanmalarının ve desteğini almalarının da önündeki en temel engellerden biridir.

PKK’yı, BDP’yi Kürt halkının tek temsilcisi olarak görmeye götürür. Yanlışlarını eleştirenlere yönelik şiddet uygulamasına ses çıkarmamaya, destek olmaya devam edildikçe, hem PKK’nın milliyetçi yanları daha belirgin hale gelecek hem de Türk kökenli halkımızdaki mevcut şovenizmin güçlenmesini getirecektir.

Devrimci Hareket Bugüne Kadar Olduğu Gibi Bundan Sonra da Mücadeleyi İleriye Taşıyan İlkeli Birliklerin Savunucusu Olacaktır

Devrimci Hareket, tarih sahnesinde yerini aldığı günden bugüne “Birlik” konusunda da devrimin gerçekleştirilmesi, yani iktidarın ele geçirilmesi perspektifiyle yaklaşmıştır. Diğer ifade ile, devrim stratejisiyle çelişmeyen, içinde bulunulan sürecin ihtiyaçlarına cevap veren birliklerin savunucusu, önereni ve içerisinde yer alanı olmuştur. Devrimci hareket, “devrimin kitlelerin eseri olacağı” ve kitleleri kazanmanın ve birleştirmenin araç ve yöntemlerinden birinin de “birliklerden” geçtiğinin bilinciyle hareket etmiştir.

Devrimci hareket, birlik konusunu dar kalıplara sıkıştırmamış, solun kitlelerin durumuna uygun, sürecin ihtiyaçlarına cevap veren çeşitli birliklerin hayata geçirilmesi düşüncesine sahip olmuştur. Dünyada ve ülkemizde gerçekleştirilen birlik deneyimlerinden mücadeleyi ileriye taşıyan, büyüten

birlikler konusunda şu sonuçları çıkarmış ve kendisine rehber edinmiştir.

Devrimci Hareket Tüm Halk Kesimlerinin

Birliğini Esas Almıştır- Şöyle ki; Birliklerin sol siyasi örgütleri birleştirmekten, örgütlü halk güçlerini ve DKÖ'lerini birleştirmeye; ezilen çeşitli sınıf ve katmanları birleştirmekten farklı inanç, ulus ve milliyetlerden halkları birleştirmeye kadar dar ve geniş bir yelpazede kurulabileceğini ve kurulması gerektiğini savunmaktadır. Yani, yukarıda sıraladığımız halk sınıf ve katmanlarının her biri için ayrı ayrı birlikler oluşturabileceği gibi, bunun bir kısmını bünyesinde toplayan tek bir birlik oluşturmak da mümkündür.

Mükemmel İdeal Birlikler Değil Mücadeleyi

Geliştiren Birlikler Esas Alınmıştır- Devrimci hareket, hiç bir zaman ideal, mükemmel birliklerin peşinde olmamıştır. Ülkemiz solunun durumu ve faşizm gerçekliği ile hareket etmiştir. Bu konuda temel aldığı kıstas, birliklerin pratikte işlev yüklenmesi ve bunu yerine getirmesi olmuştur. İş üretmeyen, adı var kendi yok birliklerin savunucusu ve örgütleyicilerinden olmamıştır. Olmayacaktır da. Çünkü halklarımızın ve solun ihtiyaçlarına cevap vermeyecek, Türkiye gerçekliğine uymayan birliklerin pratikte işlevsiz kaldığı tarihsel deneylerle bilinmektedir.

Birliklerin, İttifakların İlkeli-Kurallı

Olmasını Savunmuştur- Devrimci hareketin ittifaklar politikasında özel dikkat gösterdiği noktalardan biri de, birliklerin mutlaka ama mutlaka ilkeli, kurallı ve eşit ilişkilere dayanması gerektiği olmuştur.

Türkiye solunun gerçekleştirdiği birliklerde ise, ne yazık ki, bu olmazsa olmaz ya da hiç olmamış ya da işletilmemiştir. Birliği oluşturanlar eşit haklara (ve sorumluluklara) sahip olması gerekirken, “güçlü”nün belirleyici olması ya da daha baştan “güçlü”ye tabi olma ülkemizde gerçekleştirilen birliklerin neredeyse genel kuralı olagelmıştır. Bu, solun kendine güvensizliğinin, nicelik anlamındaki güçsüzlüğünün ifadesidir.

Türkiye solunun bugüne kadar Kürt milliyetçi hareketine, halka zarar veren eylem çizgisini ve “sol içi şiddet” konusunda sessiz kalmalarının, eleştir(e)memelerinin bir nedeni de bu konudaki yan-

lış düşünceleridir. “İttifakların zedelenmemesi-zarar görmemesi” gibi gerekçeler uydurmaya çalışsalar da özünde kendine güvensizlik, devrimcilerde mutlaka olması gereken “haklıdan yana olma” özelliklerini de yitirmelerindendir. Ki, bu da çürümeden başka bir şey değildir.

Grupçu-Rekabetçi-Fırsatçı

Anlayışlardan Hep Uzak Durmuştur- Daha önce de belirttiğimiz gibi, Devrimci Hareket, “birlikler”i devrim ve iktidar mücadelesinin zorunlu bir gerçeği olarak ele almıştır. Bu temel anlayışı nedeniyle ki, içerisinde yer aldığı birliklere yüklenen misyonun-hedefin ciddiyeti ve sorumluluğunun bilincinde olmuş, görev ve sorumluluklarını her şeye rağmen yerine getirmiş, getirmek için tüm olanaklarını kullanmıştır.

Sol iktidar ve devrim hedefinden ve perspektifinden uzaklaştığı için (ve uzaklaştığı ölçüde) grupçu, rekabetçi, faydacı, fırsatçı-anlayışların da tutsağı olmuştur. Ve solun bu genel özelliği nedeniyle ki, hedefleri olan kalıcı birlikler yaratılamamıştır. Büyük iddialarla kurulduğunu iddia ettikleri “birlikler”in de pratikte hiç bir işlevi olmamış, yaşatılamamıştır. Solun küçük-burjuva sınıf temeline oturmasından kaynaklanan söz konusu özellikleri nedeniyle ki, solun asıl ihtiyacı olan, taban örgütlerini temel alan birlikler de oluşturulamamıştır. Oluşturulmamaktadır. Oluşturulanlar da, soldaki söz konusu olumsuz özelliklerin kurbanı olmaktadır.

Birliklere Devrime, Halka Karşı

Sorumluluk Bilinciyle Yaklaşılmıştır- Devrimci hareketin bu anlayışının temelinde halklarımızın kurtuluşunu sağlamak için devrimin mutlaka gerekli olduğu bilinci bulunmaktadır. Ülkemizin yeni-sömürge bir ülke olması gerçeğinden hareketle, reformlarla halklarımızın en temel ihtiyaç ve beklentilerinin dahi karşılanamayacağı, reformcu anlayışın ancak sömürü sisteminin ömrünü uzatacağı ve uzattığı tarihsel gerçekliğiyle hareket edilmiştir. Halkımıza karşı sorumluluğumuzun devrim sözümüzü yerine getirmemizin araç ve yöntemlerinden biri olan birliklere işte bu gerçeklikle yaklaşmıştır. Ve kuşkusuz burada halk ve vatan sevgisinin belirleyiciliği, ciddiyeti söz konusudur.

Devrimci hareketin birliklere, nasıl yaklaştığını,

diğer bir ifade ile mücadeleyi ileriye, devrime taşıyacak birliklerin kurulabilmesi ve yaşatılabilmesi için nasıl düşünülmesi ve davranılması gerektiğini belli yanlarıyla vurgulamaya çalıştık. Kuşkusuz söylediklerimiz, soyut, teoride kalmış değildir. Tarihimizin bütününe bu anlayış hakim olmuştur. Belli süreçlerde birliklere nasıl yaklaştığımızın örnekleri de bu gerçekliğin görülmesini sağlayacaktır.

12 Eylül öncesinde sivil ve resmi faşist terörün saldırılarına karşı halkın devrimci şiddetini birleştirmeyi esas alan devrimci hareket, merkezi birliklerin yanı sıra, asıl olarak güç-eylem birliklerinin gerçekçi olduğunu belirtmiştir. Ve böylesi güç-eylem birliklerinin platform ilkelerini şu şekilde sıralamıştır:

“- Anti-emperyalist, anti-faşist hedeflere yönelmek.

- Güç-eylem birliği platformu, TİKP dışındaki tüm grupları bağrında toplayacak bir esnekliğe sahip olmalıdır.

- Güç-eylem birliğinin sınırları, eylem biçimleri platformda tespit edilmelidir.

- Güç-eylem birliği, sınırları belirlenmiş, sloganları saptanmış bir platformda, kendi örgütlülüğüne de sahip olmalıdır. (...)” (Birlik Sorunu Üzerine, syf: 38)

Kuruçeşme toplantılarında somutlanan legalizm-parlamenterizm zeminli ya da benzeri türden yaşanan birlik girişimi ve çağrılarına karşı devrimci hareket 1992 Temmuz’unda bir “Açıklama” yayınlamıştır. “Sahte Birlik Çağrılarını Değil Mücadeleyi Yükseltelim” başlıklı açıklamada süreç, yaşananlar ve yapılması gerekenler, özlü olarak şu şekilde vurgulanıyordu:

“Bugün Türkiye devrimci-yurtsever hareketini esas olarak üç gruba ayırabiliriz:

1- Stratejik veya taktik düzeyde doğru veya yanlış düzene karşı ileri veya geri boyutlarda mücadele edenler.

2- Bir türlü kendi düşüncelerini hayata uygulamayan ama yok da olmayan, sürekli bir çevreyi etrafında bulunduran klasik çalışma tarzını aşamayanlar.

3- Sadece yazıp, çizebildikleri bir dergi çıkarma dışında hemen hemen hiçbir şey yapmayan, sağa sola akıl veren, eleştiren, ahkam kesenler...”

Bu satırların hemen devamında da şu söyleniyordu;

Devrimci Hareket, tarih sahnesinde yerini aldığı günden bugüne ”Birlik” konusunda da devrimin gerçekleştirilmesi, yani iktidarın ele geçirilmesi perspektifiyle yaklaşmıştır. Diğer ifade ile, devrim stratejisiyle çelişmeyen, içinde bulunan sürecin ihtiyaçlarına cevap veren birliklerin savunucusu, önereni ve içeriğinde yer alanı olmuştur. Devrimci hareket, “devrimin kitlelerin eseri olacağı” ve kitleleri kazanmanın ve birleştirmenin araç ve yöntemlerinden birinin de “birliklerden” geçtiğinin bilinciyle hareket etmiştir.

“Bugün Türkiye’de birinciler olmadan diğerlerinin yaşama şansı yoktur. Mücadele, doğru temelde birlikler ve devrim, birincilerin zemininde gelişecektir... Birlik bu zeminde ele alınmak zorundadır.” (28 Haziran 1997, Halk İçin Kurtuluş, Sayı 36)

1992 Temmuz’unda söylenenler neredeyse tamamıyla bugün için de geçerlidir. Aradan geçen zamanda düzene yaklaşan, parlamenterizm kulvarına girenlerin sayısı artmıştır.

Daha sonraki yıllarda da, devrimci hareket mücadelenin ihtiyaçlarıyla ilgili ya da reformist kesimlerin ve oportünist solun gündemleştirdiği koşullarda “Birlik” konusunda genel ve güncel düşüncelerini ifade etmiş, çağrılar yapmıştır.

Daha önce de belirttik; birliklere bakışımız dar kalıplara sıkıştırılmış değildir. Önderimiz Dursun Karataş 1990’lı yılların başında bu konuya yaklaşımımızı şu şekilde vurgulamıştır:

“Bizim birlik modellerimiz yanlış bulunabilir. içeriğiyle, isimleriyle tartışılabilir. ‘Ya bizim dediğimiz olur ya da olmaz’ gibi bir saplantı içerisinde değiliz. Yaklaşımımızın temel halkası, düzen karşıtı bütün güçleri birleştiren, savaştıran, legal, yarı-legal, illegal her alanda... bütün devrimci sol güçleri birleştirebilmek ve iktidara merkezi darbeler vurarak zafer yürüyüşünü hızlandırmaktır.” (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 51)

Evet, reddettiğimiz birlikler de vardı.

İşte reddettiğimiz birlikler:

- Yasak savmacı, göstermelik, dostlar alış-veriş-te görsün mantığıyla oluşturulan birlikleri,
- Hedefsiz ufuksuz, birlikleri,
- Birlikleri 'ikinci iş' olarak gören anlayışlarla "birliği" de reddediyoruz.
- Ve yine "ısrar, istikrar ve sonuç almaktan yoksun birlikleri" de reddediyoruz.

Önerdiğimiz birlikler ise şunlardır:

- Tüm devrimci-demokrat güçleri biraraya getirmek için demokratik muhalefet meclisleri.
- Solun belli kesimlerini biraraya getirmek için Devrimci Birlik gibi daha uzun vadeli ve kapsamlı birlikler.
- Ve yine, belli gelişmeler karşısında geçici Güç ve Eylem Birlikleri'dir.

Mücadeleyi Geliştiren Birlikler

Ülkemiz yakın tarihinde, mütevazı ama olumlu, iş yapan ve mücadeleyi geliştiren birlikler de kurulmuştur. Bunları şu şekilde sıralayabiliriz:

- 1992'de kurulan "Baskı ve Katliamlara Karşı Birlik",
- 1994'de Çiller hükümetinin uygulamaya koyduğu "5 Nisan Ekonomik Paketi"ne karşı mücadele çerçevesinde kurulan "Sömürü ve Zamlara Karşı Güç Birliği"
- 1 Mayıs'ların önemine uygun kutlanabilmesi için 1 Mayıs 1996'ya yönelik devrimcilerin oluşturduğu birlik,
- Devrimci tutsakların ülke çapında merkeziliğini sağlayan "Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu",
- Tutsak yakınlarını biraraya getiren "DETUTAP",
- 1996 Ö.O direnişinde devrimci tutsaklar arasında sağlanan birlik,
- 2000'lerde oluşturulan "Irak'ta Savaşa (İşgale) Hayır Koordinasyonu",
- "Devrimci Demokratik Güçler Arası Diyalog ve Çözüm Platformu"
- "Devrimci 1 Mayıs Platformu",
- F Tiplerinde devrimci tutsakların oluşturduğu "Cezaevleri Merkezi Platformu",
- "Hasta Tutsaklar Platformu"...

Bunlar bilinen örneklerdir. Hiç biri de mükemmel değildir kuşkusuz. Eksiklikler, yetersizlikleri vardır... Ancak önlerine koydukları hedefler ve yüklendikleri işlevler bakımından olumluluklarıyla öne çıktılar. Bunun nedeni, birlik konusundaki samimiyetleri, mütevazılıkları ve emekleri, ödedikleri bedellerdir.

Peki bunlar yeterli midir? Kesinlikle değildir. Ancak ülkemizin, Türkiye solunun da gerçekliğidir. Fakat gerçekliğe teslim olunmamalıdır. Birlikleri daraltan, halklarımızın kurtuluş mücadelesini ileriye taşımayacağı yaşanan deneylerle bilinen Çatı Partisi gibi "birlikler"den uzak durulmalıdır. Tam tersine, tüm ilerici, demokrat ve devrimci güçleri bünyesinde toplayan birlikler "Çatı Partisi"nde kendisini ifade edemez. Bağımsızlık ve demokrasiyi hedeflemeyen birliklerin gideceği-varacağı yer yoktur. Çünkü, emperyalizme bağımlı, faşizmle yönetilen ülkemizde demokrasinin ön koşulu bağımsızlıktır. Ve faşizmin yıkılmasıdır. İşte, bu nedenledir ki, böylesi bir birliğin politik muhtevası karşılığı Devrimci Demokratik Cephe'dir.

Türkiye Halklarının İhtiyacı Olan Birlik, Devrimci Demokratik Cephe'dir

Ekim ayında kurulacağı ilan edilen ancak daha sonra "Halkların Demokratik Kongresi" adını alan oluşumun toplumun tüm kesimlerini temsil ettiği iddia edilse de ve kimileri "3.Cephe" olarak tanımlasa da, bu doğru değildir. Çatı Partisi merkezinde Kürt miliyetçilerinin yer aldığı reformist bir Blok'tur.

Çatı Partisi'nin politik muhtevası seçime endeksli. Seçimlerin işlevinin demokrasilik oyununun en önemli araçlarından biri olduğu ise bilinmektedir. Ve yine bilinmektedir ki, emperyalizmin yeni-sömürgeci olan ve faşizmle yönetilen ülkemizde, halklarımızın taleplerinin karşılanabilmesi için devrim gereklidir. Devrimi ve halkın iktidarını hedeflemeyen birlikleri, halkların sorunlarını, çözecek diyerek gündemleştirmek en hafif deyimiyle samimiyetsizlik ve halkları aldatmaktır.

Cephe Nedir, Neden Gereklidir?

Birlikler, cepheler sırf birileri öyle istedi diye hayat bulmaz. Onları hayata geçirecek olan herşey-

den önce halkın, mücadelenin ihtiyaçlarıdır. Bugün de birliğin biçimi, kapsamı ve muhtevası buna göre belirlenecektir. Bunun içindir ki, Devrimci Demokratik Cephe'yi tartışırken çıkış noktası soyut kalıplar değil, şu sorular olmalıdır: Bugün devrimcilerin, demokratların, halkın mücadelesinin ihtiyaçları nelerdir? Bu ihtiyaca cevap verecek bir cephe nasıl olmalıdır?

1996 yılında devrimci cepheye ilişkin M. Ali Baran imzalı bir yazıda şunlar denilmiştir:

“Sosyalist bir düzeni, işçi sınıfının iktidarını ve nihai sonuçta sınıfsız, sömürsüz bir dünyayı istemekle; bir avuç sömürücü, işbirlikçi azınlığa karşı her ulustan, dinden, mezhepten tüm halkları; adaletten, eşitlikten, özgürlükten, demokratik bir düzenden, oligarşik diktatörlüğün yıkılmasından yana olan herkesi, devrimci cephe etrafında birleştirerek örgütlemek, yönlendirmek ve bu taktiklerle savaştırmak birbiriyle çelişmez. Tersine, en geniş halk cephesinin yaratılması gereken koşullarda bu görevi önemsememek; kitlelerin taleplerini ve ruh hallerini dikkate almamak ve kitlelerdeki devrimci potansiyeli görmemektir.”

Ve biz şunu da biliyoruz ki; *“Birleşik Cephe'nin daha başarılı olması, hepsinin üstünde Komünist Partilerin genel sağlamlığına, doğru politikaya, komünistlerin enerjik kitle çalışmalarına bağlıdır, çünkü onlar Birleşik Cephe'nin gerçek öncüleri ve ana örgütleyici gücüdürler.”* (George Dimitrov, Faşizme Karşı Birleşik Cephe)

Ancak böyle bir bakış açısıyla yaklaşıldığında devrimci, demokrat, yurtsever ve ilerici güçleri birleştirmenin yanı sıra, örgütsüz, sendikasız, hatta düzen partilerinin dinciliğin, milliyetçiliğin etkisi altındaki kesimler için dahi çekim merkezi olabilecek geniş kitleleri harekete geçirecek bir cephenin yaratılması mümkün olacaktır.

Açık ki, bugün öncelikli ihtiyaç, faşizmin artan saldırıları ve hak gaspları karşısında toplumsal muhalefetin büyütülmesi, kitleselleştirilmesidir. Solun gücü, neler yapabileceği toplumun tüm kesimlerine somut olarak gösterilmelidir.

Mao, devrimin gerçekleştirilebilmesi, iktidarın ele geçirilmesi mücadelesinin başarıya ulaşabilmesi için olmazsa olmaz üç temel ilkenin olması gerektiğini belirtmiştir. Ve bunları “üç değerli varlık”, “üç tılsımlı silah” olarak tanımlanmıştır. Bunlar “silahlı müca-

“Bizim birlik nedenlerimiz yanlış bulunabilir. ‘Ya bizim dediğimiz olur, ya da olmaz’ gibi bir saplantı içerisinde değiliz. Yaklaşımımızın temel halkası, düzen karşıtı bütün güçleri birleştiren, savaştıran, legal, yarı-legal, illegal her alanda... bütün devrimci sol güçleri birleştirebilmek ve iktidara merkezi darbeler vurarak zafer yürüyüşümüzü hızlandırmaktır.” (Dursun KARTAS, Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 51)

dele”, “devrimci bir partinin yönlendirmesi” ve “birleşik cephe stratejisi”dir.

Mao'nun ifade ettiği söz konusu üç değerli varlıktan biri eksik olduğunda iktidarın ele geçirilmesi, geçirilse bile kalıcı olabilmesi mümkün değildir. Nikaragua örneği bilinmektedir. Parti önderliğinin olmadığı cephe örgütlenmesi FSLN ile iktidar ele geçirilmiş ama kalıcı olamamışlardır. Burjuvazi ile seçim yarışına girmişler ve iktidarı kaybetmişlerdir. Çünkü demokratik devrim ileriye taşınamamıştır.

Dünya devrim deneylerinden biliyoruz ki, tüm birliklerin, cephelerin temelinde iktidar perspektifi yer almaktadır. Yine toplumsal mücadeleler tarihinden biliyoruz ki, egemen sınıflara karşı mücadele eden güçler, düşmanlarına karşı koyabilmek, zafer kazanabilmek için güçlerini birleştirmişler, birlikte hareket etmek için birlikler kurma ihtiyacı duymuşlardır. Ancak bugün de kullandığımız anlamıyla cephenin dünya devrimci hareketlerinin gündemine girmesi 1920'li yıllarda olmuştur. Temelinde de 1917 yılında gerçekleşen Sovyet devrimi ile birlikte iktidar hedefinin devrimci örgütler nezdinde daha bir somut hal alması bulunmaktadır.

Cephe düşüncesinin geniş kesimlerin gündemine girmesi ve pratikte ifadesini bulması ise emperyalistler arası 2. Paylaşım Savaşı yıllarına rastlamıştır. Bu konuda yapılan çözümlemelerde en büyük pay sahibi hiç kuşkusuz Bulgaristan devrimine de öncülük eden G. Dimitrov olmuştur.

Dimitrov, hem faşizmin iktidar olduğu veya iktidara yürüyüşün sürdüğü ülkelerde, hem de faşizmin işgali altındaki ülkelerde tüm halkı faşizme karşı mücadeleye katabilmek için iki cephe formüle

etmiştir. Bunlardan biri Proleter Birleşik Cephe, yani örgütlü devrimci güçlerin birliği, diğeri de bu cephenin üzerinde geniş bir Anti-faşist Halk Cephesi, yani en geniş kitlelerin birliğini önermiştir.

Devrimci-Demokratik Cephe'nin görevlerinin ne olacağı halk muhalefetine nasıl geliştireceği ve iktidar hedefli bir mücadele ortaya koyacağı noktasında ise George Dimitrov'un şu satırları yol göstericidir:

"... işçilerin her ayrı olayda belirli fırsatlarla, kişisel isteklere ya da ortak bir platforma dayanarak yürütecekleri eş güdümlü ortak eylem, her ayrı fabrikada ya da bütün endüstride yöresel, bölgesel ya da uluslararası çapta işçilerin ekonomik savaşını örgütlemek, politik kitle eylemini yürütmek, faşist saldırılara karşı savunma örgütlemek, siyasi tutuklulara ve ailelerine yardım etmek ve toplumsal gericilikle savaşmak, kooperatif hareketi, kültürel çalışmalar, spor gibi sahalarda gençliğin ve kadınların çıkarlarını korumak için ortak eylemler." (George Dimitrov, Faşizme Karşı Birleşik Cephe, Syf: 112 (Evrensel yay.))

Elbette esas olan bu anlayışı kendi koşullarımız ve ihtiyaçlarımız doğrultusunda hayata geçirmektir. Ve yine belirtilen çerçeveyi çok daha geniş biçimde ülkemiz ve dünya devrimci hareketinin deneyimlerinden olabildiğince faydalanarak zenginleştirmek mümkündür. 2. Paylaşım Savaşı yıllarında pek çok ülkede değişik isimler altında cephe; Anti-faşist Cephe, Halk Cephesi, Faşizme Karşı Birleşik Cephe, Anti-emperyalist Birleşik Cephe vb. kurulmuştur.

Dayı şöyle diyordu:

"Kitleler yoğun çelişkilerine, adalet ve özgürlük arayışlarına rağmen; örgütsüzlükleri nedeniyle kendilerine güvenmemekte ve bu güçsüzlükleriyle, korkularıyla, kaçışlarıyla, tepkileriyle yaşamaktadırlar. Bu tabloyu değiştirecek temel araç, kitlelerin örgütlenmesidir. Bütün muhalif güçlerin birleştirilmesi ve savaştırılmasıdır. Birleşen ve savaşan güçler kendi güçlerinin farkına varır ve zannettikleri kadar güçsüz olmadıklarını, halk güçlerinin dünyanın yenilmez tek gücü olduğunu görür." (Dursun Karataş, Seçme Yazılar Syf: 345)

Bunalım Dönemi Yeni-Sömürge Ülkelerde Parti-Cephe İlişkisi

Özü yani halkın tüm kesimlerini devrim-iktidar

hedefli birlik olması yanı değişmese de II. ve III. bunalım dönemlerinde cephelerin oluşum süreçleri ve bileşimlerinde değişiklikler yaşanmıştır.

Örneğin, II bunalım dönemi devrimlerinden olan Çin ve Vietnam gibi ülkelerde kurulan cephelerde iki özellik öne çıkmaktadır. Bunlardan birincisi, cephelerin kitlesel katılımlı olması; ikincisi ise parti ve cephenin birbirinden ayrı olmasıdır. Bunun nedeni, söz konusu ülkelerde halk kitlelerinin kendiliğinden ayaklanmalarının söz konusu olması ve kurtarılmış bölgelerin savaşın ilk aşamalarında oluşturulabilmesidir.

III. Bunalım döneminde, Türkiye gibi yeni-sömürge ülkelerde ise, halkların kendiliğinden ayaklanmaları, söz konusu değildir. Tam tersine, suni dengeğin varlığından kaynaklı, halka politik gerçekleri anlatmak, halkta sempati ve destek sağlayabilmek için silahlı propagandanın sürdürülmesi (öncü savaşı aşaması) zorunluluk haline gelmiştir. İşte bu zorunluluk nedeniyledir ki, öncü savaşı aşamasında parti üyeleri aynı zamanda cephe üyesidir. Yani savaşçıdır. Ve bu nedenle de parti ve cephe iç içedir. Birbirinden fiilen ayırmak mümkün değildir.

Partinin bu süreçteki görevlerinden biri de, hem silahlı propagandayı sürdürmek, hem de emperyalizme ve oligarşiye karşı oluşturduğu cephe içinde emekçi sınıf ve tabakaların birliğini sağlamaktır. Öncü savaşının sürdürüldüğü koşullarda halkın değişik kesimlerinden katılımlarla cephe de giderek genişleyip gelişecektir. Halklarımızın devrim saflarına katılımının giderek artmasıyla birlikte cephe de partiden ayrı bir yapıya sahip olacaktır.

Halkın devrimci cephesi olarak tanımlayabileceğimiz söz konusu cephe, halkımızın çeşitli sınıf ve tabakalarıyla proletaryanın sınıfsal birliğini ifade etmektedir. Geniş halk yığınlarının doğrudan birliğini ve sınıf örgütlerinin ittifaklarını bünyesinde toplayan cephe örgütlenmesi, partinin kurmaylığı ve kumandası altında sadece savaş örgütü değil, aynı zamanda iktidarı alacak örgütlenmedir de.

Ülkemizde, halk sınıf ve tabakalarının durumu, solun içinde bulunduğu duruma ve daha pek çok etkene bağlı olarak, çok farklı biçimlerde birlik ve cephe örgütlenmeleri gündeme gelebilecektir. Olası birliklerin-cephelerin biçimlerini bugünden belirlemek pek mümkün değildir. Fakat, cephelerde-ittifaklarda esas alınması gereken, halklarımızın devrim ve iktidar mücadelesinin geliştiren, ileriye taşıyan, sürecin

ihtiyaçlarına cevap verecek nitelikte olmasıdır.

Devrimci Demokratik Cephe

Devrimci hareket 1996 yılı başında birlik konusunda şunları söylemiştir:

“Bugün sendikalar, demokratik örgütler, memurlar, gecekondu halkı, gençlik, geniş meslek grupları, yoksul köylüler, milliyetler ve çeşitli inanç toplulukları işsizler, hemen tüm halk kesimlerinin demokratik mücadelenin örgütlenmesi ve bu mücadelenin tek merkezden yönlendirilmesi, mücadelenin can alıcı bir sorunu haline gelmiştir.” (Dursun Karataş-Seçme Yazılar-Syf-279)

1996’da ifade edilenler bugün çok daha can alıcı hale gelmiştir. Çünkü halkın her kesimine yönelik örgütsüzleştirme ve hak gaspları çok daha boyutludur. Ancak görüleceği gibi halklarımızın sorun ve talepleriyle ilgili sürdürülmesi gereken mücadelenin tek merkezden yönlendirilmesi, Çatı Partisi vb. örgütlenmelerle olanaklı değildir. Haklarımızın sorunlarına çözüm üretebilecek ve çözebilecek örgütlenme Devrimci Demokratik Cephe’dir.

Sorun, demokrasi sorunudur. Ve Çatı Partisi’ni oluşturacak olanlar ise, “başta Kürt sorunu” diyerek, zaten daha baştan demokrasi mücadelesini sınırlamaktadırlar. Kaldı ki, Kürt sorununa çözüm dedikleri de mevcut düzeniçi çözümlerdir. Ki, bu da gerçekçi değildir. Ağızlarını her açtıklarında düzenle barışmaktan söz edenler, zaten daha işin başında birliği ve oluşturulacak çatının siyasi ufkunu sınırlandırıp daraltmaktadırlar. Oysa, “başta Kürt sorununun çözümü” olmak üzere tüm emekçi sınıf ve katmanların ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel taleplerinin karşılanabilmesi için bağımsızlığın ve demokrasinin kazanılması gerekir. İşte, böylesine bir politik muhtevayı hedefleyen birlik, politik karşılığını Devrimci Demokratik Cephe de bulmaktadır.

Devrimci Demokratik Cephe bağımsız ve demokratik Türkiye’yi hedefleyen tüm güçleri birleştirebilecek ve birleştirmesi gereken birlik modelidir. Devrimi hedefleyen devrimcileri de, demokrasiyle yetinen demokratları da biraraya getirip ortak hedeflerde buluşturup mücadele etmelerini sağlayabilecek örgütlülüktür Devrimci Demokratik Cephe. Açık ki, böylesi bir örgütlenme, emperyalizmin ve oligarşinin çizdiği sınırların dışında bir mücadele hattı izleyecektir. Ve emekçi sınıf ve katmanların müca-

Devrimci Demokratik Cephe bağımsız ve demokratik Türkiye’yi hedefleyen tüm güçleri birleştirebilecek ve birleştirmesi gereken birlik modelidir. Devrimi hedefleyen devrimcileri de, demokrasiyle yetinen demokratları da bir araya getirip ortak hedeflerde buluşturup mücadele etmelerini sağlayabilecek örgütlülüktür Devrimci Demokratik Cephe. Açık ki, böylesi bir örgütlenme, emperyalizmin ve oligarşinin çizdiği sınırların dışında bir mücadele hattı izleyecektir. Ve emekçi sınıf ve katmanların mücadelesini ileriye, devrime dek taşıyabilecektir.

delesini ileriye, devrime dek taşıyabilecektir.

Emperyalizmi hedefine koymayan hiçbir örgüt; örneğin devrimci, Marksist-Leninist ise halklarına, ulusal kurtuluşu hedefliyorsa ulusuna, emekçilerin örgütü ise temsilcisi olduğu sınıf ve katmanlara, bir inanç grubunun örgütlenmesi ise söz konusu inanç grubundaki insanlara demokrasi sözü veremez, vermemelidir. Veriyorsa da gerçekçi değildir. Bilerek veya bilmeyerek doğruyu söylemiyordur. Çünkü demokrasi ile bağımsızlık et ile tınak gibidir. Bağımsızlığını elde edemeyen hiçbir ülke, burjuva anlamda bile demokratik olamaz.

Demokrasi için, ayrıca bizim gibi ülkelerin yönetim biçimi olan faşizmi hedeflemek zorunludur. Yani, devrim, iktidar sorunudur.

Başta Kürt halkı olmak üzere, tüm ulus ve milliyetler emperyalizmin ve işbirlikçilerinin baskısı altındadır. Kürt halkının ve azınlık milliyetlerin UKKTH çerçevesindeki en doğal haklarına kavuşabilmelerinin olmazsa olmaz koşulu da öncelikle emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmayı gerektirmektedir.

Topraksız ya da az topraklı köylülüğün toprak sorununun çözülebilmesi için de feodal kalıntıların tasfiyesi şarttır. Mevcut sömürü sisteminde feodal kalıntıların tasfiyesi de mümkün değildir. Çünkü ülkemizde burjuva anlamda demokratik devrim tamamlanamamıştır. Bugün bu görevi de ancak devrim (Demokratik Halk Devrimi) gerçekleştirebilir.

Görüleceği üzere, yukarıda sıraladığımız halklarımızın en temel sorunlarının çözümü anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimle mümkün olabilecektir. Çünkü, anti-emperyalist anti-oligarşik devrimin muhtevasında;

Bir, emperyalist işgale son vermek, emperyalizmi kovmak ve tüm bağımlılık ilişkilerine son vermek.

İki, faşizmi yok etmek.

Üç, toprak sorununu çözmek.

Dört, ulusal sorunu çözmek vardır.

Açıktır ki, anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim stratejisi, sadece devrimcilerin değil, ülkemizin bağımsızlığını isteyen tüm vatanseverlerin, demokrasiyi isteyen ve bu amaçla mücadele ettiğini iddia eden ve mücadele etmek isteyenlerin de stratejisidir. Emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi talebi demokratik halk iktidarının da asgari programıdır. Sosyalizm hedefi için de zorunludur.

Ülkemiz halklarının talepleri de, ülkemiz gerçekliği de, dünya devrim deneyimlerinde halkların gündemine giren cephe örnekleri de herkesin bilgisi dahilindedir. Devrimlerin ve en genelde solun durumu da ortadadır. Karşı-devrimin saldırılarına gerektiği gibi cevap verecek güçten yoksundur. Halklarımıza yönelik ekonomik, sosyal, siyasal kültürel... saldırılar da giderek daha tırmandırılmaktadır. AKP iktidarı, burjuva muhalefete dahi tahammül edemez durumdadır. Kısacası birlik ihtiyacıdır. Devrimcilerin, solun ve mevcut sistemle çelişkisi olan tüm kesimlerin, ilkeli, önüne koyacağı hedefler için mücadele edecek gerçek birliklere ihtiyacı vardır. Bugünün ihtiyacı, daha önceki bölümlerde de ifade ettiğimiz gibi kendini Kürt sorunuyla ya da legal-parlamentarist çevrelerle ve seçimlerle-parlamentarizmle sınırlamayan bir birliktir. Tüm halklarımızın sorunlarını, gündemine alabilen ve gündemine alacağı ekonomik, demokratik, siyasal, sosyal, ulusal, kültürel ve tüm alanlarda mücadele eden, mücadeleyi yükseltecek bir birliktir. Bu birlikte kuşkusuz ki, tüm emekçi sınıf ve katmanlardan, her milliyet ve inançtan halkımız yer alacaktır. İşte bu birliğin adı: DEVRİMCİ DEMOKRATİK CEPHE'DİR.

Devrimci Demokratik Cephe'nin Çatı Partisi vb. örgütlenmelerle uzak-yakın, yani hem biçimsel anlamda hem de hedefler ve muhtevası anlamında bir benzerliği yoktur. Çatı Partisi'nin kendisini "tüm halkların demokratik güçlerin ... birliği" olarak tanım-

laması doğru değildir.

Ve yine açıktır ki; Kürt sorununun çözümü için de birlik oluşturulabilir. Kimsenin de itirazı olmaz. Fakat bu noktada birinci olarak isimlendirme doğru olmalıdır. Ve ikinci olarak da düzeni, iktidarı hedeflemeyen hiçbir birlik sonuç alıcı olamaz bu anlamda politik muhtevada doğru olmalıdır.

Sonuç olarak, günümüzün ihtiyacı olan birlik, Devrimci Demokratik Cephe'dir. Ancak bu hedefe ulaşmak için daha önce yaşanan olumlu-olumsuz birlik deneyimlerinden ders alınmalıdır. Türkiye solunun tarihindeki olumlu örnekler bizlere cesaret verici olmalıdır. Ve yine, direnişlerin mücadeleyi ileriye taşıyacağı, birliği güçlendirdiği gerçeği de rehberimiz olmalıdır. Ve tabii ki öncelikle kendimize, halklarımıza güvenmeliyiz. ☆

*** TKP(ML)'nin daha sonra bu birlikten çekildiği şeklinde bir bilgi...**

“Devrime tüm duygu ve düşüncelerinizle kilitlenmelisiniz.” (Bir sıra neferi: Kemal Askeri)

Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm Mücadelesinde Devrimin ‘Sıra Neferi’ Olmak Onurdur!

Ölüm yıldönümümde benim için özel hiçbir şey yapılmayacak. Tüm şehitlerimiz gibi 30 Mart-17 Nisan’da bir sıra neferi gibi anılmak benim en büyük onurumdur. Beni ben yapan bu örgüttür, şehitlerimizdir.”

(Dursun Karataş)

“Savaş sıra neferlerinin omuzlarında büyür. Emperyalizm ve oligarşinin halklara açtığı savaş bir yok etme savaşıdır. Ve her alanda yürütülen topyekün bir savaştır bu. Katliam, işkence, tecrit en önemli dayanak noktaları olsa da, saldırı, ideolojik, politik, sosyal, psikolojik, ahlaki her alandadır. Bu savaşta egemenler, her tür yalan ve demagojiyi, bilinç çarpıtma faaliyetini, psikolojik savaşın her türünü mübah sayar. Ahlaksızlığı, onursuzluğu, değersizliği dayatır insanlara.

Burjuvazi, “ya bendensin ya karşımdasın” diyerek tercihe zorlar. Tarafsız olunamaz bu savaşta. Elbette, bu savaşta biz bir tarafız. Biz, yoksul emekçi halklarımızın tarafıyız. Ve elbette, hedefimiz savaşın galibi olmak, emperyalizmin yeni-sömürgesi olmaktan kurtularak, demokratik halk iktidarını kurmaktır. Savaşı kazanmak ise; doğru bir strateji ve savaş içinde gelişen durumlara göre, izlenecek taktiklerle mümkündür.

Tabi, tüm bunları gerçekleştirecek olan insandır. Savaş insanla yürür.

Yani bizimle yürütecek savaş. Biz, sınıf kinimizi ne kadar büyütürsek, ne kadar öğrenip gelişirsek savaş o kadar büyür, adaletimizi o kadar uyguluyoruz.

Biz ne kadar çok istersek, biz halkı ne kadar örgütlersek, her alanda ne kadar örgütlülükler yaratırsak o kadar büyür savaşımız. Kendi işimizi ne kadar iyi yaparsak, ne kadar çok çalışırsak o kadar hızlı ve büyük adımlar atarız. Yani, örgütün ve savaşın büyümesi bizim dışımızda değildir. Savaşı büyütmek hepimizin tek tek emekleri, canı ve kanıyla mümkün olur.

Bahsettiğimiz kazanacağına inanan Parti-Cephelilerdir. Parti-Cepheli, savaşın gereklerini yerine getirmek için, beş duyusunun bütün yetenekleriyle, beyninin bütün hücreleriyle, bedeninin bütün gücüyle çalışacaktır. Kendini eğitecek, ideolojik olarak güçlenecek, bütün yeteneklerini ve duygularını devrim için büyütecektir. Yani, mücadele- nin dişlilerinden biri olarak, payına düşen görevleri, büyük bir inanç ve coşkuyla yapan, sıra neferi olacaktır. (devamı 35. sayfada)

